

ЛИНДА ХЪДСЪН ДАЯНА

Превод от английски: Детелин Гинчев, 1993

chitanka.info

Вратата се хлопна зад последните гости. Известно време се чуваха още гласовете и смеховете им отвън, шумът от потеглящи коли, след което се възцари тишина.

Даяна Шелдън се върна под навеса на вилата, където чернокожият прислужник прибираше чашите от масите.

— После можеш да отиваш да спиш, Боб — каза му дружелюбно тя. — Няма да имам нужда повече от теб.

— Добре, мис. Приятна почивка!

— Благодаря.

Усмивайки се, Даяна се спусна по стъпалата, водещи от терасата към плувния басейн. Нощта беше приказна. Уханието на тропическите растения замайваше като сладка отрова главата ѝ. Обзе я тръпка на възбуда при мисълта, че Алън я чака и с мъка успяваше да си наложи да върви бавно. В тишината на градината като нежна любовна балада се чуваше само мекото плискане на вълните, миещи пясъка на близкия плаж. Оранжевата пълна луна потапяше всичко наоколо в златист блясък. Яркото сияние на звездите правеше небето светло. Под стъпките ѝ скърцаше пясъкът на виещата се между палмите тясна алея.

От сенките на дърветата изплува една фигура и се приближи към нея. Алън Лоусън беше сравнително невисок, широкоплещест мъж с красиво посребрени слепоочия. Цяла вечер двамата бяха танцували заедно, бяха се държали за ръце, гледайки се с нарастващо желание, нетърпеливи най-сетне да останат сами.

Той безмълвно я привлече към тялото си, върхът на езика му възбуждащо започна своя танц върху устните ѝ, ръцете му замилваха плещите ѝ. Даяна се притисна по-силно към него. Усещаше твърдото му мъжествено тяло и гърдите ѝ започнаха често-често да се повдигат. Целуна го с влажните си полуотворени устни, разтърсвана от сладострастно желание.

— Да отидем горе! — прошепна задавено.

Плътно прегърнати, клатушкайки се от опияняващата ги взаимна близост, те се отправиха към вилата. При всяка стъпка хълбоците им се допираха и хвърляха в жар телата им.

В луксозно обзаведения салон бяха запалени само стенните лампи. Дебелият килим на витата стълба заглушаваше стъпките им. Без ни най-малко колебание или смущение Даяна отвори вратата към

спалнята си, обляна в лунна светлина. Дантелените завеси пред откритата врата към балкона се поклащаха от едва доловим полъх на вятъра.

Включи само скритото матово осветление над широкото френско легло и запали една свещ в порцелановия свещник на нощното шкафче. В това време Алън хвърли белия си смокинг върху креслото.

— Ще ми помогнеш ли? — Даяна кокетно извърна гръб към него.

Той внимателно смъкна ципа на обсипаната ѝ с пайети черна вечерна рокля и я остави да се плъзне на пода. Ръцете му обхванаха голите ѝ твърди гърди, устните му запълзяха по гърба ѝ. Тя потрепери и обръщайки се, нетърпеливо започна да смъква дрехите му. После се изтегна на леглото.

Алън с възхищение огледа стройното ѝ гъвкаво тяло, по което свещта хвърляше трепкащи огненочервени отблясъци.

— Толкова си хубава — прошепна, дишайки тежко. Сивите му очи внезапно потъмняха и се присвиха. Той се наведе и започна да целува гърдите ѝ, докато дясната му ръка се вмъкна между бедрата ѝ.

Възбудата ѝ стана невъздържана и тя властно го притегли върху себе си, разтваряйки ги и движейки необуздано таза си срещу неговия. Когато той малко плахо я облада, краката ѝ се обвиха стремително около него и го принудиха да влезе в бесния ѝ ритъм.

— Любима, оох, любима! — изтръгна се от устата му. — Обичам те!

Започна да покрива кожата на гърдите ѝ с безброй леки целувки.

Даяна още усещаше кръвта във вените си като разтопена лава, кожата ѝ гореше, а сърцето ѝ продължаваше да бие оглушително като след продължителен спринт. Свръхвъзбудените ѝ сетива караха тялото ѝ да трепери, жадуващо истинска любов и избавление от болезненото, мъчително чувство на неудовлетвореност.

Тя стана и отиде в банята. Чувстваше се като изопнатата тетива на лък, в който няма стрела. Пусна ледена вода от душа и дълго стоя под него. Постепенно треперенето на крайниците ѝ се поуталожиха, вибриращите ѝ нерви се поуспокоиха. Студеният душ я отрезви и възвърна равновесието ѝ.

„Прекалено много шампанско пих“ — помисли си.

Остана дълго време в банята, старателно изсуши дългата си до раменете тъмноруса, тук-там прорязана от светлокестеняви кичури коса, докато тя започна да пада на меки, леко начупени вълни около тясното ѝ лице. С кръгообразни движения втри в кожата на цялото си тяло дискретно ухаещ лосион, който меко се разпенваше върху бронзовокафявия загар, образувайки краткотрайни прозрачни мехурчета, преди да се стопят под пръстите ѝ. После обилно намаза по-светлата кожа на лицето си с крем. Който се излага често на палещото слънце на Флорида, трябва да бъде много внимателен с тена си.

Даяна не се смяташе за изключителна красавица, но определено можеше да бъде изключително доволна от външността си. Имаше дълги, стройни крака и с нейните близо метър и осемдесет сантиметра беше малко висока за момиче, затова в дрехи изглеждаше прекалено слаба, като юноша. Гола обаче приличаше на онези великолепни статуи с високи твърди гърди и приятно заоблени хълбоци, с които бе осеяна градината на вилата ѝ.

Лицето ѝ не можеше да бъде наречено красиво без известни уговорки, а по-скоро беше симпатично мило с тесните, искрящи очи, преливащи от сиво в зелено, с малко по-издължения от необходимото нос, фино оформен.

Онова обаче, което действаше неотразимо примамливо в нея на мъжете, беше без съмнение голямата уста с малко къса горна и чувствено пълна долна устна. Когато се усмихнеше, откриваше два реда безупречно равни, блестящи бисерни зъби.

Даяна обичаше да се разтакава в комфортно обзаведената си баня. Високите огледални стени на просторното помещение отразяваха фигурата и от всички страни. Вградената в пода овална вана бе облицована със зелен оникс, мозаечното дърво изобразяваше къпещи се нимфи.

Тя отвори вратата на вградения гардероб и извади отвътре бяла копринена хавлия, после се върна боса в спалнята.

Алън седеше в леглото, подпрял гръб на възглавницата и пушеше. Усмихна ѝ се нежно.

— Даяна, любима моя! Ела при мен!

Тя с досада потисна една въздишка. Искаше ѝ се той да си тръгва вече. Минаваше два след полунощ, крайно време беше да си легне и са

заспи. Беше ѝ омръзнала неговата компания.

— Да ти поръчам ли такси? — хладно му предложи. — Късно е вече, Алън. Малките момиченца като мен имат нужда от по-дълъг сън.

— Отпращаш ли ме? — разочарова се той. — А аз толкова исках да остана при теб цяла нощ, да заспя и да се събудя в твоите обятия. Можехме дори да закусим заедно.

— Съкровище, утре имам много работа — прекъсна тя илюзорните му блянове. — Освен това не мога да спя с друг човек в леглото си.

— Толкова е хубаво да спиш с някого, когото обичаш!

— Не ми говори за любов! — Раздразнена, Даяна нервно запали цигара от кутията на нощното шкафче. — И двамата пихме повече, това е всичко.

— Искаш да кажеш, че съжаляваш, така ли?

— О, Алън, не знам. Уморена съм и ме боли главата. Нека да говорим друг път за това.

Кръглото му добродушно лице внезапно потъмня.

— Какво стана с теб така изведнъж? Много се заблуждаваш, ако си мислиш, че се любих с теб по силата на някаква моментна прищявка. Исках го още от мига, в който те видях за първи път. Беше на едно парти у Саймън Лъндън, ако не греша.

Даяна късо се изсмя.

— И жена ти беше с теб тогава, нали?

— Аха, сега разбирам. Ти мислиш за Рут.

— Защо трябва да мисля за нея? Та аз едва я познавам.

— Не е нужно да имаш угризения на съвестта заради Рут. С нея сме женени вече от осем години и отдавна нищо не ни свързва.

— Така казват всички женени мъже. Алън, остави тези клишета!

— Но това е самата истина! — настоя той. — Мисля да се разведа с Рут и да се ожена за теб!

— Ти си побъркан. — Тя отегчено му обърна гръб.

— Вярно е, побъркан съм. Побъркан съм от любов по теб. Не искам кратка любовна авантюра, искам те завинаги. Ти си най-вълнуващата жена, която някога съм срещал. Обичам те, наистина много те обичам!

Даяна седна на леглото до него и прокара длан в косата му, която започваше да посивява.

— Ах, Алън, ти си много мил и аз те харесвам. Но за женитба между нас и дума не може да става. Все още съм твърде далеч от мисълта да се омъжвам, а и никак не би ми харесало да разруша брака ти. Бъди разумен, Алън. Най-добре ще бъде да забравим всичко, което се случи днес.

— Но как бих могъл да го забравя! — Той я прегърна и нежно я целуна по бузата. — Никой мъж, който те е притежавал, не е в състояние да го направи!

— Не ставай мелодраматичен, знаеш, че не обичам това. Бъди добро момче и си отивай вкъщи, окей?

— Обещавах ли утре да вечеряме заедно?

— Ще видя дали ще мога. Обади ми се следобед в бутика.

Докато Алън се обличаше, тя му поръча такси по телефона. После го изпрати до външната врата и заключи след него. От огромната снежнобяла кухня си взе чаша минерална вода и я изпи на един дъх, след което със задоволство се сгуши удобно на възглавницата си. През широко отворената балконска врата нахлуваше свеж морски въздух. Някъде изкрещя нощна птица.

Бегло се замисли за Алън. Как му бе хрумнала идиотската идея да се жени за нея? Какво щеше да каже хубавата арогантна Рут, която тогава на приема у Саймън едва я бе удостоила с пренебрежителен поглед. И дали щеше Алън да признае на жена си, че той и Даяна...

„Да се надяваме, че няма — каза си тя. — Имам си достатъчно грижи, сега ми липсва само някоя ревнива съпруга. Рут спокойно може да си задържи своя Алън. И бездруго като любовник никак не го бива.“

Даяна се засмя на глас. „Не съм ли едно лошо момиче наистина? От утре започвам нов живот, никакви пиянски партита повече, никакви Алъновци — до гуша ми дойде от тях. Ще се посветя изцяло на работата си в моя бутик.“

Тя много се дразнеше от факта, че модният ѝ бутик „Даяна“ нямаше очаквания успех, макар да се намираше на „Уорт Авеню“ в Палм Бийч. Трудно би могло да се измисли по-подходящо място за търговия в цяла Флорида. Това беше любимият ѝ проект, който обаче с течение на времето се бе оказал една губеща инвестиция. И при най-добро желание не можеше да си обясни на какво се дължи неуспехът му. В края на краищата в него се предлагаше последният вик на модата!

Дано новият човек, който щеше да ѝ се представи утре, да бъде в състояние да измъкне заседналия кораб. Нейната приятелка и сътрудничка Джой Фишер настойчиво ѝ бе препоръчала този Бродли. Според Джой, той бил единственият човек, който е в състояние да направи начинанието печелившо.

Даяна очакваше с нетърпение срещата с този прехвален търговски гений. Бе решила да го подложи на най-внимателна проверка. Той не биваше да си въобразява, че срещу малко работа ще получава много долари. Когато ставаше дума за бизнес, тя можеше да бъде строга и безмилостна. И този Бродли трябваше да го разбере още от самото начало. В никакъв случай не трябваше да му показва колко много се нуждае от него!

Това беше последната ѝ мисъл, преди да заспи. Алън Лоусън вече бе изчезнал от съзнанието ѝ. За нея случаят беше приключен и завинаги погребан. Богатият, добре поставен в обществото банкер никога повече нямаше да има възможността да пристъпи спалнята ѝ.

* * *

Даяна Шелдън нямаше нужда от будилник. Точно в седем и половина в стаята се дотътри Ани. В сравнение с нейното гръмогласно гласище йерихонските тръби сигурно биха изглеждали като ангелска музика.

— Ха, добро ви утро, мис Даяна! — изрева и сега, както всяка друга сутрин, тя ѝ стовари с неописуемо дрънчене подноса с чаения сервиз върху нощното шкафче. — Добре ли спяхте?

Даяна простена измъчено.

— Ани, не може да е вече утро! Та аз току-що затворих очи!

— Само така ви се струва, мис Даяна. Изпийте си чая, той ще ви разсъни. Да ви приготвя ли гореща вана?

— Няма нужда, ще поплувам малко в морето.

— Както искате. Пийте чая, докато е горещ. Закуската ще бъде готова след половин час.

Възрастната набита негърка се затътри навън. Вратата след нея се затръшна с такъв трясък, че Даяна стреснато подскочи. Поклати снизходително глава и се разсмя.

Ани беше истинско съкровище, каквото днес почти не се среща. Тя бе превъзходна готвачка и се грижеше за реда в къщата. Даяна я беше измъкнала от лапите на един собственик на нощен локал, който най-безмилостно я експлоатираше за шепа долари. Никога досега не бе имала случай да се разкайва, че я е ангажирала. Единственото, на което не можа да я научи, бе да затваря нормално вратите.

Малко по-късно, облечена в миниатюрен бански костюм в златистожълто, Даяна прекосяваше градината с цъфтящи тропически цветя, които разпръскваха във въздуха упойващ аромат. Огромното разнообразие от амарилис, хибискус, ирис, лантана тук образуваше пъстър безпорядък, който само на пръв поглед изглеждаше такъв, защото всъщност Боб с голяма любов и търпение се грижеше екзотичните цветове да имат колкото се може по-първичен, натурален вид. Такова беше желанието на господарката му.

Оставаше ѝ да прекоси една тясна ивица, гъсто обрасла с жив плет от увивни растения и огласяна от птичи песни. Зад нея се простираше малък чист пясъчен плаж, който беше нейна частна собственост.

Няколко тънки и високи палми хвърляха оскъдна сянка в близост до брега. Въпреки ранния час температурата надвишаваше двадесет и четири градуса и светлият пясък блестеше ослепително под лъчите на слънцето. Атлантикът равномерно настъпваше с малки кротки вълнички към континента, за да се отдръпне веднага след това, докато събере сила за нова атака след секунда — едно вечно движение, откакто свят светува.

Даяна се затича и се хвърли във водата. Винаги с огромно удоволствие преживяваше моментния шок от съприкосновението с хладната прегръдка на океана. С няколко мощни загребвания в кроул по мъжки маниер тя се отдалечи от брега, гмурна се до дъното, където престоя, докато ѝ се свърши въздухът, после излезе на повърхността и заплува успоредно на крайбрежната ивица. Достигна границата на имението със съседната вила, където не се виждаше жива душа, обърна се и пое обратно.

За деня в бутика Даяна си облече класически костюм от лек естествен ленен плат, който комбинира с бургундско червена блуза и

обувки в същия цвят. Сложи си много лек, почти незабележим грим и седна да закуси на спокойствие на терасата. Хвърли един поглед на вестника и прегледа пощата, която освен сметки, не съдържаха нищо интересно.

Боб се появи ухилен и ѝ донесе огромен букет великолепни рози „Бахара“. Нямахте нужда да поглежда пъхнатата в целофана картичка, за да разбере, кой ѝ изпраща благородните цветя — Алън Лоусън отново искаше да демонстрира любовта си.

„Колко малко ме познава“ — помисли си тя раздражено. Не обичаше декоративни рози — при това тези дори нямаха никакъв аромат.

— Боб, сложи ги някъде в салона. Трябва да тръгвам вече.

Прислужникът кимна с разбиране.

— Веднага ще изкарам колата от гаража, мис. Ще се върнете ли на обяд вкъщи?

— Не, Боб. — Спомни си и поканата на Алън за вечеря, която трудно можеше да отклони без големи разправии. — Може би и за вечеря няма да съм тук. Кажи на Ани да не приготвя нищо.

Няколко минути по-късно Даяна потегли към града с бялата си спортна кола, купена преди няколко седмици. Седалките ѝ бяха тапицирани също в бяла кожа, климатичната инсталация работеше безупречно. Това обстоятелство беше от изключително значение за нормалното пътуване по нагорещените, прашни и потънали в облаци бензинови изпарения улици на Палм Бийч. Да отвориш прозорците или да вдигнеш гюрука на колата си посред бял ден в града беше равносилно на самоубийство.

Най-сетне ѝ се удаде да намери свободно място за паркиране и се отправи пеша по тесните улички към „Уорт Авеню“, което със своите живописни латиноамерикански пана и бижутерски магазинчета беше перлата на Палм Бийч.

Бутик „Даяна“ бе разположен на възможно най-удобно място за търговия — на ъгъла, където „Уорт Авеню“ се пресичаше от водещата към деловия център на града улица. В момента, когато Даяна пристигна пред него, един уличен чистач на прозорци миеше с шампоан огромните витрини, зад които бяха наредени облечените в суперлуксозни вечерня рокли пластмасови манекени. Тя премина през автоматично отварящите се чрез фотоклетка врати и влезе в магазина.

— Здравсти, Джой — поздрави приятелката си и първа помощничка Джой Фишер — хубава стройна брюнетка, която отегчено прелистваше някакъв моден журнал. Другите три продавачки, събрани накуп зад един от щандовете, мигом преустановиха безгрижното си бърборене при появата ѝ и се разпръснаха в различни посоки.

— Здравсти, Даяна!

Джой се надигна усмихната от стола си и внимателно я огледа.

— Изглеждаш чудесно днес. Как мина партито?

— Беше много забавно.

Даяна неволно се изчерви, като си помисли колко двусмислено биха могли да бъдат изтълкувани думите ѝ. Но Джой не подозираше за връзката ѝ с Алън. Най-добре щеше да бъде да не ѝ казва нищо. И без това имаше намерение, ако се срещне тази вечер с него, да се опита да прекъсне по-нататъшните им взаимоотношения от този род. А може би изобщо не трябваше повече да се вижда с него?

Реши да отложи решаването на този проблем за по-късно. Отправи се към кабинета си и повика Карин, секретарката си, да ѝ представи пощата. Веднага забеляза, че обикновено жизнерадостната девойка днес изглежда необичайно тиха и потисната. Красивите ѝ кафяви очи бяха зачервени, като че ли бе плакала.

— Какво ви е, Карин? — обърна се приятелски към нея. — Толкова сте бледа.

— Нищо особено, имам лични неприятности — момичето подсмръкна. — Приятелят ми Питър, този негодник, си има друга.

— Тогава по-добре излезте и се разходете един час на въздух, може би ще ви се отрази добре — съчувствено ѝ предложи Даяна.

— Предпочитам да остана тук и да работя — изхлипа Карин. — Не познавам по-добро средство да забравя грижите си от работата.

Тя се върна в приемната и скоро оттам се разнесе ожесточеното тракане на пишещата машина. Даяна потисна една въздишка. Проблемите на Карин отново и напомниха за нейните собствени. Дали Рут вече бе научила за авантюрата ѝ с Алън? Дали и тя в момента не проливаше горчиви сълзи заради нея?

Почувства се ужасно неловко. Никога досега не бе оскърбявала умишлено друг човек. Дори не можеше да се извини с обстоятелството, че обича Алън — нищо подобно нямаше. Беше просто една мимолетна прищявка под влияние на шампанското и

омайващата магия на лятната нощ. Сега горчиво съжаляваше и се разкайваше за случилото се.

Точно в единайсет часа Джой се появи, придружена от висок мъж в сив пътнически костюм. След като ги представи един на друг, тя тактично се оттегли и ги остави сами.

Още от пръв поглед Рей Бродли не се понрави на Даяна. Приличаше на някой от онези лустросани типове със спортна външност, които ухилено рекламираха на страниците на илюстрираните списания особено луксозни марки цигари. Мъжественото му лице с широки скули имаше запомнящи се черти и излъчваше неотразимо обаяние. Стоманеносивите очи странно изпъкваха на фона на тъмно русата му, късо подстригана коса. Голямата уста с плътно очертани извивки на устните издаваше прекалена чувственост и само меката трапчинка във волевата брадичка придаваше на изражението му нещо мило и очарователно.

— Досега сте работили за „Хамилтън“ в Ню Орлиънс, така ли, мистър Бродли? — констатира Даяна, казвайки си, че в края на краищата видът му няма никакво значение, стига само добре да си върши работата, за която имаше намерение да го ангажира.

— Точно така, мисис Шелдън — той леко приведе глава. — След като синът на мистър Хамилтън пое магазина в свои ръце, намерих за по-уместно да напусна. Представите ни за ръководене на бутика с мистър Хамилтън младши коренно се различават. — Погледна я продължително и допълни: — Искам веднага да ви предупредя, че ще приема мястото при вас само при условие, че ми предоставите пълна свобода на действие. Мога да работя ефективно само тогава, когато не ми се пречат в ръцете хора, нямащи си ни най-малко понятие от този занаят.

„Мен ли има предвид с тези думи?“ — Даяна раздражено се облегна на стола си. Поведението на този мъж можеше да бъде окачествено само като непристойно. Нима така трябваше да се държи човек, който кандидатства за работа?

— Бих искала да се надявам, че демонстрираното от вас високо самомнение съответства на способностите ви — хладно отбеляза тя. — Предполагам, че имате готово предложение и за възнаграждението си.

— Две хиляди долара — отвърна веднага той.

Даяна изненадано го погледна. Не очакваше, че ще се оцени толкова евтино — и се оказа, че беше права, защото Брамбли допълни с крива усмивка:

— Две хиляди долара на седмица, мисис Шелдън.

— Две хиляди седмично?! — Тя поклати разгневено глава. — Шегувате се, мистър Брамбли! Бутикет никога не е бил в състояние да печели толкова!

— Вашият бутикет ще се превърне в златна мина, ако ми дадете картбланш — безучастно каза той. — Успях да хвърля един поглед в помещението. Мисля, че може да се направи нещичко, но всичко трябва основно да се преустрои.

— Та ние правихме ремонт през пролетта! — възкликна Даяна.

Рей Брамбли подигравателно се усмихна и заяви пренебрежително:

— Не говоря за нови тапети, мис! Който ви е помагал при аранжирането на магазина, е бил лишен от фантазия. На мен лично бутикет ми въздейства отегчително до смърт. Дори витрините са истинска трагедия — застинали кукли в скъпи дрехи. Липсва духът, мис, липсва полъхът на френското безгрижие и елегантност, който привлича клиентките. — Усмивката му стана по-широка. — Жените с охота се оставят да бъдат съблазнени, дори когато става дума за покупка на скъпи тоалети. Еманципацията нищо не е променила в това отношение.

— Изглежда много добре познавате женската душевност.

— Имам три сестри — скръсти ръце на гърдите си Брамбли. — Това би трябвало да обяснява всичко. Години наред бях нам, но внимателен наблюдател на грижите им за гардероба, за приятелите, за флиртовете. Впрочем и трите вече отдавна са омъжени.

— А вие, мистър Брамбли? — Въпросът й се изплъзна толкова неочаквано, че тя сама се учуди. Какво я интересуваше семейното му положение?

— За щастие не съм обвързан. Съпругът ви също ли е в бизнеса?

— Не съм омъжена.

В този момент извъня телефонът. Ядосана от това неочаквано прекъсване, Даяна вдигна слушалката.

— Какво има, Карин?

— Мистър Лоусън иска да говори с вас. Да ви свържа ли?

— Не сега. Знаете, че имам важен разговор. Кажете му да се обади по-късно.

Тя затвори и стана.

— Нека огледаме заедно помещенията, мистър Бродли. Така ще можем на място да обсъдим предложенията ви за промени.

Спуснаха се надолу по стълбите и Даяна забеляза, че макар да беше на високи токчета, Рей Бродли я надвишаваше с цяла глава. Забележките му започнаха още оттук.

— Тези стълби за прекалено тежки за един бутик. Няма нищо раздвижено в тях, никаква елегантност. Това са чисто и просто стълби, които водят нанякъде. Аз бих ги махнал.

— А как ще достигам кабинета си? Може би ще се изкатеривам по въжена стълба?

Рей се ухили.

— Сигурно няма да ви е много трудно. Изглежда редовно се занимавате със спорт. Но не се тревожете, скоро ще ми хрумне нещо по този въпрос.

Даяна с раздразнение установи, че продавачките са впили любопитни погледи в мъжа до нея. Нищо чудно — такъв великолепен расов екземпляр рядко им попадеше под око. При тази мисъл я налегнаха съмнения дали Бродли беше в действителност подходящият човек за нея; или по-точно — за нейния бутик. От него се излъчваше смущаваща притегателна сила и вероятно скоро всички жени служителки щяха да бъдат влюбени до уши в единствения представител на другия пол между тях — тогава щеше да бъде свършено с мира и спокойствието в магазина.

— Ако нямате какво да правите, идете в склада и поразчистете там — сухо им нареди тя.

Продавачките, несвикнали с такъв строг тон у нея, побързаха стреснато да изчезнат в задните помещения.

— Хубаво е, че разполагаме с толкова много площ. — Рей застана в средата на салона и плавно се завъртя около оста си. — Къде са щандовете за останалите аксесоари, за обувките и за всички ония очарователни дреболии, от които се нуждаят дамите за допълване на тоалетите си?

Даяна посочи към една стъклена витрина под стълбите, в която висяха няколко колана.

— Обувки не предлагаме — заяви тя лаконично.

— И шапки ли няма? — Рей изглеждаше истински озадачен. — Но нали когато една дама си купува някакъв екстравагантен костюм, тя иска да изпробва как ще ѝ стои с няколко различни вида шапки и обувки? А за това огледало тук по-добре да премълча. Ще видя дали ще мога да го пробувам на някой вехтошар.

— Да не би да имате намерение да преобразувате целия магазин? — възмути се Даяна.

Той я изгледа с хладно превъзходство.

— Желаете ли бутикът ви да се превърне в шлагер на деня, или не? Ако сте ме повикала за това, ще трябва да ми предоставите пълна свобода. В случай, че не получа такива гаранции, аз няма да приема мястото. Надявам се, че разходите по предстоящите реорганизации няма да представляват проблем за вас, но дори и така да е, банката вероятно ще ви отпусне необходимия кредит.

Нахалното му поведение я вбесяваше, но Даяна се бе научила да запазва външно самообладание — само не и в случаите, когато прекаляваше с шампанското.

— Парите нямат значение — надменно каза тя.

— Толкова по-добре! Още утре ще доведе един добър архитект по вътрешен дизайн и с негова помощ ще изготвим плановете за реконструкцията. По този начин веднага ще узнаете стойността на начинанието. След осем седмици ще се състои откриването на „Каприз“.

— Как така „Каприз“? Бутикът се казва „Даяна“.

— „Даяна“ ми звучи малко простовато.

— Това е малкото ми име! — Даяна се задушаваше от чувството за накърнено достойнство.

— О, извинете ме — ухили се Рей обезоръжаващо, — не исках да ви засегна. Но съгласете се, че „Каприз“ носи в себе си нещо френско — някакво усещане за полъх от парижката мода, буди асоциации като уханието на изискан парфюм. Впрочем, ще наречем нашия парфюм също „Каприз“.

— Не продаваме парфюми.

— Искате да кажете — все още не продаваме — натърти той. — Най-напред, разбира се, ще го получават само редовните ни клиентки. Малките подаръчета затвърждават доброто приятелство. Ще се

нуждаем и от цял куп други неща, за които вие изобщо не подозирате. Но оставете на мен целия мениджмънт и ще останете възхитена. Този бутик е едно малко предизвикателство към моята фантазия. Обещавам ви, мис Шелдън, че след осем седмици няма да можете да го познаете.

Даяна никак не се съмняваше в това. Още по-вероятно ѝ изглеждаше, че няма да може да познае и банковата си сметка, която и сега не беше в цветущо състояние. Този малък неосъществен Наполеон явно имаше амбицията да даде простор на манията си за величие между четирите стени на нейния магазин. Нямахше да е излишно още веднъж да премисли основно намеренията си. Макар винаги да бе разполагала с много пари, тя не обичаше да ги пилее напразно; а кой можеше да гарантира, че „Каприз“ наистина ще донесе очакваните печалби?

— Нека да видим сега задните помещения — каза весело Брадли.

— Там няма нищо друго, освен складове.

— Въпреки това искам да ги разгледам — настоя той.

Когато слязоха долу, завариха продавачките усилено да разопаковат кашони с дрехи. Въздухът тегнеше от тютюнев дим, макар в складовете най-строго да бе забранено пушенето.

— После ще си поговорим — обърна се Даяна със заканителен тон към момичетата и последва Брадли, който тъкмо се възторгваше от размерите на помещението.

— Тук ще разположим кабинетите и канцеларията — отсече категорично той. — Неоценимо предимство е това, че прозорците са над нивото на улицата. Така ще имате естествена дневна светлина. Значи, проблемът с кабинетите вече е разрешен. Остава достатъчно място за складова площ, дори има възможност да се устрои един малък бар.

— Това пък защо? Обикновено не пия алкохол, още по-малко през време на работа.

Рей леко се подсмихна. Зъбите му блеснаха.

— Барът няма да е за вас, а за господата, които ще придружават своите дами при покупките им. Докато жените пърхат в кадифе и коприна, мъжете ще могат на спокойствие да изпият по един аперитив и да се насладят на примамливата гледка. След това положително ще бъдат по-благосклонни към солените сметки, които техните богини ще им представят.

— Ама и вие сте една хитра лисица, Рей! — За пръв път в гласа ѝ се прокрадна нотка на възхищение от съобразителността му и за пръв път някак неволно го нарече на малкото му име.

— Имайте ми доверие, Даяна. — С нежност, която не подозираше, че може да се крие в него, той хвана ръката ѝ и я задържа за миг. — Ще вдигна магазина ви на върха, уверявам ви!

След като Рей Брадли си тръгна, бутикът се стори на Даяна някак странно опустял, като че ли от него си бе отишъл всякакъв живот. Джой показваше вечерни рокли на една възрастна дама, Карин все още подсмърчаше, а Алън за трети път звънеше по телефона.

— Най-сетне те открих, скъпа — сладникаво захленчи той. — Получи ли моя утринен поздрав?

С лек привкус на гузна съвест Даяна си припомни за разкошния букет рози.

— Естествено, Алън. Много ти благодаря. Не биваше да го правиш.

— Зарадва ли се, любима?

— До полуда. — Тя потисна въздишката си на отегчение и досада. — Извини ме, че не намерих по-рано време за теб, но тази сутрин ми се представи моят нов мениджър и както вероятно можеш да си представиш, имахме да обсъдим много неща.

— Когато се омъжиш за мен, няма да ти се налага да работиш, моя малка магьоснице — нежно каза той. — Прекрасната ми женичка трябва да мисли само за своето мъжле и за нищо друго.

Представата да посвети изцяло живота си на влюбения Алън я отврати безмерно. Това означаваше да умре от скука и полова незадоволеност. С течение на времето двадесетгодишната разлика помежду им щеше да става все по-осезателна. Но дори и да се абстрахираше от всичко това, Алън далеч не беше мъжът, без когото не би могла да си представи живота си. Трябваше да се опита ясно да му го каже.

— Алън, наистина не съм в настроение сега да разисквам такива жизненоважни въпроси — уморено въздъхна.

— Разбирам те, сърчице мое. Прекалено много работиш. Запазил съм маса в „Брейкърс“. Ще мина да те взема в осем, става ли?

— Довиждане дотогава, Алън. — Даяна с облекчение сложи слушалката.

Малко след това в кабинета ѝ дойде Джой.

— Как ти се стори Рей? — започна въодушевено тя. — Не е ли супер?

— Супер скъп дори, бих казала — хладно я контрира Даяна. — Този човек иска цяло състояние за работата си.

— Рей си струва всеки долар, вложен в него, повярвай ми. „Хамилтън“ беше катастрофално западнал, когато той го пое и го направи хит за миналия моден сезон. Хамилтън младши само трябваше да се настани в готовото гнезденце. А как го намираш иначе — имам предвид, като човек и мъж?

— За съжаление, не ми се удаде възможност да го преценя като мъж — подигравателно отвърна Даяна. — Но ако искаш все пак непременно да чуеш личното ми мнение — намирам го за твърде самонадеян.

— Той е чудесно момче, ако го опознаеш по-отблизо.

— А ти познаваш ли го по-отблизо? — недоверчиво я погледна шефката ѝ.

— Е, чак толкова отблизо не — изкиска се Джой. — Все пак аз съм сгодена. Но ако не бях... Слушай, Даяна, този мъж си заслужава да прегрешис с него.

— Само да те чуе Робърт!

— Няма откъде да ме чуе! Освен това го казах чисто платонически. И все пак смятам, че той има невероятно мъжко излъчване. Ако не бях толкова силно влюбена в Робърт, би могъл да бъде много опасен за мен.

Даяна замислено въртеше из пръстите си посребреното преспание.

— Като те слушам да говориш така, започвам да се замислям дали да го назнача. Появата му ще предизвика невъобразим безпорядък сред служителките ми, а любовни истории са последното нещо, от което имам нужда сега в бутика. Само ще ми развали психоклимата.

— О, затова можеш да не се притесняваш. Рей е самата въздържаност, да не употребя по-силна дума.

— Откъде всъщност го познаваш?

— С Робърт са съученици от колежа. Преди няколко дни се срещнали случайно в Маями. Когато Робърт ми каза, че Рей си търси работа, веднага ми хрумна да ти го предложи. Можеш спокойно да опиташ с него. В края на краищата от опит глава не боли.

— Този опит може да ми излезе прекалено скъпичък — Даяна продължаваше да бъде скептично настроена.

— Рискът винаги влиза в играта. И сега всекидневно губиш доста пари. Ако искаш да бъдеш конкурентоспособна, трябва да предложиш на клиентелата нещо ново, различно.

— Някои от идеите му наистина са оригинални — призна Даяна. — Ще изчакам да видя плановете за реконструкцията. Ако не ми харесат, мога да се откажа. — После се усмихна и смени деловия си тон: — Ще дойдеш ли с мен на обяд през почивката? Каня те на хамбургер.

— Внимавай да не преядеш — пошегува се Джой. — Май се опитваш да предприемеш първите стъпки към драстични икономии.

— Все отнякъде трябва да започна. Ще вземем и Карин с нас. Малката има нужда от известно ободряване.

Джой кимна.

— Бедничката, пипнала е ужасна хрема.

— И така може да се каже — ухили са Даяна. — Да ме пази Господ от подобен род хрема. Стигат ми проблемите, които си имам в работата. Само любовни неприятности ми липсват.

* * *

„Брейкърс“ беше един от най-люксовите хотели във Флорида. Построен досами морския бряг, от неговите тераси погледът необезпокояван можеше да се рее над безбрежната водна шир. Цялата сграда представляваше съвършено копие на флорентинско палацо с характерните за него колони и куполи, сред една потънала в зеленина романтична градина.

За да предотврати опасността разговорът да задълбае в прекалено личен план, Даяна оживено разказваше за намеренията на новия си мениджър. Алън я слушаше с привиден интерес, като в същото време заплепен наблюдаваше непрестанната смяна на

израженията по одухотвореното ѝ лице. Чувстваше се омагьосан от бликация ѝ темперамент и трескаво очакваше мига, когато ще останат сами. Не можеше да погледне към устата ѝ, без да си мисли за жарките ѝ целувки.

Оберкелнерът им сервира ордъовъра — фантастичен коктейл от омари. Даяна моментално млъкна и се нахвърли върху любимия си деликатес. Алън не можеше да откъсне очи от розовите ѝ устни, които при дъвченето леко се отваряха и откриваха връхчето на пъргавия език, плъзгащ се змиевидно по тях.

Той дълбоко въздъхна.

— Не ти ли е вкусно? — невинно подхвърли тя. А и как ли би могла да подозира, какво става в душата му? — Коктейлът е превъзходен, сухото розе е най-подходящо за него.

Вдигна чашата си:

— За доброто ни приятелство, Алън!

Той се подразни от факта, че Даяна толкова подчертано говореше за приятелство. Приятелство между мъж и жена за него беше немислимо да съществува, особено когато жената е толкова привлекателна като Даяна.

Келнерът сервира основното блюдо — помпани нежни малки рибки, живеещи в топлото течение Гълфстрийм, които по форма и вкус много напомняха на змиорки.

— Как ти харесва името „Каприз“?

— Ако зависеше от мен, щях да те накарам да зарежеш както името, така и цялата си работа. — Алън кимна леко на някаква преминаваща покрай масата им двойка. Дамата хвърли любопитен поглед на Даяна и зашепна нещо в ухото на своя придружител.

— Само че не зависи от теб — сви тънките си черни вежди Даяна. — Защо не искаш да разбереш, че аз имам нужда да се занимавам с нещо сериозно? Чувствам се прекалено млада, за да заживея като някоя ленива рентриерка.

— Можем да имаме деца — мечтателно произнесе Алън. — Тогава животът ти ще бъде запълнен с тях.

Тя потисна нетърпеливата си въздишка.

— Ако искаш деца, обърни се към жена си.

— Рут направи веднъж вече аборт и сега се страхува да опита отново. Ще ѝ поискам развод.

— Няма да поискаш, поне не и заради мен — разгорещи се тя. — Няма да се омъжа за теб, Алън, запомни го.

— Високо ценя толерантността ти спрямо съпругата ми — криво изтълкува думите ѝ той. — Но аз искам да бъда с теб, Даяна!

— Само че аз не искам да живея с теб! — заяви младата жена с безмилостна откровеност. — Не искам да се омъжвам нито за теб, нито за когото и да било друго.

Алън обаче не я слушаше. В своето дълбоко заслепение той вярваше, че Даяна е луда по него и само мисълта за жена му я кара да се държи така резервирано. Разбира се, той все още обичаше Рут, желанието му към Даяна обаче беше по-силно. Копнееше да я притежава така, както едно разглезено дете се стреми да получи нова играчка, очаквайки тя да му донесе по-голяма радост.

Прекараната любовна нощ с нея още повече усили неутолената му жажда по тази чувствена жена, затова сега с всички сили се опитваше да я обсеби.

Даяна започна да се разкайва, че прие поканата му за вечеря. С него не беше възможно повече да се говори разумно. Категорично отклони предложението му да слязат в бара.

— Трябва най-последно една вечер да си легна навреме. Чувствам се смъртно уморена.

В този момент тя забеляза една двойка да си пробива път между редиците от маси. Заливайки се в безгрижен смях, двамата следваха от разстояние келнера, водещ ги към местата им.

Даяна усети как сърцето ѝ безпричинно ускори ритъма си. От пръв поглед бе разпознала издължената мъжка фигура. Беше Рей Бродли, новият ѝ мениджър. Той обаче не я забеляза. А и как ли би могъл? Напълно беше погълнат от разговора с хубавичката блондинка, която придружаваше.

— Хайде да си тръгваме — нетърпеливо се обърна Даяна към кавалера си. Искаше час по-скоро да остане сама.

Алън плати сметката и се отправиха към изхода. Пътят им минаваше толкова близо до масата на Бродли, че Даяна почти го докосна. В този момент той вдигна очи и я погледна.

Тя долови изненадата в погледа му. Отбеляза светкавичната преценка, която Рей направи на спътника ѝ, преди да се усмихне и любезно да ѝ кимне.

По пътя Даяна не произнесе нито дума. Мислено се опитваше да анализира усмивката на Рей Бродли. Подигравателна ли беше, любезна или просто безразлична?

„Колко глупаво от моя страна, да си блъскам главата с такива въпроси!“ — упрекна се тя. В края на краищата този Бродли беше само един от нейните подчинени — или по-точно: може би щеше да стане такъв.

— Не се притеснявай, ангел мой. Всичко ще бъде наред — прекъсна разсъжденията ѝ нищо неподозиращият Алън.

Той отново неправилно тълкуваше лошото ѝ настроение. Решително не беше в състояние да я разбере, защото беше отчайващо егоцентричен.

Даяна махна с ръка в знак на досада.

Еlegantната лимузина безшумно се плъзна пред входа на вилата ѝ и спря. Даяна изхвъркна от седалката като от катапулт и шумно затръшна вратата на автомобила.

— Лека нощ, Алън! — извика и се затича нагоре по стъпалата.

В бледата жълтеникава светлина на външните лампи за последен път проблесна златото на косата ѝ, след което тя изчезна.

Дълбоко разочарован, Алън гневно форсира колата и се понесе към собствения си дом.

В забързаната динамика на следващите дни Даяна нямаше много време за размисъл. Присъстваше на всички разговори и обсъждания, които Брадли провеждаше с архитекта. Седмица по-късно плановете вече бяха готови и трябваше да признае, че бяха много сполучливи. Даде зелена улица на мениджъра си, затвори магазина и пушна персонала в отпуск.

Самата тя се затвори във вилата си. Прекарваше времето в спорт, четене, слънчеви бани, но се чувстваше все по-неспокойна. Три пъти седмично Рей идваше да ѝ докладва как върви реконструкцията и да ѝ представя сметките за направените разходи.

— Движим се с отлично темпо — каза ѝ един ден, когато пиеха чай на терасата ѝ. — Във всички случаи ще спазим сроковете. Можете да разчитате на това, Даяна.

— Струваше ми се невъзможно — отвърна припряно тя.

Както винаги в негово присъствие, и сега се чувстваше малко напрегната и нервна. Близостта му я смущаваше и макар че пушеше само в крайно редки случаи, посегна да си вземе цигара. В усилията си да запази самообладание се държеше неестествено сковано и това я караше да се дразни.

Рей беше донесъл мостри от стенните драперии, които искаше да ѝ покаже. Двата се наведоха над тях и Даяна усети свежия аромат на изискания му одеколон. Несъзнателно ускори дишането си. Не разбираше на какво се дължи вълнението ѝ. Обикновено ѝ доставяше удоволствие да флиртува с мъже, които ѝ харесваха, но никога досега не бе усещала подобно странно неудобство. Когато неволно коленете им под масата се допряха, трепна като ударена от електрически ток.

— Извинете ме — веднага реагира той и отмести стола си по-надалеч.

Изглежда не забелязваше объркаността ѝ. Говореше с равномерен, почти безучастен делови тон.

По всичко личеше, че за Рей Брадли тя не съществуваше като жена. Не обръщаше внимание на това, колко съблазнително очертаваше линиите на тялото ѝ коприненото кимоно, нито пък на нежната вдлъбнатина между гърдите ѝ, когато при някое движение деколтето загадъчно се отваряше. Даяна бе вдигнала косата си нагоре — нещо, което даваше възможност да се види грациозната извивка на тънкия ѝ врат. Но Брадли изобщо не спираше поглед върху тялото ѝ.

Цялото му внимание беше насочено към проклетите мостри, които тя с удоволствие би натрила в носа му.

— Някакви въпроси, Даяна? — Най-сетне я погледна в очите и на нея ѝ се стори, че в погледа му за миг проблеснаха малки зеленикави пламъчета; но можеше и да е оптическа измама.

— Не, не, всичко е много добре. Ох, каква ужасна жега, не намирате ли? Нямате ли желание да отидем да поплуваме?

— Що за въпрос! Би било чудесно! — усмихна се леко Рей. — Но за съжаление времето напредва, а трябва да нагледам работниците. Останат ли сами, започват да се мотаят.

Даяна с усилие преглътна раздразнението си. Възприемаше думите му като унизяващ честолюбието ѝ отказ. Позвъни на Боб и го помоли да изпрати госта.

След като Рей си замина, тя се излегна в шезлонга и се опита да се отпусне. Мислите ѝ обаче като бумеранг отново и отново се връщаха към този привлекателен мъж. Още виждаше пред очите си тънките му ръце с издължени пръсти, които издаваха усещане за сила. Колко ли хубаво би било, ако тези ръце я милват и прегръщат?

Прехапа силно устни, но дори острата болка не успя да пропъди нарастващия ѝ копнеж по него. Напразно се опитваше да си внуши, че е кръгла глупачка, щом се е увлякла по един мъж, за когото очевидно беше безполово същество.

„Но защо точно той!“ — питаше се ядосана. Имаше толкова много други мъже. Бедният Алън звънеше всеки ден и се чувстваше много нещастен, задето не го приемаше. Но тя не искаше Алън. Искаше Рей. Само че той нехаеше за авансите, които му даваше при всеки удобен повод.

„Може би не съм негов тип — горчиво си каза Даяна. — Не го ли желая само затова, защото просто не поглежда на мен като на жена? Дали не спадам към онези хора, които все копнеят за това, което не могат да имат?“

Опита се да се успокои с мисълта, че е нервна поради бездействието. Липсваше ѝ бутикът и напрегнатата работа в него. Цялата кипеше от енергия, която нямаше къде да се реализира. Не беше ли истинско чудо, че по цяла нощ се въртеше в леглото, без да мигне, защото този синеок красавец не ѝ излизаше от главата?

Горещината притискаше тялото ѝ като парен чуку. Крайно време беше да се потопи в ласкавата и хладна прегръдка на океана.

Даяна се хвърли във водата и се задържа под нея дотогава, докато ѝ се свърши въздухът; после заплува енергично навътре и се обърна към брега, едва когато се изтощи напълно.

Мислите ѝ непрекъснато се въртяха около Рей и по едно време ѝ хрумна, че дори Атлантикът не беше достатъчно силен, за да я накара да го пропъди от съзнанието си.

Спонтанно у нея се роди идеята да замине за Палм Бийч, за да види как вървят ремонтните работи в бутика. Взела веднъж това решение, мигновено се почувства в блестящо настроение.

Гримира се много грижливо и дълго разресва косата си, която падаше на гъсти начупени вълни по раменете ѝ. Облече бял спортен панталон и лежерна тъмносиня риза, стигаща под хълбоците ѝ. Тъкмо обуваше леките си кожени еспадрили, когато се появи Боб и съобщи за пристигането на една посетителка.

— Мисис Лоусън желае да я приеме, мис.

Даяна трепна. Съпругата на Алън! Само това липсваше. В първия момент искаше да нареди на Боб да я отпрати под предлог, че я няма вкъщи, но веднага се отказа от това хрумване. Никога досега не беше се показвала малодушна, още по-малко можеше да си го позволи точно по отношение на Рут, на която очевидно ѝ е струвало доста усилия решението да дойде при нея.

„Дали не носи пистолет в дамската си чанта?“ — запита се във внезапен прилив на черен хумор Даяна. Във всеки случай трябваше да бъде готова за всякакви неприятни обрати.

Изправи рамене, решително си пое дъх и слезе долу.

* * *

Боб беше въвел гостенката в синия салон. Даяна я завари да стои вгълбена пред една картина на Пикасо от синия му период, която бе купена още от баща ѝ. Приживе той бе натрупал значително състояние, играейки успешно на борсата. Почина съвсем внезапно от сърдечен инфаркт и Даяна бе единствената му наследничка. Майка ѝ пък бе умряла преди много години от рак.

— Радвам се да ви видя, Рут — учтиво поздрави посетителката си Даяна. — Моля седнете, какво да ви предложи?

Рут бавно се извърна. Лицето ѝ бе тебеширено бяло, хубавите ѝ кафяви очи бяха прибулени от стаена болка.

— Благодаря, не искам нищо — хладно отвърна тя, но все пак седна в едно от тапицираните си със синьо кадифе кресла. — Извинете ме за неочакваното посещение, но трябва незабавно да говоря с вас за Алън.

— Да? — Неприятното чувство в стомаха на Даяна се засили.

— Алън ми поиска развод — потиснато изрече Рут. Извади кърпичка от дамската си чанта и шумно избърса носа си, после с усилие продължи. — Той ми призна всичко. Искане да се разведе с мен заради вас. Не е ли малко странно? — Засмя се пресилено, но скоро усмивката ѝ премина в ридание: — Човек си мисли, че такива неща се случват само с другите и че са съвсем в реда на нещата; но когато изведнъж му дойдат до главата, просто загубва способност да разсъждава трезво. Отдавна подозирах, че Алън си има някоя, но се успокоявах с мисълта, че щом нищо не ми казва, не е сериозно и ще мине бързо, както много пъти досега. Едва когато ми поиска развод разбрах, че това сега е по-различно от една мимолетна авантюра.

Даяна позвъни на Боб.

— Донеси ни два коняка — помоли го тя.

Рут очевидно се нуждаеше от нещо подкрепително. В никакъв случай не изглеждаше арогантна както обикновено, а само много нещастна — и то нещастна по нейна вина.

Даяна почувства угризения на съвестта и тайно в себе си прокле Алън, който я бе поставил в това незавидно положение.

Боб донесе коняка. Двете отпиха от чашите си и Даяна решително започна:

— Рут, искам да ми вярвате. Каквото и да ви е казал Алън за мен, силно го е преувеличил. За мен той е само един близък приятел, но нищо повече. Никога не ми е хрумвало да се омъжвам за него. Изобщо не съм обмисляла възможността за женитба, а уверявам ви, че когато това стане, то в никакъв случай няма да е с мъж, двадесет години по-възрастен от мен. Намирам за твърде възмутително от негова страна да оправдае с мен желанието си за развод. Вероятно е обхванат от някаква фиксидея, както често се случва при мъжете, когато срещнат по-младо

от тях момиче. Проявете разбиране към Алън и му простете този гаф. Ако усети, че все още го обичате, навярно ще се върне пак при вас.

— Чак сега разбирам колко много наистина го обичам. Трябваше да преживея страха, че ще го загубя, за да си дам сметка за това — откровено заяви Рут. — През дългите години съвместно съжителство неволно се забравя, че щастието не пада от небето, а за него трябва да се бориш всеки ден. Решена съм да се боря за моя съпруг!

— Направете го, Рут! Алън заслужава това. Той е добър и достоен за обич. Трябва да се гордее, че има жена като вас. Наистина съжалявам, че ви създавам такива неприятности.

Рут я погледна замислено.

— Сега, след като се запознах с вас, мога да разбера защо Алън се е влюбил до уши. Вие сте много красива, Даяна. Честно да ви призная, дойдох тук изпълнена с омраза и горчиво отчаяние. Но не мога да си изкривя душата и да не кажа, че ми станяхте симпатична.

— Вие също ми харесвате — подчерта Даяна. — Добре направихте, че дойдохте да си поговорим открито.

Рут се усмихна.

— Не ми беше никак лесно да се реша. Боях се, че изобщо няма да ме приемете.

— Надявам се, че между вас и Алън нещата скоро ще се оправят — сърдечно каза Даяна.

— Ще направя всичко, за да си го върна — упорито заяви Рут. — Ще уведомите ли Алън за моето посещение?

Даяна поклати глава.

— По-добре да не му казваме нищо. Иначе ще си въобрази, че се отказвам от него заради вас, от страх. А всъщност аз не го обичам, трябва да го проумее най-сетне.

— Алън повече от всичко на света иска да има дете — изчервявайки се, прошепна Рут. — Мисля, че трябвала събера смелост за още един опит. Моят гинеколог напоследък ми дава надежди, че този път може и да стане. Трябва само много да се пазя.

— Желая ви го от все сърце, Рут.

Двете жени се разделиха почти приятелски и дори си обещаха понякога да си телефонират.

Половин час по-късно Даяна пристигна в бутика. Витрините все още бяха закрити със завеси и когато прекрачи входа, я посрещнаха облаци прах. Тя се закашля, прикри устата и носа си с длан и си запробива път между безразборно нахвърляните дъски, кофи с хоросан, рула хартия и кашони. Неколцина работници бяха заети с изграждането на новата стълба и вдигаха невъобразим шум.

„Ама че хаос“ — помисли си тя. Рей трябва да е непоправим оптимист, за да счита, че всичко ще бъде готово за определената дата.

— Не е ли тук мистър Брадли? — извика към един от дърводелците, който поставяше ламперия в долната част на стълбата.

Тъй като устата му бе пълна с пирони, той само й кимна по посока на складовите помещения, където трябваше да се оформят новите кабинети. Приближавайки се до вратата, Даяна чу отвътре приглушеното кискане на Карин и звучния глас на Рей Брадли.

Сърцето й заби по-бързо.

„Какво правят тук долу двамата заедно?“ — преряза я остра ревност. Както изглежда, Карин бе забравила любовната си мъка. Дали Рей не беше причината за това?

Изкашля се преднамерено високо и влезе. Почти сигурна беше, че забеляза как двамата трепнаха и като че ли току-що се бяха отдръпнали един от друг. Във всеки случай Карин сега седеше чинно зад пишещата машина, а Рей стоеше изправен до нея — прекалено близо според Даяна.

— Хубаво е, че наминахте, Даяна — каза той с една, както на нея й се стори, усмивка, прикриваща раздразнението му. — Тъкмо привършвах проекта за поканите. Искате ли да го видите?

— Разбира се, с удоволствие.

Измери с подозрителен поглед секретарката си. Хубавичкото лице на Карин бе леко порозовяло, очите й издайнически блестяха. Изобилстваха признаци, че вече е влюбена в Рей.

Текстът на поканите и графичното им оформление бяха безупречни и Даяна не се поколеба да изрази задоволството си. Рей прие зарадван оценката й.

— Същият текст ще публикуваме във всички ежедневници — каза той. — Естествено, на откриването ще поканим пресата и всички по-влиятелни личности в града. Галаприемът, даден на „Каприз“, трябва да се превърне в събитие на сезона.

Тя го изгледа скептично.

— Рей, нима наистина вярвате, че работниците ще свършат навреме? Ако се съди по бъркотията наоколо, ще им трябва не по-малко от месец.

— Нека това да бъде моя грижа.

Отново тази негова арогантност! Ядоса се не на шега. Как можеше Рей да си стои спокойно тук с Карин, докато в салона цереше пълен безпорядък?

— Щом така смятате — ледено процеди Даяна. — Да се надяваме, че сметките ви няма да излязат криви. Времето е пари, не забравяйте това. И в края на краищата именно моите пари са тези, които тънат в прахоляка там горе!

Сама не разбираше защо така изведнъж започна да се държи безобразно надменно, подчертавайки ролята си на шефка. Вероятно се дължеше на дразнещата самоувереност, която демонстрираше Рей.

— Мис, можете да бъдете уверена, че се отнасям с вашите пари така, както бих се отнасял с моите — отвърна Брадли с подчертана официалност, която спокойно би могла да се възприеме и като подигравка.

Присмиваше ли ѝ се този мъж? Даяна го изгледа недоверчиво. Той посрещна невъзмутимо погледа ѝ. Очите му бяха съвършено безизразни. Както и да се държеше, поведението му неизменно я раздраваше. Нито един мъж досега не бе успял да я накара да се чувства несигурна, както правеше това Рей. Не можеше да си го обясни. Какво толкова имаше в него? Това, че беше красив и привлекателен, все още нищо не означаваше. Познаваше много такива мъже, някои от тях и доста известни в обществото, но никой не бе успявал да я извади от равновесие.

Междувременно Карин като че ли се досети, че се намира пред работодателката си и се върна към задълженията си.

— Днес пристигнаха билетите за Флоренция, мис Шелдън — докладва учтиво тя.

— За Флоренция ли? — Даяна изненадано се извърна към Рей. — Мислех, че ще летим за Ню Йорк?

— Ако искаме на откриването да предложим нещо наистина зашеметяващо, трябва непременно да отидем при Луиджи — отсеке мениджърът. — Луиджи Тоци предлага екстравагантни модели,

издържани в леко спортен дух. Гледах видеокасетата с последната му колекция. — Сега очите му бяха изгубили безжизненото си изражение и искряха от енергия. — Даяна, ще останете възхитена от нея!

— Не би било лошо и аз да видя предварително този филм, не мислите ли?

Тя отново се ядоса, че Рей вземаше решения през главата ѝ. Макар да му бе предоставила почти пълна свобода на действие, пълномощията му все пак не се простираха дотам, без нейно знание да резервира билети за полет до Италия.

— Ако проявявате интерес, мога да ви донеса след малко касетата. Но сигурно сте ангажирана тази вечер?

Строго го изгледа. Намек ли беше това?

— Случайно тази вечер съм свободна — язвително му отвърна. — Какво ще кажете, ако ви поканя на вечеря вкъщи?

— Приемам с благодарност. Ще можем да обсъдим още някои други подробности.

За част от секундата погледите им се срещнаха. За пръв път Даяна почувства, че я поглежда като жена, а не като шефка и пулсът ѝ се ускори. Рязко се извърна и излезе от кабинета.

* * *

Рей Бродли се появи с касетата точно на минутата. Вечеряха в пълна тишина на терасата. Едва след като се нахрани, Рей похвали доматената супа и стековете на Ани. Облегнат небрежно на стола си, подхвърли шеговито:

— Даяна, ако случайно се скарате с превъзходната си готвачка, уведомете ме своевременно. Моментално ще я ангажирам.

— Няма да допусна да изпадна в подобна заблуда и да се лиша от нея — весело отвърна Даяна. — Аз имам винаги великолепни отношения с подчинените си. Но все пак ще предам на Ани, че кухнята ѝ ви е доставила удоволствие. Тя ще се радва да го чуе.

— Да видим ли вече касетата? — напомни ѝ целта на посещенията си.

— Добре, но трябва да отидем в градинския павилион. Там са телевизорът и видеорекордерът. Елате, оттук. Надявам се, че се

оправяте с техниката. Аз самата нищо не разбирам от нея и викам Боб да я обслужва.

— Не се безпокойте, ще се справя.

Няколко минути по-късно Рей включи видеото.

Павилионът представляваше просторно, облицовано до тавана в дърво помещение с интимно, почти имагинерно осветление, с добре зареден, матово проблясващ хромиран бар и тежки, ниски кресла, тапицирани с бургундско червена кожа. Рей седна до Даяна в едно от тях и двамата се втрениха в огромния, изрязан във формата на шестостенна призма кристален екран, вграден в стената на барплота. Под звуците на електронна музика на Жан-Мишел Жар млади, красиви манекенки сякаш не вървяха, а летяха над подиума, представяйки една изключителна феерия от багри и тъкани, каквито човек трудно можеше да си представи, че съществуват. Луиджи Тоци показваше мода, която въпреки подчертаната си елитарност беше приложима и в ежедневието.

Даяна не можеше да скрие възхищението си. Със затаен дъх проследи шоуто до самия му край, после разпалено се обърна към Рей.

— Точно това е, от което се нуждаем за нашия бутик! Особено много ми хареса младежката мода, в нея има толкова стил и естествен чар! Самата аз бих носила тези модели. И тия щамповани изделия от мека кожа — направо са прекрасни. На всяка цена трябва да ги имаме! Във Флорида никой не предлага подобни неща. Сигурна съм, че ще предизвикат истински фурор!

— Убеден съм в това.

Рей стана и изключи монитора.

— Все още ли сте против полета до Флоренция? Трябва да успеем да свършим всичко за четири дни. В момента не мога да си позволя по-дълго отсъствие. — Той седна отново до нея и отпи от чашата с шампанско. — Познавате ли Флоренция, Даяна?

— Била съм в Рим, но никога във Флоренция.

— Градът е великолепен, особено през пролетта — изрече Рей със замечтан глас. — За да бъде опознат истински, са нужни месеци. Предполагам, че там сега времето е по-хладно, отколкото във Флорида — насочи поглед към тънката ѝ лятна рокля. — Вземете си по-топли дрехи. — Изпразни на един дъх чашата си и продължи с по-друг тон:

— Но сега не искам да отнемам повече от времето ви, мис. Мисля, че се разбрахме по всички въпроси.

— Как, искате да си тръгвате вече? — изтръгна се неволно от стиснатото ѝ гърло и тя не успя да прикрие разочарованието си.

— Защо, имате ли други въпроси? — Рей беше станал и я гледаше въпросително.

— В момента не. — Даяна потисна глухата си въздишка и го последва навън.

— Колко е задушно! — възкликна тя, когато се изкачиха на терасата. — Ще отида да поплувам малко в морето. Мисля, че ще ми се отрази добре.

— Но... вече е тъмно — изненада се Рей. — Не се ли боите?

Погледът ѝ се насочи към тъмнеещия хоризонт, където все още сияеха кървавочервени отблясъци от залязлото слънце по краищата на невидимите в мрака облаци.

— Какво би могло да ми се случи? — безгрижно подхвърли и се засмя пресилено.

— Никога не се знае. Може някой да ви причаква на плажа или внезапно да получите пристъп на слабост. — Зъбите му блеснаха в тъмнината. — А ако ви се случи нещо, ще изгубя работата си.

— Щом толкова сте загрижен за мен, защо не ме придружите? — дръзко предложи Даяна.

— Но аз нямам бански.

— Няма значение — нервно се засмя тя. — Надлъж и шир по моя плаж няма жива душа. — И тъй като Рей очевидно се колебаеше, добави успокоително. — Ако пък се стеснявате от мен, в съблекалните при плувния басейн ще намерите всичко необходимо.

— Едно нощно къпане — наистина звучи примамливо... Какво пък, и без това днес нямах време да поплувам. Идвам с вас!

— Ще ви покажа къде можете да се преоблечете.

Даяна го поведе по алеята между дърветата. В синкавия здрач бледо проблясваха цветовете на растенията и декоративните храсти, лишени сега от пищното великолепие на багри, което изтръгваше от тях ярката дневна светлина на Юга. Отвсякъде се носеше пронизителното цвърчене на щурците, от време на време някой папагал надаваше силен крясък в близката горичка, който потъваше в многогласния хор на всевъзможни други екзотични птици. Упойващ

аромат изпълваше въздуха. На небето заблещукаха първите едри звезди.

Двете малки къщички на съблекарните бяха обвити почти изцяло от цъфнали олеандри и изглеждаха като изваяни от проблясващите в розово едри цветове. Даяна показа на Рей мъжката съблекарня, след което влезе в съседната и бързо се съблече. Без колебание си избра най-ефектните бикини, които на практика представляваха две тесни сребристи ивици копринен плат с проблясващи по тях пайети. Преметна през рамо една голяма мека хавлия и излезе пред вратата.

— Готов съм вече — долетя весело откъм мъжката кабина.

— Чудесно.

Усети пулса си в гърлото само при звука на дълбокия му звучен глас.

— Рей, да не забравите да си обуете чехли! — извика по-високо, отколкото бе нужно. — Имаме още малко път през гората, а там има отровни тръни.

— Сигурно се намират и змии. — Рей се появи, облечен само в плитък черен слип, който придаваше на тялото му още по-атлетичен вид.

— Няма рай без змия — пошегува се Даяна. — Ако ви е страх, хванете ме за ръка. Мен те ме познават и не ме хапят.

Рей се ухили многозначително.

— Разбира се, животните от един и същ род никога не се нападат взаимно.

Това никак не беше мило от ваша страна, Рей — без повече церемониалности тя посегна и го улови за ръка. — В какъв смисъл виждате сходството между мен и змиите?

— Естествено само в положителен смисъл — бавно произнесе той, оглеждайки я неприкрито. В очите му се появи влажен блясък. — Преди всичко изглеждате твърде съблазнително. Ако не ми бяхте шефка, бих могъл да си въобразя някои неща...

— Наистина ли? — Даяна леко одраска китката му с нокти и усети как той потръпна. — Защо тогава просто не забравиш коя съм?

— А ти искаш ли да го направя?

Много бавно ръцете му легнаха върху раменете ѝ и Рей нежно я притегли към себе си. Погледите им се впиха един в друг и всеки можеше да прочете в очите на другия изгарящ копнеж.

— В края на краищата, сега сме в извънработно време — прошепна тя и прокара длани по хълбоците му.

Усети топлината на кожата му и тя се предаде мигом на кръвта ѝ. Изправи се на пръсти и му поднесе полуотворените си устни.

Целувката му я остави без дъх и с бясно разтупкано сърце силно се притисна към него, тръпнейки под възбуждащата игра на езика му.

Внезапно се почувства вдигната високо и преди да разбере какво става, Рей я отпусна върху окачената на близкото дърво платнена широка люлка и коленичи между бедрата ѝ. Нежно, но решително откопча сутиена ѝ и го захвърли встрани. Наведе глава и връхчето на езика му се стрелна към щръкналите розови зърна на гърдите ѝ, докато опитната му ръка се провря под ръба на бикините. Миг след това пръстите му проникнаха в топлата влажна хралупа и се задвижиха равномерно, притискайки и отпускайки най-чувствителното късче плът в тялото ѝ. Даяна буквално бе понесена на вълната на една внезапно изригнала възбуда, закрепя и се разтресе под напора на бликащата от всички фибри на нейното същество почти животинска похот. Кипналата ѝ кръв удари в шеметните си тласъци всяка разумна мисъл и тя вече не бе в състояние да контролира действията си. Бясно завъртя хълбоците си, предлагайки все по-широк достъп на терзаещите плътта ѝ пръсти и скоро усети приближаването на жадувания отдавна безпаметен възторг на върховната наслада. Нищо вече не бе в състояние да я спре — нито дори припламналата за миг в съзнанието ѝ мисъл, че трябва да изчака да приеме дълбоко в себе си възхитителната твърдост на символа на неговата мъжественост, издула до скъсване банския му, която тя долавяше при неистовите движения на бедрата си. Но вече беше късно.

Тялото ѝ внезапно се изопна, сгърчи се в дълбок спазъм и Даяна с дрезгав стон достигна хребета на осъщественото желание.

Още преди да отшумят заглъхващите тръпки на оргазма, тя изпита болезнено разочарование, премесено с чувство за вина. Не само че не бе успяла да се въздържи, за да осъществи пълноценен — според досегашните ѝ представи — полов акт, но и бе отнела на Рей възможността да преживее радостта от пълното сливане на телата им, отдавайки се егоистично само на собственото си удоволствие.

Но Рей очевидно не смяташе така. Притихналите му за известно време пръсти отново леко се раздвижиха, той склони глава към

нейната и устните му жадно намериха нейните. Езикът му се провря в устата ѝ, завладя я цялата, плъзна се игриво по небцето, зъбите, венците, започна нежна схватка с нейния. Тялото му се приведе напред, отпусна се върху нея, натеза на омекналите ѝ мускули, докато свободната му ръка се промъкна под таза ѝ, повдигна го и с едно дръпване я освободи от последното парче плат. Дланите му се съединиха под нея и в следващия момент тя вече бе във въздуха. Инстинктивно обви крака около кръста му и вкопчи ръцете си зад врата му. Усети как той свлича банския от себе си, после с уверена ръка насочи пулсиращия си от нетърпение набъбнал член право в отвърстието между разтворените ѝ бедра.

Неописуемо блаженство я заля, когато еластичният мускул се вгнезди в нея и сякаш я изпълни цялата. След един безкраен миг неподвижност Рей бавно се задвижи, ускорявайки постепенно ритъма, дишането му се учести, а ръцете му се ключиха около талията ѝ в железен обръч. Желанието ѝ се разпали отново, много по-силно отпреди, и Даяна с не по-малко жар отвърна на отсечените му тласъци, стенойки с широко отворена уста. Бедната люлка се замята насамнатам като сламчица върху гребена на връхлитаща към брега вълна, клоните на дървото жално заскърцаха. Но двамата любещи се не чуваха нищо, потънали в омаята на пълното взаимно единение.

В сублимния момент Рей я събори върху люлката, притисна я с цялата си тежест и я накара за втори път да изпита неописуемата експлозия на страстта, но сега вече заедно с него.

Изведнъж под тях се чу раздиращ слуха звук на разкъсващо се платно, и в следния миг Даяна се озова по гръб на земята. Рей се стовари върху нея и едва не я задуши.

Люлката не бе издържала изблиците на бурната им страст и се бе скъсала. След първоначалния стрес двамата избухнаха в невъздържан смях.

— Велики боже! — възкликна Рей. — Как можа да се случи точно сега!?

Той се повдигна на лакът и се вгледа в лицето ѝ.

— Заболя ли те, скъпа?

— Не знам... не усещам нищо. Струва ми се, че не. — Даяна поклати усмихната глава. — Какво ли ще си помисли Боб, когато утре го накарам да поправи люлката?

— Да мисли каквото си ще — заяви Рей, скочи на крака и ѝ помогна да се изправи. — Впрочем, ако добре си спомням, ти беше ме поканила да поплуваме в морето.

— Как, без бански ли? — подразни го тя.

— Сега вече няма никакво значение. Аз се намирам в рая, а там хората не носят никакви дрехи.

Уловени за ръка, двамата се затичаха по мекия пясък към брега и се хвърлиха едновременно в прииждащите към тях вълни. Хладната вода накара телата им да потреперят и те размахаха ръце и крака, за да се стоплят.

Даяна се гмурна под водата и след като преплува няколко метра, се показа на повърхността, разтърка очи и се огледа за Рей. Но къде беше той?

Внезапно две силни ръце уловиха краката ѝ под водата и я повлякоха надолу. Изплашеният ѝ вик заглъхна в клокочене. Все още под повърхността на водата, Рей я стисна в прегръдките си и я целуна. Когато главите им изплуваха отгоре, Даяна едва успя да си поеме дъх.

— Ах ти, нещастен похитител такъв! — гневно извика тя. — Ще се разкайваш за постъпката си!

— Милост! — прохленчи Рей и панически заплува навътре.

Даяна с ожесточение се втурна да го преследва и бързо стопи разстоянието помежду им. Очевидно той не си даваше много труд да ѝ избяга.

С триумфиращ вик тя го хвана за рамената и силно го натисна надолу. Без видима съпротива тялото му потъна на известна дълбочина, после изведнъж грациозно се изви и се плъзна под краката ѝ. Докато разбере какво става, Рей вече бе зад гърба ѝ и я обхвана с две ръце през кръста.

— Пусни ме веднага, чудовище — с престорен гняв изпищя Даяна. Започва да се мята и да извива тялото си с дива съпротива, единственият резултат от това бе, че той още по-здраво я притисна към себе ся.

— Предаваш ли се? — задъхано прошепна в ухото ѝ и гальовно зъби в шията ѝ.

— Предавам се. Какво ще правиш с мен?

— Ще видиш. Най-напред нека измъкна плячката си на твърда земя.

Подхвана я под мишниците и с плуване я повлече към брега. Когато усети дъно под краката си, я вдигна на ръце и я отнесе под палмата, където бяха оставили хавлиите си. Внимателно я пусна да стъпи на крака, после започна енергично да подсушава тялото ѝ с двете кърпи едновременно.

— Имаш великолепна фигура — установи Рей с тон на познавач. — Кой би могъл да предположи, че под елегантните си дрехи криеш съвършенство, достойно за Афродита? — Върховете на пръстите му проследиха контурите на тялото ѝ.

— Предупреждавам те, Рей! — Даяна привлече главата му към себе си и целуна трапчинката на брадичката му. — Ако продължаваш така да ме докосваш, не отговарям за последствията!

— Я гледай ти, как можеш да бъдеш толкова ненаситна!?

Отпусна се на хавлията и я увлече със себе си. Кожата ѝ все още беше хладна от водата, но под настойчивите му ласки отново започна да се сторещява. Нежно и безкрайно търпеливо Даяна започна да го гали и целува, докато силите му отново се върнаха и ръцете ѝ се убедиха в нарастващата му възбуда.

Беше излязъл лек вятър, който подгони вълните с удвоена мощ към плажа. Луната хвърляше сребристо сияние върху разлюляната вода. Всичко наоколо изглеждаше като омагьосано — един неповторим декор за влюбените, които отново подновиха прастарата любовна битка — битка без победители и победени.

Междувременно вълните проточваха все по-дългите си езици по пясъка, отстъпваха за малко, след това се втурваха отново напред, завладявайки още и още територия от сушата, докато в един момент двамата усетиха краката си облени в искряща морска пяна и сепнато скочиха.

— Да те люби човек е истинско приключение! — извика развеселен Рей. — Непрекъснато нещо се случва!

Заляха се в безгрижен смях и ръка за ръка се отправиха към вилата. Рей остана при нея цялата нощ и Даяна нито за миг не си спомни, че не можеше да спи в едно легло с друг човек. Всъщност нямаше и много време за сън, защото предпочетоха да го запълнят с по-приятни занимания; а когато все пак призори се отпуснаха изнемогващи и запъхтени, тя беше щастлива да заспи, доволно сгушена, в прегръдките му.

* * *

Даяна видя Рей отново чак на летището в Маями. Беше предала вече куфара си, когато той се появи в последната минута. Двамата минаха последни през паспортна проверка, с което си навлякоха неодобрителния поглед на служителя. Най-сетне се добраха до местата си в луксозната първа класа на гигантския транс континентален лайнер. В следния миг мощните двигатели на „Джъмбо Джет“ забумтяха оглушително, стоманената птица се разтресе и след кратко колебание се затъркаля по пистата, набирайки скорост по трикилометровата отсечка, отлепи се от земята и плавно се заиздига нагоре.

— Успяхме! — С въздишка на облекчение Даяна откопча колана и се облегна назад.

Стюардът донесе бутилка шампанско, напълни чашите им, после дръпна завесите на кабината и им пожела приятен полет.

Под тях Флорида постепенно намаляваше, докато скоро се превърна само в един дълъг език от сушата, врязал се в необятната шир на Атлантика.

— Защо не ми се обади толкова време? — обърна се Даяна към Рей с укорителен глас.

Той развеселен повдигна вежди.

— Не забравяй, че аз съм много зает човек. Имах толкова неща да свърша, а строгият ми шеф нямаше да ми прости, ако не направя всичко възможно бутикът да отвори врати в предварително обявения срок.

— Твоят шеф сигурно щеше да прояви разбиране в случая и нямаше да те накаже чак толкова строго — намигна му тя. — Рей, кажи ми, обичаш ли ме, или само се забавляваш с чувствата ми?

— Не е ли по-добре да избягваме такива високопарни думи като „любов“ — усмихна се той. — По-скоро бих казал, че няма друга жена, с която бих се забавлявал с по-голямо удоволствие, отколкото с теб. Доволна ли си от отговора ми, скъпа?

Даяна леко се изчерви.

— Съмнителен комплимент. Значи се чувстваш само сексуално привлечен от мен?

— А какво искаш да чуеш — сърцераздирателно любовно признание и клетви, че винаги ще ти остана верен? — По устните му заигра подигравателна усмивчица. — Прекарахме няколко хубави часа заедно, надявам се да не са последните. Но и дори така да е, винаги ще си спомням за тях с истински възторг.

Тя го погледна смаяно.

— Това ми звучи като прощално слово! Нима искаш да кажеш, че не възнамеряваш да продължиш връзката ни?

— Но нали ти самата каза, че няма да търпиш любовни истории в магазина?

— Това е нещо съвсем различно!

— И къде е разликата? Ти си шефът, а аз съм само един служител в него. Подобни отношения никога не излизат на добър край. Освен това сексуалните злоупотреби с подчинените се наказват от закона — ухили се той многозначително.

— Всичко това са пълни глупости! — разгорещи се Даяна. — Търсиш си само поводи да се измъкнеш! Каж ми направо, че не ме обичаш и че съжаляваш за това, което се случи.

— Истината е, че не съм го искал. В това отношение си напълно права. Но кой мъж би могъл да устои на жена като теб? Освен това онази вечер бях попрекалил с шампанското, а то се отразява неблагоприятно върху добрите ми намерения.

Рей въздъхна и посегна към цигарите си.

— Нека да забравим нашия хубав малък флирт, Даяна. Твърдо съм решил за в бъдеще да се въздържам от прекалена близост с теб.

Тя мълчеше втрещена. Не отвори уста, докато стюардът не сервира обяда. Цялото ѝ удоволствие от полета бе помрачено. Чувстваше се дълбоко унижена от начина, по който Рей я отблъскваше и не можеше да се примири с това.

След обяда Рей извади от куфарчето си плана на бутика и подробно започна да излага намеренията си, които имаше по отношение на предишния ѝ кабинет.

— Там можем да разположим помещение за преобличане на манекенките, както фризьорски и козметичен салон.

— Няма ли да бъде прекален лукс да си позволим назначаването на толкова много квалифицирани служителки? — измърмори Даяна, изцяло под влияние на лошото си настроение.

— Тъкмо обратното. Трябва да сме в състояние да предложим на нашите клиентки всевъзможни луксозни услуги, каквито никъде другаде няма да намерят на едно място — живо възрази той. — Сама знаеш колко досадно може да бъде пробването на нов тоалет, когато вследствие многобройните сложни операции се развалят прическата и гримът и заприличваш на раздърпана кокошка, напускайки бутика. При нас това няма да се случва на дамите. Фризьорката безплатно ще възстановява повредената фризура, а козметичката — съответния грим. Повярвай ми, Даяна, това ще има изключително благотворен ефект върху клиентелата. Винаги се намират такива жени, които се нуждаят в последния момент от нова рокля и ще бъдат във възторг от възможността да излязат от бутика с нов тоалет, нова прическа и освежен грим. Това ще бъде истински бум в района! Възнагражденията на фризьорката и козметичката ще се възвърнат почти веднага, убеден съм в това!

— Да се надяваме! — Даяна го изгледа подигравателно. — Във всеки случай поне ще имаме най-необичайния бутик в цяла Флорида. Остава да помислим само за милите дечица на нашите клиентки, като им предложим игрална зала под наблюдението на дипломирана възпитателка в детско заведение.

— За тази цел съм предвидил помещението до гардеробната — невъзмутимо подмина Рей жлъчната ѝ ирония и я накара да зяпне от удивление. — Новият асансьор до стълбата ще изкачва децата дотам. На най-малките ще им е трудно да преодоляват стръмните вити стъпала, а освен това тичането нагоре-надолу ще причинява недоволство сред мъжете, насядали в локала долу.

— Наистина си помислил за всичко — примирено въздъхна Даяна.

— Надявам се да е така — отвърна той с обичайното си самочувствие.

— Боя се само, че ще превърнеш бутика ми в истински „Лунапарк“.

— Един оживен „Лунапарк“ е за предпочитане пред тишината на гробище, която цареше допреди няколко седмици в него — остро реагира Рей. — На „Уорт Авеню“ гъмжи от елегантни бутици, които си приличат един друг като писани яйца. За нашия „Каприз“ ще се говори навсякъде като за нещо изключително, ще видиш. Ще предлагаме

висша мода, която едновременно с това ще е подходяща за ежедневието. А за най-изтъкнатите клиентки ще се грижа аз лично.

Даяна изненадано го изгледа.

— Тогава защо са ни продавачките?

— Не се безпокой и те ще бъдат отрупани с работа. Ще се наложи да им проведе кратко обучение, за да ги направя истински професионалистки. Много благородни и богати дами не знаят какви точно дрехи им стоят добре, и как да подчертаят предимствата на собствената си фигура. Една умела консултация, направена по подходящия деликатен начин, би била най-уместното в случая. Даяна, въпросът не се свежда до това, да продадеш някакви си дрехи, а да спечелиш една доволна и благодарна жена. Съгласна ли си?

— Не е нужно точно мен да убеждаваш — натъртя тя, — затова съм ти предоставила пълна свобода на действие. Ако успееш, ще се отрази на банковата ти сметка. В обратния случай ще ми се наложи да преглътна доста крупни загуби, без ти да носиш каквато и да било отговорност за тях, независимо че ще бъдат по твоя вина.

— Наистина притежаваш неподражаем талант да разваляш и най-голямата радост на човека.

С разочаровано изражение Рей започна да сгъва плановете и да ги прибира в куфарчето си.

Появи се стюардът и започна да приготвя леглата за нощувка. Даяна стана и отиде първа в умивалнята. Облече удобната си тъмносиня пижама, изми си зъбите, разреса с четка косата си и се изми основно дотолкова, доколкото позволяваха обстоятелствата на борда на презокеанския лайнер. Върна се в кабината, изтегна се върху леглото и придърпа завивката до брадичката си.

Летяха в дълбоката непрогледна тъмнина на нощта. Само от време на време в илюминаторите проблясваше за миг бледата светлинка на някоя звезда. Приглушеното равномерно буботене на самолетните двигатели действаше приспивно. В кабините и в коридора остана да свети само дежурното осветление.

Даяна затвори очи. Рей все още се бавеше в умивалнята и тя се запита какво ли прави толкова дълго там. Дали умишлено протакаше приготвянето си за лягане с надеждата, че докато се върне, вече ще спи? Да не би да си въобразяваше, че след всичко, което ѝ каза, ще се

опита да го съблазни и да го вкара още веднъж в леглото си? Усмихна се горчиво.

Когато долови тихите му стъпки, сърцето ѝ неспокойно се заблъска в гърдите. Извърна глава към стената и задиша дълбоко и равномерно. Нека да си мисли, че току-що е заспала. Спокойно можеше да мине и без целувка за лека нощ.

Рей се приближи до леглото си, стараяйки се да не вдига шум и предпазливо се отпусна. Беше толкова близо, само да протегнеше ръка, и щеше да го докосне. Но Даяна не я протегна. Със своята упорита съпротива срещу нея той бе изгорил всички мостове помежду им и тя нямаше ни най-малко намерение да рискува с нов опит за близост, боейки се от евентуален втори отказ.

Не ѝ се удаде да заспи. Присъствието му, спокойното му дишане ужасно я смуцаваха. Вслушваше се нервно във всяко негово движение. Рей също изглежда не беше напълно отпуснат. Но може би това се дължеше на не особено удобното легло. Даяна се запита дали за него — високият скулест мъж — не е истинско мъчение да спи в легло с обикновени размери като това. Добре поне, че нейното двойно легло във вилата беше огромно.

Гневно отпъди тази мисъл. Каква ли полза вече?

По някое време все пак трябва да беше заспала, защото я събуди ароматът на прясно приготвено кафе. Стюардът ѝ го поднесе и вежливо я осведоми, че след един час ще кацнат във Флоренция. Намираха се вече над Европа и вместо шест сутринта, бордовият часовник показваше десет часа средноевропейско време.

Даяна любопитно погледна през илюминатора и с удивление заразглежда високите планински върхове, които стърчаха величествено над леките перести облаци. Самолетът плавно се носеше над отвесните скални грамади, пробивайки тънкия облачен слой, под който възхитеният ѝ взор съзря облени в слънчева светлина заснежени долини.

— Добре ли спа?

Рей, гладко избръснат и облечен, се връщаше от банята.

— Хм! — измърмори тя под носа си, което можеше да значи много неща.

— Аз съм спал непробудно като пън — излъга несръчно той. — Нищо чудно след стреса през последните дни.

Хвърли бегъл поглед върху съненото ѝ лице.

— Знаеш ли, че ти си една от малкото жени, които изглеждат добре рано сутрин?

— Колко жени си виждал рано сутрин, преди да се гримират? — направи недоволна гримаса Даяна.

— Не съм ги броил, но не са малко — засмя се пренебрежително Рей. — Наистина е жалко, че си ми шеф. Това е единственият ти недостатък в моите очи.

— Вероятно ще откриеш и много други, ако не си пожалиш труда да ме опознаеш по-отблизо — промълви по-скоро на себе си тя и тръгна към умивалнята.

* * *

Флоренция направи на Даяна неизгладимо впечатление със своите великолепни антични постройките и с монументалните катедрали, които се надпреварваха една друга по архитектурния си блясък. Таксито ги откара до хотела, където бяха резервирани стаи. Фасадата му наподобяваше средновековно флорентинско палацо, но вътре цареше обичайният за Европа стилизиран комфорт, лишен от помпозната претенциозност на американските гранд хотели. Отвсякъде в този град лъхаше на аристократизъм и благородство.

Решиха първо да отдъхнат от дългия полет, преди да предприемат каквото и да било друго.

Даяна спа дълбоко и непробудно два часа, след което отиде да поплува в закрития хотелски плувен басейн. Освен нея там имаше само една възрастна дама, която безкрайно предпазливо потапяше от време на време ходилата си в прозрачната топла вода.

В съседната стая нямаше никакви признаци на живот. Докато се обличаше, Даяна заключи, че Рей все пак не е прекарал твърде спокойно нощта в самолета.

Реша да направи малка разходка, докато той още спи. Обу меките си светлосини кожени мокасини, облече бял дълъг панталон, светлосиня блуза без ръкави, наметна тъмносиния си блейзър и излезе от хотела. Остана изненадана от безлюдните улици, но после се сети за

традиционната обедна сиеста на италианците, през време, на която животът в страната сякаш замираще.

Времето не беше топло колкото във Флорида, но все пак беше приятно. След дългото седене в самолета Даяна се наслаждаваше на възможността да се раздвижи на чист въздух. Обикаляше неуморно тесните улички, засенчени от гъсто застроените достолепни вили. На „Пиаца Джовани“ попадна на една живописна църква с позлатени кубета във византийски стил и очарована от вида ѝ, дълго я разглежда от всички страни. Поток от туристи непрекъснато влизаше и излизаше през широко разтворените ѝ врати.

Градът постепенно се събуждаше от следобедната си дрямка. Улиците се оживяваха и се изпълваха с шумни, пъстро облечени и вдигащи невъобразим шум мургави италианци. Двама млади и симпатични младежи се залепиха за Даяна и оживено жестикулирайки, ѝ заговориха един през друг. Тя не разбра нито дума и престана да им обръща внимание, докато най-сетне те разочаровано се отдалечиха.

С течение на времето започна да усеща умора в краката си и седна да изпие чаша капучино в едно от малките улични кафенета. Тъкмо обмисляше възможността да се върне с такси, когато ѝ хрумна, че не си спомня името на хотела.

Запали цигара и трескаво започна да рови в паметта си, но и това не доведе до никакъв резултат. Рей беше направил резервациите и не беше се поинтересувала за нищо повече. Значи не ѝ оставаше никаква друга възможност, освен да се върне пеша по същия път. След като се подкрепи с един коняк за всеки случай, стана и пое обратно.

Тук обаче веднага възникна друг проблем. Не се сецаше от коя посока беше дошла. Като че ли беше отляво?

Тръгна решително нагам, убеждавайки сама себе си, че е на прав път. Но уличките си приличаха толкова много! И тази църква, пред която сега стоеше, наистина ли беше онази, византийската, която бе разглеждала преди?

След едночасово лутане Даяна трябваше да установи, че окончателно се е объркала. Рей щеше да умре от смях, ако научеше за това нелепо произшествие.

Най-сетне се добра до „Пиаца Индепенденция“. Какво хубаво, звучно име! И при това имаше стоянка за таксита!

Тръшна се с облекчение на предната седалка на първото изпречило ѝ се такси и се обърна към шофьора, който учудено я гледаше.

— Говорите ли английски?

— Йес — гордо отвърна той.

Оказа се обаче, че това май беше единственото, което знаеше на английски, защото опитите да му обясни, какъв е проблемът ѝ не премахнаха въпросителното му изражение, още по-малко пък доведоха до някакъв смислен отговор. Измина цяла вечност, докато шофьорът направи някаква връзка между думите „хотел“ и „американци“, но все пак по едно време закъма оживено, запали двигателя и потегли към „Хилтън“. Още отдалеч по външната фасада Даяна разбра, че не този е търсеният хотел и му даде знак да продължава. Някак си успя да му обясни, че нейният прилича отвън на палацо, което сложи началото на една епична обиколка по улиците на Флоренция. Даяна можа да преброи повече от дузина хотели, които наподобяваха флорентинско палацо.

Почти се беше примирила вече с мисълта, че ще прекара цялата нощ в таксито, когато то спря пред хотел „Белведере“.

— Ето този е! — облекчено извика тя. — Абсолютно съм сигурна!

Шофьорът недоверчиво я последва във фоайето, тъй като тя не носеше толкова пари със себе си, за да плати чудовищната сметка за навъртените километри.

Едва направила няколко крачки, се сблъска с Рей, който разговаряше с портиера.

— Къде беше досега? — извика разгневен той. — Толкова се притесних за теб!

— Разхождах се из Флоренция — лекомислено заяви Даяна с небрежен тон. — Плати, ако обичаш, на шофьора и му дай добър бакшиш. Човекът толкова усърдно ме развеждаше от една забележителност на друга!

— После ще си поговорим за това — заплашително изрече Рей и се обърна към шофьора на таксито, а в това време Даяна се изкачи с асансьора в стаята си.

Копнееше за един студен душ, затова още от вратата започна да смъква и хвърля на пода дрехите си на път за банята. Пусна силна

струя вода върху сгорещената си кожа и простена от задоволство.

Скоро жизнените ѝ сили отново се възстановиха и тя можеше вече с насмешка да гледа на неволното си приключение.

Когато се върна гола в стаята, завари Рей седнал в едно от креслата, скръстил ръце пред гърди с недоволна гримаса.

— Не можа ли да се наметнеш с нещо? — кисело изръмжа той.

— Откога си станал толкова целомъдрен?

Даяна подчертано бавно нахлузи едно лилаво полупрозрачно неглиже — нещо средно между къс комбинезон и мини нощница, което, вместо да скрива формите ѝ, ги правеше още по-изразителни.

— Нарочно си излязла, за да ме дразниш — сърдито каза Рей. — Признай, че е така. Никак не беше възпитано от твоя страна да изчезнеш за толкова много часове. Защо не ми остави съобщение, че излизаш?

— Ти си мой мениджър, а не бавачка — хладно отвърна тя. — Моя работа си е как прекарвам свободното си време. Или имаш по-особени намерения спрямо мен?

— Ако мислиш, че можеш да ме провокираш — лъжеш се. Наистина се безпокоях за теб. Ти не познаваш Флоренция. Можело е лесно да се заблудиш. Тук сме в Италия, а не във Флорида. Една жена, която държи на себе си, не излиза сама по улиците. Тукашните мъже могат да бъдат много агресивни. — Той присви очи. — Не те ли преследва някой от тези жигола?

— Следвах ме на тълпи, на тълпи. Чудесно се забавлявах. — Даяна хитро се усмихна. — Сигурно знаеш някоя и друга дума италиански, можеш ли да ми кажеш какво значи „аморе“?

Рей ѝ хвърли изпепеляващ поглед.

— Боя се, че тази дума ти я разбираш по-добре от мен.

После скочи и тръгна към вратата.

— Ще се видим след час на вечеря.

Вратата се захлопна след него с трясък, придружен от нейния дълбок гърлен смях.

Вечеряха в градината на „Белведере“ и пиха огненочервено вино. Млад привлекателен китарист обикаляше от маса на маса и свиреше на гостите. Имаше дълга къдрава черна коса и искрящи в тъмнината очи. Вперил омаян поглед в Даяна, той се облегна на тяхната маса, засвири и запя с вдъхновение мелодична италианска канцонета, в която често се повтаряше думата „аморе“.

Облегната удобно назад, Даяна се чувстваше като безплътна. Изцяло я бе обладала атмосферата на южняшкото безгрижие. Сетивата ѝ бяха като замаяни от гъстия аромат на цветята наоколо. Отвърщаше с усмивка на огнените погледи на китариста. Той ѝ посвети още една песен, преди да се отдалечи с видимо нежелание към съседната маса.

— Нужно ли беше да се хилиш на бедното момче? — процеди през зъби Рей. — Никой мъж не може да се чувства сигурен пред теб.

Даяна отпи глътка от виното си и прокара език върху влажните си устни.

— Момъкът е много красив и страстен. Чувала съм да казват, че италианците били големи майстори в любовта. Вярно ли е?

— Да не би да искаш да опиташ?

— Може би да. — Тя се усмихна лековато и махна на келнера. — Донесете ни червено шампанско. Не е ли чудесно тук? Всичко е толкова просто, естествено и жизнерадостно, съвсем различно от Америка.

— Ако беше толкова просто, едва ли щеше да се заблудиш днес следобед — подигра я той.

— Ами ако съм се заблудила нарочно? Беше неповторимо преживяване, всички тези тесни живописни улички, старинните сгради... Жалко, че разполагаме с малко време. Мисля, че във Флоренция има още много неща, които си заслужават да бъдат разгледани.

Чевръстият келнер донесе шампанското и напълни чашите.

— Имаме уговорена среща утре в единадесет часа при Тоци — предупреди я Рей. — По-добре да се откажем от шампанското и да си легнем по-навреме.

— Мили мой, ние сме във Флоренция, наоколо е пролет — замечтано отвърна Даяна. — Ще бъде истинско престъпление спрямо романтиката, ако в такава нощ не пием шампанско, а вместо това си легнем рано. — Тя вдигна чашата си. — Да пием за любовта, Рей.

Той също се зарази от нейната вътрешна освободеност. Когато Даяна се усмихваше, беше направо неустоима. И при най-добро желание не можеше да си обясни какво толкова силно го привличаше в нея. Без съмнение беше много красива, но красиви жени имаше много. Защо точно тя тъй властно го оплиташе в нежните си мрежи? Откакто я познаваше, не беше пожелавал друга жена. Нима това беше любов? Или само моментно объркване на чувствата?

За себе си бе решил да избягва грижливо всякаква нататъшна интимност с нея. Не биваше да забравя, че Даяна Шелдън е негова шефка, а той е само един обикновен служител. Деляха ги светове и те не можеха да бъдат лесно преодоленни, дори и да спяха заедно.

Но какво можеха да помогнат всичките му добри намерения, когато шампанското шумеше в кръвта му, а устните на Даяна бяха тъй съблазнително близо до неговите? В края на краищата той беше само един мъж, а желанието му към нея беше по-силно, отколкото някакви си дребнави съображения, които на всичкото отгоре в тази вълшебна пролетна нощ изведнъж му се сториха толкова незначителни.

Хванати ръка за ръка, опиянени от шампанското и близостта си, те се изкачиха по стълбите към стаите си. Отдавна беше минало полунощ. Градинските фенери бяха угасени, китарата бе замлъкнала.

Като че ли това беше най-естественото нещо на света, двамата влязоха без всякакви предварителни уговорки в апартамента на Даяна. През широко отворената балконска врата нахлуваше хладен, примесен с упойващ аромат на цветя нощен въздух, луната хвърляше сребристи отблясъци върху всички предмети.

Застанаха безмълвни един до друг в средата на стаята, плътно притиснати. Даяна свали сакото му, разкопча ризата на гърдите и прокара върха на езика си по зърната на гърдите му. Усети как дъхът му пресекна и той потръпна. Тя се прилепи до него и пъкна ръце под ризата, започна да гали гърба и раменете му. През тънката материя на роклята Рей усещаше всяка извивка на тялото ѝ. Кръвта се изкачи в главата му, той нетърпеливо я задърпа, измъкна я през главата ѝ и я захвърли встрани.

Отдолу Даяна не носеше нищо друго, освен миниатюрни бикини. Съвършено оформените ѝ гърди меко проблясваха като два сребърни полумесеца на дифузната, светлина на средиземноморската нощ. Рей се наведе към тях и нежно очерта контурите им и връхчето на

езика си. Омагьосваше го младата пълнокръвна красота на великолепно изваяното ѝ тяло, не можеше да издържа повече, искаше да го чувства навсякъде по кожата си. Завладя го изгарящо желание да я притежава, да обладава това гъвкаво тяло и да бъде обладаван от него.

Без да палят осветлението, преминаха в съседната спалня и се отпуснаха на леглото. Слети в здрава прегръдка, започнаха да се милват и целуват, опитвайки се да потиснат растящата възбуда във вибриращите си тела и да удължат удоволствието да се докосват. Наслаждаваха се на всяка нежна ласка, не отлепяха устни един от друг, едва дишайки, пиеха сладкия нектар на любовната омая, докато най-сетне непреодолимият нагон ги накара да се слеят ведно.

Даяна нададе висок пронизителен вик в мига на върховния екстаз, който се сплете с дълбокия любовен стон на Рей. Без да разхлабват прегръдката си, заедно изживяха затихващите конвулсии на задоволената плът; заливана от тръпките вълни на всепоглъщащото телесно щастие.

— Даяна, моя Даяна! — Рей покри лицето ѝ с нежни целувки. — Обичам те! — изтръгна се от пресъхналите му устни. — Обичам те, обичам те!

Най-сетне заспаха в пълна изнемога. В просъница Даяна долавяше далечни звуци на китара и ясният тенор на китариста, който пееше за любов и само за любов...

Оживени гласове, които се надвикваха на мелодичния си непознат език, я разбудиха. В парка на хотела градинарите разговаряха по обичайния за тази страна шумен начин, често прекъсвайки думите си с оглушителен смях. Все още замаяна, Даяна стана и погледна през прозореца. Мина известно време, преди да осъзнае, че се намира във Флоренция, в хотелската си стая, а в леглото би трябвало да има още някой.

Извърна се и видя, че Рей все още спи. Беше заровил глава във възглавницата, завивката се бе смъкнала от него и откриваше почти цялото му голо тяло. Тя внимателно се приведе над него и погали с върховете на пръстите си мускулестите му рамене. Внезапно той я сграбчи в ръцете си и я събори върху себе си. Смеейки се щастливо, те

се целунаха. Даяна стана и го изтегли от леглото, после го помъкна към банята. Застанаха заедно под душа и тя пусна докрай студената вода. Телата им настръхнаха и затанцуваха в буен ритъм, докато привикнат към ледената струя. Дълго се сапунисваха взаимно, докато цялата баня се изпълни с облаци от пяна и никак не им беше лесно да се изплакнат от нея.

Докато Даяна си сушеше косата, Рей се излегна отново на леглото и придърпа телефона.

— След час Тоци ще изпрати кола в хотела — съобщи й той, когато след малко седнаха да закусят в леглото. — Той всъщност не живее в града, а на село, и щеше да ни трябва много време, докато го открием.

Даяна ядеше с голям апетит.

— Опитай бекона, Рей — измърмори с пълна уста тя.

— Чудесен е. Затова пък кафето им е прекалено силно и гъсто за моя вкус. Тези южняци не умеят да правят истинско кафе.

— Просто имат по-различен вкус — прояви толерантност Рей и продължи, поглеждайки я отстрани. — Не съм виждал друга жена да яде толкова много колкото теб.

— От много любов се огладнява — отвърна му тя с искрящи очи и лакомо отхапа от сандвича със сирене. — Освен това никога не съм имала проблеми с теглото си, тъй като много спортувам. Бихме могли, като се върнем в Щатите, някой път да поиграем тенис заедно. Играеш ли тенис?

— Горедолу — кимна Рей. — Съвсем любителски. Не очаквай особени умения в това отношение. Пък и мисля, че в скоро време няма да имам възможност да се занимавам със спорт. Новата ми работа ще ме ангажира почти непрекъснато.

— Заедно ще можем да се справим по-лесно.

Приключиха закуската и запалиха по цигара.

— Защо всъщност трябва да плащаме и другата стая? — попита с хитровата усмивка Даяна.

— Трябва да спазваме известно благоприличие.

— Ама че си лицемер! — Тя го целуна бегло по бузата. — Знаеш ли, сега ми хрумва, че ще спечелим много повече време, ако се пренесеш при мен, като се върнем във Флорида. И без това празните ми стаи във вилата са чисто разточителство. Така ще си спестиш

разноските по поддържането на апартамент в града и ще имаш удоволствието да се наслаждаваш на кулинарните умения на Ани. Какво мислиш за идеята ми?

— Звучи примамливо, но всъщност е неприложима.

— А защо не? Толкова добре си представям всичко: сутрин ще закусваме заедно, като сега, после ще тръгваме към бутика...

— И всички ще говорят, че ти ме издържаш — строго я прекъсна той.

— Какво ни е грижа за хорските приказки?

— Нали живеем сред тези хора — настоя той. — Не бива да се показваме в лоша светлина пред тях.

— Щом толкова си загрижен за доброто си име, защо пък да не се ожениш за мен? — предложи му уж невинно Даяна.

— Невъзможно.

Рей стана от леглото и закрачи с цигара в ръка напред-назад из стаята.

Тя го наблюдаваше през полуспуснатите си клепачи. Добре тренираното му силно тяло представляваше приятна гледка за влюбения ѝ поглед. Приличаше на някоя от бронзовите статуи на олимпийските атлети, с които бе осеян целият град.

— Не е невъзможно! — заинати се Даяна. — Та нали се обичаме? Не е ли съвсем в реда на нещата да се оженим?

— Не съм подходящ тип за съпруг на принцесата от приказките — остро отвърна той. — Бракът между нас е напълно изключен. Всички ще си мислят, че се женя за теб заради богатството ти. Не забравяй, че аз съм само един прост твой служител, Даяна!

— Но ти вече си и мой любовник.

Рей въздъхна дълбоко.

— Това не променя нещата. Не ми допада мисълта да съм финансово зависим от някоя жена. И при най-незначителния спор да ми натякваш, че живея от парите ти. Освен това ще се чувствам ограничен да разполагам със свободното си време по мой избор и ще развия чувство за малоценност спрямо теб.

— Нима е порок човек да притежава много пари — взмути се тя. — Или може би очакваш да ги подаря на Армията на спасението, за да се изравним по социалното си положение?

— Това, което очаквам, е да прекратим този безплоден разговор. Няма да ни доведе до нищо. Знаеш вече моето мнение по въпроса. Това, че те намирам за изключително привлекателна, няма нищо общо. Трябва да прекъснем нашия роман, докато все още имаме сили за това.

— Разбирам, значи за теб не е било нищо повече от мимолетно приключение — изфуча яростно Даяна. — Ако ме обичаше, нямаше да ми говориш така. Но очевидно искаш да запазиш скъпоценната си свобода. Вероятно се боиш, че ако се ожениш, няма да имаш същите шансове за успех сред жените, както ако останеш ерген.

— Точно така — ухили се широко Рей. — Как бих могъл да допусна да се обвържа завинаги само с една и да разочаровам толкова много други мили момичета?

— Подлец! — Кипяща от ярост, тя запрати с все сила възглавницата към него, която Рей небрежно улови с лявата си ръка. — Изчезвай от стаята ми, долен, лицемерен съблазнител такъв! Отвращавах ме!

— Не се вълнувай, веднага си тръгвам.

Той спокойно изгаси цигарата си в пепелника, обу панталона си и тръгна към вратата, стиснал под мишница останалите си дрехи.

— Тръгваме след четвърт час — подхвърли вече в коридора. — Гледай да се приготвиш дотогава.

Яростта ѝ си отиде също тъй бързо, както бе дошла, и отстъпи място на дълбоко униние. След неповторимото изживяване през нощта настъпи времето на горчивото събуждане. Рей не я обичаше, това беше истината.

Само гордостта ѝ я предпази от опасността да избухне в сълзи. Рей Брадли не ги заслужаваше. Как можа да се влюби в този арогантен и безчувствен човек? Който на всичкото отгоре имаше наглостта да отклони предложението ѝ за женитба!

„Ще съжалява за това!“

Даяна изкриви лице в заплашителна гримаса. Щом придаваше такава важност на разликата в социалното им положение, то тя щеше да му покаже какво може да означава това в действителност! В бъдеще щеше да се държи с него само чисто делово и от позицията на негов най-строг и безмилостен шеф. Нямаше да търпи ни най-малко неподчинение или, не дай си боже, своеволие от негова страна.

„В края на краищата има толкова други мъже — отмъстително си помисли тя. Мъже, които умееха по достойнство да оценяват нейното благосклонно внимание.“

* * *

Пътуваха по един покрит мост, който представляваше истинска търговска улица с наредени от двете страни на пътя дюкянчета и кафенета.

— „Поите Векио“ — гордо обяви шофьорът, който доброволно се бе нагърбил с ролята на техен екскурзовод.

Казваше се Джино и беше на служба при Луиджи Тоци. Знаеше само няколко думи английски, но и те му бяха достатъчни, за да се разбират. Когато пък не му достигаше речников запас, най-безгрижно пускаше волана и оживено жестикулирайки, илюстрираше мисълта си.

Колата се носеше през обширни овощни градини, в които дърветата бяха потънали в обилен цвят. По-нататък лозя показваха новата си свежа зеленина. Виждаха се пасящи овце, тук-там кози. Минаваха покрай спретнати селскостопански дворове. Скоро прекосиха едно село, чиито прости схлупени къщички, безвкусно боядисани, предлагаха на любопитните погледи от пътя само слепите очи на затворените с капаци малки прозорчета.

С огромно удивление Даяна видя как облечени в черни дрехи съсухрени жени перяха бельо на голямата чешма в средата на пазарния площад.

Нима тук времето беше спряло своя ход?

С най-голямо удоволствие би споделила впечатленията си с Рей, но твърдо беше решила да не го удостоява с нито една дума от частен характер. Когато пък той я заговаряше, отвърщаше му едносрично, което в края на краищата го обезсърчи да поведе разговор.

Имението на Луиджи Тоци беше живописно разположено между лозята. Огромната, наподобяваща вила постройка в мавритански стил приличаше по-скоро на фабрично хале. На малко по-отдалечените от нея ливади пасяха коне. Джино ги осведоми, че сеньор Тоци с успех отглежда състезателни коне. Те били неговата голяма и истинска страст.

Домакинът ги посрещна на откритото стълбище и сърдечно ги поздрави с добре дошли. Въведе ги в огромно хладно мраморно преддверие, в средата на което бликаше малък фонтан. Звукът на падаща вода още повече усилваше впечатлението за освежителна прохлада, излъчваща се от благородния камък. Изпиха там по чаша вино, след което Тоци ги покани в салона за посетители. Той представляваше разкошна, изпълнена с произведения на изкуството зала. Окачените по стените картини биха правили чест, на която и да е световна галерия.

Даяна и Рей се разположиха удобно на тапицираните в червено кадифе старинни кресла. Тоци потъна зад кулисите на малката сцена, прозвучаха акордите на приглушена музика и частното модно ревю започна.

Под звуците на игрива мелодия по подиума се завъртяха и затанцуваха атрактивни манекенки, демонстрирайки очарователно младежка, спортна мода. Стилът на Тоци се отличаваше с нежни пастелни цветове, меки материи и изработени с голяма фантазия модели.

Даяна беше възхитена. Накара да повторят представянето на ония модели, които ѝ харесаха най-много. София, секретарката на сеньор Тоци, ѝ обясняваше от каква материя са изработени дрехите. Употребяваха главно памук, избягвайки, доколкото е възможно изкуствените влакна, макар да не се отказваха окончателно от тях.

Най-впечатляваща в ревюто беше колекцията от кожени комбинации. Както им обясни самият домакин на своя смешен, накъсан английски, той собственоръчно бе проектирал всеки модел. Същевременно беше разработил технология за оцветяване на кожата по най-невероятен начин, както и система за комбиниране на фината цветна кожа с други материи.

— Аз работил извънредно за много шоузвезди — гордо заяви той. — Ако на вас се интересува, как тези луди бои възниква, то аз покаже на тях — после. Първо обаче ние взема едно малко освежение.

„Малкото освежение“ се оказа разточителен и пищен студен бюфет. Тоци беше на седмото небе от радост, че името му е станало известно чак в Америка. Дребничкият подвижен мъж с артистично дълги черни къдрици беше започнал почти от нищото, но вече се числеше към едни от най-известните модели в Италия.

Даяна предостави на Рей правото да поръча необходимите за бутика модели. Все пак той беше административно-търговският ѝ директор и това влизаше в задълженията му.

Междувременно домакинът се възторгваше от богатата си посетителка.

— Вие има божествена фигура, мис! Аз искам да композирам на вас един рокля, за откриване на бутик. То бъде подарък, малък салют на ваш превъзходен ръст.

Накара София да вземе мерките на Даяна и когато ги видя, маестроото възхитено зацъка с език. Тъй като самият той далеч не беше великан, мечтаеше за такива дългобедри красавици. Дотичаха няколко негови помощнички, носейки различни платове и Тоци с благоговение се зае да драпира фигурата на Даяна, като че ли украсяваше статуята на някоя богиня. След дълго колебание се спря на една златиста, меко падаща материя, която още на пръв поглед издаваше стил и елегантност.

Като ловък магьосник маестроото нахвърля със замах върху лист хартия на статива си скица. Горната част на роклята щеше да се състои от две плисирани кръстосващи се полета, а полата изтегли плътно по линията на хълбоците и бедрата ѝ.

След този творчески акт Тоци им показа фабриката, в която се обработваше кожата по новата му технология, докато станеше гъвкава, еластична и послушна в ръцете на моделиерите, както и начина, по който постигаше ефективното ѝ оцветяване.

Рей се оттегли със секретарката, за да съставят необходимите договори, а Луиджи Тоци поведе Даяна към ранчото си. Прясно варосаните обори на благородните състезателни коне бяха новопостроени и комфортно оборудвани.

— Не са ли те прекрасни? — запита домакинът, облегнат на оградата на пасището, по която течеше нисковолтов електрически ток. — Ах, как аз обича коне, макар те да струва цяло състояние. Но какво значи пари! — Той драматично протегна двете си ръце нагоре към небето. — Пари — то не щастие; щастие — мои коне. Вие разбира.

Колко добре го разбираше Даяна! Тя имаше достатъчно много пари, но това далеч не я правеше щастлива.

* * *

Късно следобед Джино ги върна във „Фиренци“ както той наричаше Флоренция. Рей го възнагради за усилията му с тлъст бакшиш, което много зарадва бедния момък. За пръв път в живота си имаше в джоба си истински американски долари, с които можеше да се похвали, на всичките си приятели и познати.

— Този Тоци наистина е ужасно мил човек — каза по-късно Даяна на Рей, когато седнаха на лека вечеря. След обилния обяд и двамата не чувстваха особено голям апетит.

— И как няма да бъде такъв — изгледа я снизходително той. — След като получава от нас такава голяма поръчка, просто е длъжен да бъде поласкан. В Италия много се цени твърдата валута. А и в края на краищата, мечта на всеки европейски моделиер е да доставя дрехи отвъд.

— Въпреки това намирам, че Луиджи Тоци е много шармантен! — упорстваше тя.

— На теб чисто и просто ти хареса как те опипваше — сърдито изръмжа Рей. — Сигурно е съжелявал, че не си го посетила сама.

Даяна презрително се изсмя.

— В твоите думи има голяма доза ревност, скъпи. Мога ли да ти напомня, че повече нямаш никакво право?

— Това, което, казвам, няма нищо общо с ревността — разгорещи се той. — Само си мисля, че не подобава на една дама да флиртува с всеки срещнат жиголо.

Рей отпи голяма глътка вино. Очите му хвърляха гневни светкавици.

— Какво правихте толкова дълго при конските обори, докато аз съставях договорите със секретарката му? Сигурно си била любопитна да разбереш как се прави набързо любов върху някоя бала сено?

— Това, което казваш, е пълна безвкусица — студено отвърна Даяна.

— Няма да спорим по въпроса за вкусовете, ангел мой. Щом ти харесва градинско джудже като Тоци, значи си лишена от всякакъв вкус. Проклетият шивач нарочно те обвиваше с толкова много

различни платове, за да може да те опипа от глава до пети. Човек трябва да е много наивен, че да не го забележи.

Тя му се изсмя в лицето.

— Ставаш безсрамен, Бродли. Така не се говори с работодател. Придържай се, моля те, стриктно към договореностите, които ти сам предложи. Нашето романче приключи. Ти си мой служител, а аз съм твой шеф. Извън компетентността ти е да отправяш критика към личния ми живот. Каквото и да предприема, с който и да било италианец или американец, повече не те засяга.

Рей преглътна. Адамовата му ябълка болезнено подскочи.

— Значи ти и Тоци... — Той се изсмя презрително. — Как му се удаде да те достигне? С някоя стълба от градината ли?

— Не те ли е срам да говориш по този начин? Не съм от онези момичета, които веднага скачат в леглото на мъжа, когото харесат.

— Значи Тоци ти харесва? — продължи да дълбае Рей. — Ще се срещнете ли пак? Уговорихте ли си среща, докато бяхте насаме?

— Не искам да те слушам повече. Отивам да спя.

Даяна рязко стана и се отправи към стаята си. Изкъпа се, облече прозрачната си нощница и излезе на балкона, чиито каменни перила все още задържаха топлината на дневното слънце. От някаква църква долитаха далечни удари на камбана. Над градините се спускаше синкав здрач. Една рижа котка балансираше по ръба на шадравана, пиейки вода от него. От изток на хоризонта се появи тъмночервената луна, по небесния свод заблещукаха първите едри звезди.

— Каква хубава нощ, нали? — прозвуча ненадейно близо до нея гласът на Рей.

Той също бе излязъл на своя балкон и се бе приближил до тънката преграда.

— Въздухът е като коприна. Колко е светла луната!

— По този начин ли си набавяш необходимите ти пет минути романтика дневно? — подигра го тя.

— Не ми се сърди, Даяна — меко ѝ отвърна. — Знам, че се държа невъзможно. Моля те да ме извиниш. Мога ли да дойда за малко при теб?

Даяна забави отговора си. Сърцето ѝ отново заби по-бързо, гордостта и се бореше с желанието да го усети близо до себе си, да изживее в прегръдките му насладата на задоволената любов.

Гордостта победи.

Не можеше току-тъй да забрави обидата, която ѝ нанесе. Освен това сам той предложи да сложат край на връзката си.

— Не! — твърдо каза тя. — Искам да си лягам. Лека нощ.

Върна се в стаята си и затвори вратата. Със затаен дъх и лудо разтупкано сърце се вслушваше в шумовете отвън на балкона. Стените бяха много тънки. Чуваше се ясно как Рей ходи неспокойно насам-натам.

Усмихна се доволно. Изпитваше истинско чувство на триумф. Беше преодоляла себе си, беше му дала да разбере. Ако Рей си въобразяваше, че не може да живее без него, дълбоко се мамеше.

* * *

На по-следващия ден отлетяха за Флорида. Италианският романс беше приключил. През време на полета говореха помежду си само при крайна необходимост, като непознати, които случайно пътуват по един и същ маршрут.

Даяна почувства безкрайно облекчение, когато най-сетне усети родна земя под краката си.

Няколко самотни дни тя прекара, спортувайки активно. Всяка сутрин вземаше уроци при един прочут тенис учител до пълно изтощение. Подчинявайки се на един моментен пристъп на лекомислие, си купи шикозна моторна лодка. Тъй като в техническо отношение не беше съвсем боса, скоро се научи да я управлява и с огромно удоволствие обикаляше по цели дни крайбрежието на Маями. Лодката беше снабдена с комфортна кабина, в която можеше да се спи и дори да се готви. Реши някой ден да замине с приятелки до Бермудите.

Най-напред обаче трябваше да дочака откриването на бутика. Моментът приближаваше. Когато отиде да види докъде е стигнала работата, в помещението вече не властваше хаосът. Остана възхитена от стилната елегантност на отделните салони, които бяха издържани в меки пастелни тонове и изглеждаха по-просторни, отколкото преди. Витата стълба беше истинско произведение на изкуството — излята от

фибростъкло, стъпалата застлани с бял, непомръдващ под стъпките килим, перилата — от филигранно нежни месингови конфигурации.

— Как го намираш? — попита я Рей с резервирания тон, който бе възприел, напоследък спрямо нея, когато тя дойде за последен път преди предстоящото на следващия ден голямо събитие да огледа още веднъж всичко.

— Харесва ми.

Даяна разгледа отвътре подредените с много фантазия витрини. Пред тях, към улицата, бяха спуснати завеси, които едва утре щяха да бъдат махнати. Между скъпите ефирни рокли все още се провираха чистачките, изблъскващи до блясък стъклата, борейки се с всяка пращинка, която би могла да остане след работата на строителните работници.

— В десет часа ще бъде сервиран студеният бюфет — осведоми я Рей. — Ангажирал съм шестима сервитьори да обслужват посетителите. Малко след единадесет ще започне първото модно ревю, което аз сам ще ръководя.

— Как можеш да бъдеш толкова песимистично настроена? — погледна я с раздражение той. — Гостите ще идват на цели тълпи, можеш да разчиташ на това. Направихме голяма рекламна шумотевица. В ранните сутрешни вестници ще се появи обширен фоторепортаж. Репортерите, които вчера направиха снимките тук, бяха много впечатлени. Освен това времето е много подходящо подбрано. В събота сутрин всички са свободни, мнозина са настроени благосклонно към възможността да позяпат едно модно шоу и при това да бъдат обслужени безплатно с подбрани деликатеси. Хората ще идват дори само от любопитство.

Даяна се спря по-продължително в отделението за тийнейджъри, което особено много ѝ допаднаше. Нима имаше младо момиче, което можеше да остане безразлично пред моделите на Тоци? Италианецът беше доставил всичко навреме. Нейната вечерна рокля, скроена лично от моделиера, също беше пристигнала и Даяна я намираше прелестна.

Блестящи модни украшения привличаха погледа навсякъде в стъклените витрини — изящни форми, обилно обсипани със скъпоценни и полускъпоценни камъни, които сигурно щяха да намерят възторжен прием сред по-суетните дами.

— Имаш ли някакви въпроси, или пък желаниа за промяна в програмата? — Рей нетърпеливо погледна ръчния си часовник. — Предстои ми още да обсъдя с манекенките как ще протече утрешното ревю, ще ме чакат в хотела. Обещах им да ги почерпя по чаша в бара — ухили се широко той.

— Не те задържам повече — хладно отвърна Даяна.

Побърза да излезе от бутика и не го дочака да заключи и да спусне металната решетка. Изкара колата от паркинга и пое към дома си. Ядоса се, че я отпрати толкова безцеремонно. Тайно в себе си бе се надявала, че ще я покани поне на вечеря, ако не и нещо повече. Но по-скоро би си отхапала езика, отколкото сама да му се предложи.

Помисли си, че може би той имаше среща не с всички манекенки в хотела. Положително си е избрал вече една от тях, с която да прекара нощта. Разтрепери се от ревност, като си го представи в прегръдките на някоя дълго бедра, красива като картинка манекенка. Заляха я мъчителни спомени за миговете, когато тя самата се разтапяше от блаженство в силните му ръце. Колко щастливи бяха прекараните заедно часове! Можеше ли Рей с лека ръка да ги забрави? Можеше ли да люби някоя друга жена така, както беше любил нея?

* * *

Публиката избухна в шумни аплодисменти, когато на върха на стълбата манекенките се групираха в един букет от искрящи цветя и грациозно запристъпваха надолу в такт с музиката, лееща се от стереоуредбата. Благосклонно настроените посетители възторжено ръкопляскаха на красивите момичета, от всички страни се сипеха поздравления към Даяна Шелдън за „Каприз“.

Рей Бродли обявяваше много емоционално и духовито всеки модел поотделно. „Какъв всестранно надарен мъж!“ — помисли си с лека ирония Даяна, наблюдавайки с болезнено любопитство манекенките. Опитваше се да отгатне с коя от тях Рей беше прекарал нощта. Той от своя страна не спираше нито за миг да поддържа интереса към шоуто: обръщаше се с галантна любезност към някои от по-специалните гости, приемаше поръчки за покупки и умело

направляваше наетите сервитьори, така че никой от посетителите да не остане на сухо.

Хората от пресата ревностно снимаха всичко. Особено внимание отделиха на момента, когато Даяна и Рей, уловени за ръка, застанаха един до друг на ярко осветената стълба.

— Роклята на Тоци ти стои зашеметяващо — прошепна ѝ той, без да престава да се усмихва на камерите и фотоапаратите. — Похубава си само когато си гола.

— Би трябвало вече да си забравил как изглеждам без дрехи — презрително му изсъска тя и с все сила го настъпи с остроото си токче по крака. — Усмихвай се, скъпи — прошепна му злорадо, когато той простена от болка с изкривено лице. — Наблюдават ни.

— Ще се разкайваш за това, зверчето ми! — ухили се храбро Рей под светкавиците, за да не остави впечатление сред публиката, че с шефката си си разменят нещо друго, освен любезности.

Най-сетне репортерите се наситиха да ги щракат, прибраха апаратите си и се впуснаха към студения бюфет, където постоянно се предлагаша купища кулинарни деликатеси. Гости пристигаха и си отиваха. Даяна непрекъснато беше заета, за да ги посреща и изпраща. Внезапно пред нея се изправиха Рут и Алън Лоусън.

Рут ѝ се усмихна със сияещо лице.

— Бутикът е станал направо фантастичен, Даяна — сърдечно каза тя. — Моите поздравления.

— Как си, Даяна? — усмихнат, Алън задържа ръката и в своята. — Изглеждаш великолепно. Да изпием ли по чаша шампанско заедно?

— С удоволствие, но виждате какво е сега наоколо — разпери ръце в комично отчаяние Даяна. — Още не мога да дойда на себе си. Дори насън не съм си представяла такова стълпотворение. Алън, ще ми позволиш ли да отвлека за малко жена ти? Непременно трябва да ѝ покажа един модел, който е създаден сякаш специално за нея.

Тя нареди на един от келнерите да отнесе бутилка шампанско в кабинета ѝ и поведе Рут натам. Скоро останаха сами. Дебело тапицираните врати не пропускаха нищо от шумотевицата долу.

— Трябва да дам малко почивка на уморените си нозе — въздишайки каза Даяна. — Седни, Рут. Искаш ли една цигара?

Наля шампанско в чашите.

Рут се изчерви едва доловимо и промърмори:

— Отказах пушенето.

— Иска ми се и аз да мога да се откажа — започна Даяна, но изведнъж спря и внимателно се вгледа в жената срещу себе си. — Да не би да има по-особена причина, за да бъдеш толкова въздържана?

— На теб май нищо не ти убягва — щастливо се засмя Рут. — Боя се, че хубавите ти модели засега са неподходящи за мен. Във втория месец съм.

— О-о, Рут, толкова се радвам за теб! — Даяна сърдечно я прегърна. — Алън знае ли вече?

— Да, надува се гордо като паун и буквално ме носи на ръце. Ако можеше, щеше да ме увие в памук, за да не ми се случи нищо непредвидено — изкиска се тя. — Даяна, мисля, че този път всичко ще бъде наред.

— Стискам ти палци. — Даяна вдигна чашата си.

— Да прием тогава за вашия бъдещ потомък — подкани я тя в приповдигнато настроение. — Надявам се, че една чашка шампанско няма да му навреди. Може би ще успея да ти намеря няколко подходящи за случая рокли — намигна. — Рей сигурно знае къде се произвеждат такива.

— Новият мениджър изглежда доста усърден. Чух, че вече е получил много изгодни предложения от някои собственици на модни бутици. Твоят пример е на път да се превърне в школа. И какво прочетох още в пресата: — „Каприз“ е един истински бисер сред множеството скучни и конвенционални бутици. Изведнъж всички решиха да се преустройват и то непременно под ръководството на Брадли.

— За пръв път чувам.

Даяна стисна здраво устни. Обхвана я внезапен гняв. Защо Рей нищо не ѝ беше казал за тези предложения? Дали не възнамеряваше да я изненада с подаването на оставката си? Този мъж очевидно искаше да скъса окончателно нервите ѝ. Пожела си никога да не го беше срещала. Гласно само процеди през зъби:

— Ако Брадли иска да си ходи, няма да го задържам насила.

— На твое място бих направила всичко възможно да го задържа — посъветва я Рут. От шампанското страните ѝ се бяха зачервили. — А сега не искам да те забавям повече. Ще намина някой път през следващата седмица, когато е по-спокойно. По-добре е да се качваме

горе, докато не са забелязали отсъствието ти. В края на краищата, днес ти си центърът на внимание.

* * *

Празненството продължи до късно вечерта. След като и последните посетители си тръгнаха, Даяна обяви малка почерпка за служителите и помощния персонал. Всички бяха в бодро, приповдигнато настроение, което тя самата обаче не споделяше напълно. И наистина — не беше ли често явление при всяко ново начало всичко да изглежда в розова светлина, а по-късно ежедневието постепенно да смачка еуфорията на първоначалния привиден успех?

Просто не ѝ се удаваше да вижда бъдещето тъй безметежно, както останалите. Особено пък след разкритията, които ѝ направи Рут, тя започна да се страхува, че ще изгуби Рей Бродли като свой служител.

На всичко отгоре той, като чели не я забелязваше. Обграден от красиви манекенки, облеган нехайно на бара, имаше вид на породист петел, сред ято пъстро перести кокошки. Все още беше облечен във виненочервения кадифен жакет на конференсие, който го правеше по-привлекателен от всякога.

Както винаги на подобни партита, говореха се всевъзможни безсмислици. Даяна не можеше да издържа повече приказките за големия успех на тържеството при откриването. Ентусиазмът на присъстващите ѝ се струваше доста пресилен. Дали бутикът щеше да има успех, тепърва щеше да се види.

Когато забеляза, че Рей внезапно се бе изгубил някъде, тя разочаровано напусна празника. Наметнала небрежно мантото върху раменете си, се отправи към паркинга. Тъй като беше пила много малко, чувстваше се в състояние да шофира до вкъщи.

Зъзнейки леко, застана до колата си и затършува из чантата за ключовете. Внезапно до нея изникна една фигура в мрака.

— Мога ли да ви помогна, мис?

— Рей! — изненадано извика тя. — Нужно ли беше да ме стряскаш по този начин?!

— Извинявай, нямах такова намерение — присмехулно изрече той. — Но през целия ден не ни се удаде възможност да останем дори за пет минути насаме и да поговорим на спокойствие. Ще ме вземеш ли? За съжаление, не мога да си предложа услугите като шофьор. Изпих прекалено много шампанско.

— Качвай се.

Отвори му вратата, после сама седна зад волана. По това време из улиците на града нямаше много движение. Под затъмнените аркади тук-там се виждаха любовни двойки, които плътно прилепени един в друг, се целуваха или се разхождаха, шепнейки си тихо нежни слова. Неоновите реклами запращаха светещите си послания към звездното небе.

Едва на шосето за Маями Бийч излязоха от обсега на пищното светлинно многообразие, за да усетят свежия полъх на океана.

Даяна се чувстваше смъртно изморена и все пак по особен начин оживена. Присъствието на Рей и оказваше противоречиво влияние. Питаше се, какво ли иска да ѝ говори. Дали не се канеше по един тактичен начин да обяви, че я напуска?

— Да отидем ли вкъщи? — попита го с глас, олицетворяващ самото безразличие. — Или предпочиташ да спрем някъде?

— Бих поседял с удоволствие известно време навън, за да подишам чист въздух — въздъхна Рей. — Аз съм напълно изчерпан, почерпката след откриването съвсем ме довърши.

— Значи все пак имаме нещо общо с теб — сухо отбеляза Даяна.

Рей Бродли се отправи уверено към терасата на вилата, сякаш си беше у дома. С въздишка на облекчение разхлаби яката на ризата си и захвърли жакета на един стол после се разположи удобно в ниското кожено кресло до перилата.

В къщата нищо не помръдваше. Ани и Боб сигурно отдавна спяха. Даяна запали само една стенна лампа, донесе на Рей чаша минерална вода и отиде в стаята си. Съблече елегантната вечерна рокля и я окачи в гардероба, после облече удобен анцуг от тъмносиньо копринено трико и се върна на терасата.

— Чудесно е това спокойствие тук — измърмори Рей.

На езика и беше да му каже, че само от него зависи постоянно да му се наслаждава, но се възпря навреме. Не искаше да го предизвиква да си мисли, че предложението ѝ за съвместно съжителство е първи етап от стратегията ѝ за подновяване на по-близки интимни отношения.

— Доволна ли си от днешните поръчки? — нехайно подхвърли той. — Мисля, че усилията си струваха. Можем само да се надяваме, че успехът ни няма да е мимолетно явление.

— За това си мислех през цялото време.

Даяна също си наля чаша студена минерална вода, изпи я на един дъх и се почувства освежена. Продължи несигурно.

— Клиентите бързо менят настроенятия си. Трябва да изчакаме, за да разберем как ще се развие „Каприз“. Но трябва да призная, че ти направи почти невъзможното, Рей.

Той видимо се зарадва на това признание.

— Имах през цялото време чувството, че присъствам при раждането на любимата си рожба. Ужасно се вълнувах, предишната нощ не можах да мигна. Но едва сега усещам умората. Добре, че утре е неделя. Ще спя поне до обяд.

— Защо не останеш тук в една от стаите за гости, за да си починеш хубаво на тишина и спокойствие? В града няма да ги намериш. — Даяна направи предложението си с такъв безучастен тон, сякаш искаше да му внуши, че е много далеч от идеята да свърже поканата си с някакви по-особени намерения спрямо него. — Утре можем да закусим заедно.

— Звучи примамливо. Хиляди благодарности за гостоприемството. Ще се разсърдиш ли, ако веднага си легна?

— Разбира се, че не — усмихна се леко тя. — Аз също съм много изморена. Ела, ще ти покажа своята стая.

След като му пожела лека нощ, Даяна се върна в спалнята си. В сърцето ѝ пърхаше крехка радост. Рей беше при нея! Щеше да спи само през няколко врати от стаята ѝ! Почувства се щастлива. Беше много особено чувство на щастие, което нищо не изискваше, нищо не жадуваше и от нищо не се помрачаваше.

„Аз го обичам — замечтано си мислеше тя. — Онова, което ме свързва с него, е много повече от страст. То е любов. Никога не съм я чувствала по-ясно, отколкото в този момент. А дори не сме се докоснали, нито пък сме се целунали. Въпреки това много по-силно от всякога усещам какво означава той за мен.“

Утре сутрин щяха да закусят заедно! С тази мисъл Даяна се пхна в леглото си и заспа щастлива. Утрешният ден ѝ обещаваще толкова приятни мигове!

В съня си усети как Рей нежно я прегръща. Постепенно топлината на тялото му ставаше все по-осезаема, устните му се долепиха до нейните. Обля я вълна на дългоочакван копнеж, ударите на сърцето ѝ нарушиха нормалния си ритъм. Почувства възбуждащата пъргавина на езика му и неволно потрепери. Бавно отвори очи и в полумрака съзря над себе си искрящите очи на Рей Бродли. Стаената дълбоко в тях обич накара цялото ѝ същество бързо-бързо да изплува от подмолите на съня.

— Харесва ли ти да бъдеш събудена с целувки? — усмихна ѝ се той.

— Бих могла спокойно да свикна. — Даяна сплете ръце зад голите му плещи. — Но все още не съм съвсем будна. Ще опиташ ли пак?

Рей отново се приведе над нея. Езикът му с лек натиск раздели устните ѝ и се срещна с нейния. Отпусна тялото си върху нея и започна нежно да я гали, отстранявайки последователно леката нощница и бикините ѝ. Тя се притисна жадно в него, предавайки се на изгарящото я отвътре желание. Рей пхна ръка между бедрата ѝ и я накара да застане от удоволствие. Подчинявайки се на властен импулс, Даяна сви колене, разтвори широко бедра и обви хълбоците му. Ханшът ѝ се

задвижи срещу неговия като вълна, прииждаща и отдръпваща се от заветния бряг, ускорявайки интензивността си. Възбуждащият ритъм скоро се предаде на Рей и той не можеше да се въздържа повече.

Навлезе в нея мощно и дълбоко, задавяйки с целувка гърлените стонове, идващи от разтърсеното ѝ до дъно, пометено сякаш от вихъра на страстта същество. Телата им се загърчиха, замятаха се върху широкото легло, сякаш в танц върху изригващ вулкан. Едва ли някой от тях би могъл да каже кога е достигнал върховния миг на екстаза — оргазмът им сякаш нямаше начало и край.

Измина повече от час, докато телата им бавно започнаха да се отпускат в по-спокойни спирали на затихващо, изцяло задоволено желание. Останаха да лежат плътно прегърнати, обсипвайки се с милувки, които от време на време наподобяваха ново начало, а още по-точно не даваха вид да имат край. Не откъсваха поглед един от друг, с лица, зачервени от изтощителната любовна игра, върху които очите им все още запазваха отблясъците на току-що преживяния транс.

— Истинска лудост е да ти го казвам, но наистина те обичам — измърмори по някое време Рей. — Твърдо бях решил да се държа на разстояние от теб, но просто желанието ми се оказа по-силно. — Той се усмихна смутено. — Само като те погледна и всичките ми добри намерения се изпаряват яко дим.

— За съжаление, не си единствен. Почти се бях разболяла от копнеж по теб. — Даяна потърка буза в брадичката му. — Бодеш като малко таралежче! — изкиска се тя тихичко.

— Веднага ще се избърсна!

— Нека по-напред отидем да поплуваме. Ще кажа на Ани да приготви закуска за двама.

— По-добре за трима, гладен съм като вълк — засмя се Рей. — Я ми кажи, често ли ти гостуват мъже? В банята до моята стая има всичко необходимо за един мъж, като се почне от четката за зъби и се свърши с електрическата самобръсначка.

— Просто трябва да бъда подготвена за всякакви случаи. — Тя пъргаво скочи от леглото. — В гардероба ще намериш и бански като за теб. Побързай, Рей! След пет минути ще те чакам долу!

Даяна облече един цял бански, чието дълбоко изрязано отпред и на гърба деколте не оставяше много място за мъжката фантазия, но в никакъв случай това не беше в неин ущърб. Тялото ѝ наистина

заслужаваше да бъде съзерцавано с възхищение. После позвъни по вътрешния телефон и нареди на Ани да приготви особено обилна закуска.

Утрото беше прекрасно. В еуфоричното настроение, в което се намираше, тя си помисли, че никога слънцето не е светило по-ясно, никога цветята не са били по-дъхави, никога въздухът не е бил по-кристално чист. Хванати за ръце, двамата лениво прекосиха покрайнините на тропическата горичка. Високо над главите им се носеха кръсъците и песните на многобройните екзотични птици. Диворастящи орхидеи висяха на гроздове като пъстроцветни пеперуди. Топлият влажен въздух караше растенията да избуяват като луди и ако не беше Боб, който редовно разчистваше с мачете тясната пътечка, за броени дни тя щеше да обрасне с непроходим храсталак.

Достигнали до усамотения плаж, Рей и Даяна се хвърлиха в леко развълнувания Атлантик, гмуркаха се в прииждащите към тях вълни и плуваха дотогава, докато се почувстваха истински освежени — почти като новородени.

С голям апетит поглъщаха на закуска бекона и рохките яйца. Рей беше облякъл черен копринен халат с изобразени на гърба огнедишащи дракони. Най-меко казано неудобно щеше да му бъде, ако беше седнал да закусва с тъмния си вечерен костюм.

Даяна носеше къса златистожълта памучна рокля с тесни презрамки, които блестящо хармонираха с бронзовите ѝ рамене.

След като заситиха глада си, запалиха по цигара.

— Рей, вярно ли е, че вече си получил предложения за работа от други места? — запита неочаквано Даяна.

Той я погледна изненадано.

— Откъде знаеш?

— Вrabчетата под стряхата ми казаха. Да не би вече да обмисляш евентуална промяна?

— Аз не съм прелетна птичка — с достойнство ѝ отвърна. — „Каприз“ ми е много по-скъп на сърцето, отколкото би могла да си представиш. Единственото, което ме смущава тук, е обстоятелството, че точно ти си ми шеф. Когато се смесват професионалните с личните взаимоотношения, обикновено не излиза на добър край.

— Не бих искала да те загубя — впери напрегнато очи в лицето му Даяна. — Нито професионално, нито в личния си живот.

— Нека в тази прекрасна утрин оставим настрана всички проблеми — меко предложи Рей.

— Проблемите между нас са резултат само на твоето упорство и на нежеланието ти да се подчиниш на моите желания.

— Не прекаляваш ли малко? — Той докосна с устни опакото на дланта ѝ. — Не успях ли тази сутрин да задоволя в достатъчна степен желанията ти?

Тя се изчерви.

— Много добре знаеш, че не това имам предвид. Разбира се, за мен е от много голямо значение, че толкова добре си пасваме в сексуално отношение. Но аз искам да кажа, че за мен ти си идеалният партньор във всичко — много повече, отколкото една приятна играчка за няколко безумно хубави часа. Много повече, Рей.

Стана от шезлонга, коленичи в пресилено умолителна поза пред него и усмихната изрече:

— Рей Брадли, искаш ли да станеш мой съпруг?

— Милостива госпожице, вашето предложение е голяма чест за мен. — Той я хвана за ръце и я издърпа върху коленете си. — Мога ли да помоля за малко време, за да обмисля въпроса? Та ние не се познаваме достатъчно добре.

— И кога мога да се надявам на отговор? — Даяна го прегърна и игриво гризна крайчеца на ухото му. — Утре, вдругиден, или след една седмица?

— Мила, толкова ми е хубаво да съм с теб — въздъхна Рей. — Не помрачавай този неповторим миг с подобни задължаващи предложения. Ако се оженим, отгук насетне аз ще бъда ни повече, ни по-малко само съпругът на богатата Даяна Шелдън. Освен това ние познаваме само неделните си лица. Моите родители се разведоха, когато бях десетгодишен. Не искам с нас да се случи същото. Страдах ужасно от раздялата им.

— Но това е глупаво, ти вече си зрял мъж! Нима цял живот ще преживяваш тази травма от детството си?

— Цял живот не, разбира се, но един брак трябва да бъде добре обмислен. При нас двамата има много неща, които говорят против такова решение. Ти си богата и състоятелна, а аз съм само един обикновен наемен работник. Чувството, че съм зависим от теб, ще ме

преследва непрекъснато и в края на краищата ще сложи край на красотата във взаимоотношенията ни.

— Аргументите ти са изсмукали от пръстите — раздразни се Даяна. — Ти чисто и просто искаш да запазиш свободата си, без да губиш възможността от време на време да преспиваш с мен, когато ти се прииска. Не разбираш ли, че държа да съм нещо повече от твоя любовница? Желая те завинаги, а не за някоя и друга любовна нощ.

Рей нетърпеливо въздъхна.

— Не обичам, когато ми се говори с опрян в гърдите пистолет. На нас така ни е много хубаво. Защо да не си остане всичко постарому? Защо трябва да поставяш все нови и нови условия?

— Искам яснота, нищо повече.

— Не се ли изразих достатъчно ясно? Не желая да се женя за теб, не и при сегашните обстоятелства. Или да ти го представя в писмен вид?

Иронията в гласа му качи цялата кръв в лицето ѝ.

— Нека бъде по твоему — студено каза тя. — Който не е с мен, е против мен. Моля те веднага да напуснеш дома ми. И в бъдеще ще разговаряме само по служебни въпроси. Ясна ли съм?

— О, да, достатъчно силно крещиш. — Рей ѝ хвърли презрителен поглед. — Нищо не ме отвращава повече от жени, които веднага започват да крещят, щом нещо не става според тяхната воля. Не е нужно да ме изхвърляш и бездруго се канех сам да си тръгна.

Трепереща от гняв, Даяна трябваше да го проследи как напуска с достойнство терасата, загърнал плътно около тялото си възкъсия китайски халат. Тръгна си без нито една дума за прошка, а и гордостта ѝ в никакъв случай не би ѝ позволила да го помоли за извинение.

Изчака, докато се изгуби от погледа ѝ, после изтича в стаята си, облече дългия бял панталон и синята трикотажна блуза и подкара колата си към яхтклуба. От борда на лодката го видя как поема пеш пътя към дома си. И през ум не ѝ минаваше да играе ролята на негов шофьор. Така му се падаше.

Даяна се поуспокои малко едва когато кръстоса два-три пъти акваторията на пристанището с моторницата си. Свежият морски бриз успя да пропъди от главата ѝ последните остатъци от тъжните мисли.

Оптимизмът ѝ полека-лека отново се възвърна и тя реши, че все още не беше приключила с Рей Бродли.

Щеше да се бори с него и да го завоюва, да го подчини на волята си, и то завинаги. Това беше истинското предизвикателство, което си заслужаваше усилията.

„Може би бях прекалено нетърпелива — упрекна се тя, докато пореше вълните с пределна скорост. — Аз винаги искам всичко наведнъж. Защото го обичам, защото искам да го притежавам. Но да го притежавам при моите условия. Мъж за леглото винаги мога да си намеря. Но само Рей, е мъжът, с когото искам да споделя живота си.“

* * *

Успехът, който пожъна тържеството по откриването на „Каприз“, оправда очакванията на персонала. И през следващите седмици никой в бутика не можеше да се оплаче от липса на работа. „Каприз“ беше станал хит. Навсякъде във Флорида се говореше, че в него не само се предлага изключително екстравагантна мода, но се извършват и много други луксозни услуги. Барът в приземието стана любимо място за среща на по-състоятелните господа в града и околностите. Докато горе дамите им си избираха нови тоалети, те можеха на чаша пиетие по избор (а барът буквално беше претъпкан с невероятно количество изискан алкохол) да обсъдят някои сделки, без да бъдат притеснявани от досадни телефонни позвънявания или нежелани посетители, а така също да завържат и нови познанства помежду си.

Внимателният поглед на Рей Бродли надзираше зорко всичко, което ставаше в бутика. Консултираше дамите при избора им на модели. Без неговото одобрение не биваше да бъде продадена нито една рокля дори. Клиентките имаха безгранично доверие на вкуса му. Той притежаваше непогрешим инстинкт затова, как да изтъкне и най-малкото предимство, на която и да бъде женска фигура.

Една сутрин неочаквано Даяна беше посетена от Рут Лоусън. Тя искрено и се зарадва и я настани в едно от кожените кресла в ъгъла, предназначени за отмора на посетителките.

— Дори не е нужно да те питам как се чувстваш — усмихна ѝ се сърдечно. — По-хубава си от всякога!

— И по-дебела от всякога! — разсмя се безгрижно Рут. — Дори Алън напоследък свикна да ме нарича само „пуфенце“. Но какво да правя, в края на краищата има и по-важни неща в живота на една жена, отколкото стройната фигура. Аз лично се чувствам превъзходно.

— Какво да ти предложи за пиене? Може би коктейл от витамини?

— С удоволствие, винаги има нужда от тях.

Даяна позвъни в бара и поръча да донесат два витаминови коктейла. После отново се обърна към посетителката си:

— С бебето всичко наред ли е?

— Не може да бъде по-наред. — Тъмните очи на Рут блеснаха. — Вече го видях на видеозон. Алън не дава пращинка да падне върху мен, но лекарят ми смята, че трябва да продължа да живея както досега и дори повече да спортувам — гимнастика и тем подобни. Представи си само — Алън, който иначе си е доста мързелив, всяка вечер излиза да се разхожда с мен и дори твърди, че му се отразявало добре!

— Кой би могъл да отрече? — развесели се Даяна. — Изглежда, че се разбирате чудесно.

Рут я погледна замислено.

— Мисля, че е чудесно, дето можем с теб да разговаряме толкова приятелски. Всъщност трябва да съм ти много задължена, защото благодарение на теб бракът ми получи нов импулс. Авантюрата ти с Алън ми причини малък целебен шок. Бях започнала да се чувствам прекалено сигурна в него, в резултат на което му станах досадна.

Даяна се изчерви.

— Ах, остави, Рут. Говориш така, като че ли съм ти направила услуга. Онова, което се случи между мен и Алън, беше едно недоразумение. Отдавна го забравих.

— Добре, да не говорим повече за това. — Рут продължи оживено. — В края на седмицата даваме малко парти и искам да те поканя. Ще можеш ли да дойдеш?

— Разбира се, с удоволствие.

— Аз обаче имам нужда от една по-удобна рокля. Всичко толкова ми отесня.

— Ще помоля Рей да ти потърси нещо подходящо. Той е най-добър в това отношение. Впрочем, преди известно време купихме някои нестандартни модели, но ми се струва, че още не си за тях.

— След четири седмици със сигурност ще бъда. Тъй като вече съм тук, по-добре още сега да ги разгледам.

Даяна кимна.

— Извини ме за момент. Ще видя къде мога да открия Рей.

Тръгна към главния търговски салон, където цареше обичайната суетня. Сега продавачките въобще нямаха време да си бърбят помежду си. Под ръководството на Джой те непрекъснато се въртяха около клиентките, донасяха и отнасяха предпочитаните от тях тоалети, помагаха им при преобличането, грижеха се за леката класическа музика по стереоуредбата.

— Рей е горе в гардеробната с една клиентка — ухили се Джой в отговор на въпроса ѝ. — Тази Мей Уинтърс, прочутата шоузвезда, го задържа вече цял час. Тя специално настояваше да бъде обслужена лично от Рей и далеч от любопитните погледи на публиката.

Даяна познаваше Мей Уинтърс от телевизията. Беше много популярна в момента. Да я има за своя клиентка означаваше, че „Каприз“ наистина си е създал голям авторитет. Мей беше най-подходящият тип жена за екстравагантната мода на Тоци.

Изкачи се нагоре по стълбата. Трябваше поне да попита Рей, кога ще може да обърне внимание на Рут Лоусън.

Почука кратко на вратата и влезе в просторната гардеробна, облицована до тавана с високи огледала. Картината, която се разкри пред погледа ѝ, накара кръвта да се изкачи в главата ѝ.

Грациозната платиненоруса Мей седеше на крайчеца на голямата маса, кръстосала високо крака, облечена само в невероятно оскъден златистожълт комплект бикини. Държеше в ръка чаша с шампанско и се чукаше в същия този момент с Рей, който бе застанал подозрително близо до нея и я гледаше усмихнат в очите.

Огненото копие на ревността мигом прониза Даяна. Значи това имаше предвид Рей като казваше, че някои клиентки трябва да бъдат консултирани особено обстоятелствено! Нямах ли следи от червило по лицето му? Обхвана я бясно желание да го зашлеви, но за нищо на света не искаше да загуби самообладание пред него. Доколкото го познаваше, той само щеше да ѝ се изсмее, а Мей Уинтърс положително щеше да я разнесе навсякъде.

— Извинете, че ви прекъсвам — хладно каза тя. — Рей, мисис Лоусън би искала да получи съвет от теб. Кога ще можеш да ѝ

обърнеш внимание?

— Ние вече приключихме — усмихна се сладко Мей и посочи с широк жест към подвижния параван, където бяха накачени множество от най-скъпите и луксозни тоалети, болшинството от които бяха уникали и нямаше никаква вероятност да бъдат видени на някоя друга жена. Впрочем дори и най-евтините — колкото относително да звучеше тази дума! — не бяха изпълнени в повече от три екземпляра, при това задължително в друга разцветка.

— Рей е опасен съблазнител — продължи кинозвездата с ослепителна усмивка. — Показа ми толкова много наистина луди неща, че не можах да се въздържа. Не искам да те задържа повече, Рей, а и вече е време да тръгвам. След половин час имам снимки. Нали ще дойдеш на премиерата, Рей?

— За нищо на света не бих я пропуснал — отвърна той с най-очарователната си усмивка.

Даяна напусна почти тичешком гардеробната. Не можеше да издържи нито миг повече да ги гледа как флиртуват. Разтърсваше я горчива ревност. А всъщност трябваше да се радва, че навреме бе приключила връзката си с Рей. Бракът с него щеше да бъде истински ад. Не се и съмняваше, че той постоянно щеше да ѝ изневерява с друга жена.

Рей наистина се появи след десет минути, за да обслужи Рут. Даяна отново се раздражни по начина, по който той пък сега се държеше с отскорошната ѝ приятелка, като че ли тя не беше нормална жена, а някаква изключително рядка скъпоценност, до която човек трябваше да се докосва само с кадифени ръкавици.

„Роден съблазнител — помисли си с нарастващ гняв. — Забележката на Мей беше изключително на място.“

— Тази Рут е много мила жена — каза ѝ по-късно Рей, когато се отби за малко в кабинета. — Толкова се радва на бебето си.

— Намери ли подходящ тоалет? — Даяна нямаше ни най-малко желание да се включи във фамилиарния му тон и да обсъжда личния живот на Рут.

— Да, и остана много доволна. Поръча да ти предам поздравите ѝ. Освен това покани и мен на партито си. — Той я погледна очаквателно. — Да отидем ли заедно?

— Вече си имам придружител — резервирано му отвърна.

— Добре, просто попитах.

Не изглеждаше ни най-малко огорчен от отговора ѝ. Излезе, свирукайки си от кабинета ѝ, от което настроението на Даяна отново падна до нулата.

Добре се насади. Сега трябваше да потърси някого, който да я придружи на партито. Хрумна ѝ, че би могла да покани партньора си по тенис. Високият симпатичен Фред Саймънс би бил подходящ, за да събуди известна доза ревност у Рей.

Досегашните ѝ отношения с Фред се бяха ограничавали само в повърхностни разговори на тенис корта. Даяна предпочиташе да играе с по-млади мъже, които я превъзхождаха в уменията си, за да може да научи нещо от тях. Не беше важно да спечели, а да подобрява непрекъснато стила си на игра. За съжаление никоя от приятелките ѝ не беше дорасла до равнището ѝ, но в клуба имаше достатъчно младежи, които с удоволствие заставаха срещу нея на мрежата.

Веднага след края на работния ден Даяна се прибра вкъщи, навлече тенис екипа и се отправи към кортовете. Фред вече я чакаше. Той беше син на Марк Саймънс — собственик на верига от супермаркети във Флорида. Макар да не проявяваше голям ентузиазъм към бизнеса на баща си, в никакъв случай не беше никакъв празноглав плейбой, а по-скоро ентузиизиран спортсмен, който използваше всяка свободна минута, за да тренира. Беше се занимавал с культуризм, което ясно личеше от великолепната му фигура.

Треньорът Бъртън зае място на съдийското столче при мрежата и даде знак за започване на гейма. Беше вече седем вечерта. Откъм океана духаше влажен освежителен бриз, който Даяна вдишваше с облекчение, защото въпреки че слънцето клонеше към залез, все още беше твърде горещо.

Днес се намираше в блестяща форма. Ядът ѝ към Рей само наливаше сила в мускулите ѝ и бекхендът ѝ беше просто неотразим. Спечели първия сет с шест на три.

— Тази вечер си истинска фурия — усмихнат отбеляза Фред, когато в почивката се разхождаха с по една кола.

Той от дълго време се възхищаваше на Даяна и изобщо не се дразнеше от факта, че го побеждава една жена, още повече, когато тази

жена беше толкова привлекателна.

— Правя каквото мога — ухили се доволно тя. — Но не се притеснявай, играта още не е приключила. Накрая все пак твоята отлична кондиция ще си каже думата и ще ме победиш.

— А ти ми приличаш на разярена лъвица, която се бори за живота си — пошегува се Фред. — Продължаваме ли?

Даяна се стегна докрай и успя да спечели набързо и втория сет. После обаче ударите ѝ загубиха първоначалната си мощ, Фред ставаше все по-стабилен, изравни играта и без малко да спечели. Направи обаче три поредни груби грешки и загуби безславно и третия сет.

— Фред, свободен ли си в събота вечер? — попита го Даяна след края на мача, когато се потопиха в плувния басейн на клуба. — Ако нямаш никакви ангажименти, би ли проявил желание да ме придружиш на едно малко парти.

— Това като обезщетение за загубата ли да го приема?

— Глупости! При многото ти досегашни победи над доста по-добри от мен тенисисти едва ли имаш нужда от утеха. Просто се нуждаеш от един атрактивен придружител — без никакви задни мисли.

— Благодаря за комплимента и за цветята! — ухили се Фред. — Искаш да кажеш, че трябва да обърнеш внимание на някого, който ще присъства на това парти.

Даяна извърна мокрото си лице към него.

— Теб никой не може да те заблуди, нали, Фред?

— Може би те познавам по-добре, отколкото си мислиш. Днес ти цялата буквално кипеше от ярост. Прав ли съм, ако предположа, че зад всичко това се крие някакъв мъж?

Тя се хвана за перилата на стълбичката.

— И така може да се каже. Фред, моля те, повярвай ми — не искам просто да те използвам като безсловесен инструмент. По-скоро приемам, че искам един вид да се „украся“ с теб — като с нов тоалет, по-различен от стария.

— Много ласкателно звучи. Естествено, приемам поканата ти с най-голямо удоволствие, макар да е отправена без задни мисли, за което наистина съжалявам.

— Никога няма да забравя това, приятелю — облекчено въздъхна Даяна. — За награда дори някой път ще ти позволя да спечелиш една игра срещу мен.

Фред високо се изсмя.

— Да не би да си въобразяваш, че днес наистина си ме победила? Трябва да свикнеш с мисълта, че това беше чиста случайност. При следващата игра няма да ти оставя никакъв шанс. Кога да дойда да те взема в събота?

— Към осем часа би било добре. Можем преди това да пийнем по нещо на спокойствие при мен. След това ще вземем такси. Вилата на Лоусънови не е много далеч.

— Ти си поканена у Лоусънови? У Алън Лоусън, банкера, така ли?

— Познаваш ли го?

— Ние работим с него. С баща ми се познават добре — абсолютно почтен и надежден банкер. Ще се радвам да се запозная и аз лично.

— Окей, Фред, благодаря ти, че се съгласи.

— За мен е голяма чест.

Спонтанното му, почти възторжено съгласие направи Даяна подозрителна. Досега Фред се беше държал изключително коректно. Но дали в този случай нямаше да си въобрази нещо повече? Дали не му беше дала храна за по-особени аспирации към нея?

* * *

Даяна се приготви много старателно за партито. Подстрига стъпаловидно по-светлите кичури на тъмнорусата си коса и престоя близо три часа в козметичния салон, докато най-сетне тенът на лицето ѝ придоби свежата руменина на младо девойче. Лакира ноктите си с новия, модерен този сезон лак — перлено розов със сребристи отблясъци, точно какъвто беше цветът на роклята ѝ. Целият останал съботен следобед прекара в сън, за да бъде свежа вечерта.

Фред дойде да я вземе доста по-рано от уговореното време, така че имаха възможност да изпият по едно дайкири преди тръгване. Той беше много впечатлен от външността ѝ. Розовата копринена рокля от ламе с дълбоко деколте стоеше като излята на безупречната ѝ фигура. Единственото украшение, което си беше сложила — дълга бяла огърлица от перли — достигаше почти до пъпа ѝ.

— Изглеждаш направо зашеметяващо — с възхищение възкликна Фред. — Не мога да реша как ми харесваш повече — дали с късата поличка на тенис корта, или с тази вечерна рокля. Как се получава така, че жена като теб все още не е попаднала в нечии здрави ръце?

— Сигурно защото съм много взискателна — шеговито отвърна тя. — Освен това има толкова много симпатични мъже, които ще останат разочаровани, ако се обвържа само с един от тях.

— Много правилно разсъждаваш — кимна одобрително той. — Наслаждавай се с пълни шепи на младостта си. За по-твърда връзка имаш още достатъчно време.

Отидоха с такси до вилата на Лоусънови, която се намираще от другата страна на Маями, на брега на Мексиканския залив. Голямата бяла сграда с колони и покрито патио бе построена в типичен южноамерикански колониален стил. Просторната тераса бе изпълнена с групички весело разговарящи гости, отпред на зелената морава свиреше малък оркестър.

Рут и Алън поздравиха особено сърдечно новодошлите и ги поведоха към неколцина техни познати, за да ги представят. В широката си, подобна на гръцка хламида вечерна рокля с цвят на шампанско Рут изглеждаше прелестно. Прислужници в бели смокинги им поднесоха коктейли с плуващи във фламингово розовата течност цветчета бели орхидеи.

Внезапно Даяна забеляза между гостите Рей. Сърцето ѝ болезнено се присви, като видя как той интимно се навеждаше към една хубавичка блондинка. Познаваше я бегло — казваше се Кристел и беше нашумял фотомодел.

Оркестърът започна темпераментна румба и в желанието си да пропъди всяка мисъл за него Даяна отиде с Фред на дансинга. Остави се да я увлече вихреният ритъм на музиката, заизвива съблазнително хълбоците си, вперила усмихнат поглед към кавалера си. Въпреки това нито за миг не изпускаше от очи Рей. Видя го как танцуваше плътно долепен до Кристел, а тя от своя страна се увиваше около него по начин, който според Даяна беше направо безсрамен. Ревността отново я стисна за гърлото. Нямахше съмнение, че Кристел му беше любовница. „Противно създание!“

Когато по някое време се озоваха един до друг на площадката, поздравиха се с по едно бегло и равнодушно „Хай“! Но на нея не ѝ убягна острият поглед, с който Рей огледа придружителя ѝ, както и лекото пребледняване на лицето му. Затова нарочно започна да се смее по-високо на не особено остроумните забележки на Фред, като се стараеше да го гледа колкото се може по-кокетно и влюбено. Доволна беше, че ѝ хрумна да си покани такъв атрактивен на външен вид придружител, който с удоволствие флиртуваше с нея.

— Как си? Добре ли се забавляваш? — попита я Алън, когато след малко я покани на танц. — Пожъна голям успех с „Каприз“, всички говорят само за него. Твоят нов мениджър очевидно си разбира доста добре от работата. Дори Рут е във възторг от него.

— Чувствам се отлично, както виждаш — резервирано му отвърна. Алън ѝ беше вече съвсем чужд. Не можеше да разбере какво я бе накарало тогава да го пожелае. Беше надебелял и имаше самодоволно изражение — Отдавна не сме се виждали с теб. Затова пък често се срещаме с Рут. Много добре се разбираме с нея. Човек може да ти завивда само за такава жена.

В сиво-сините му очи проблесна тъмен пламък.

— Знаеш ли вече нашата малка тайна?

— Да, Рут ми разказа. Радвам се за вас.

— Просто не мога да си обясня как след толкова години брачен живот отново се чувствам като във втори меден месец. Даяна, бих предпочел Рут да не научи нищо повече за нас двамата. Не искам да я нараня. — Алън се окашля смутена — Разчитам на твоята дискретност.

— Не те разбирам — изгледа го смаяна Даяна. — Нима си забравил, че ти самият си ѝ казал за нашия флирт? Тя знае, че аз не съм имала ни най-малко намерение да се женя за теб, още по-малко да разрушавам брака ви. С Рут сме много добри приятелки вече, Алън. Можеш да бъдеш спокоен.

— Не знам какво ми беше станало, та исках развод тогава. Наистина използвах теб като предлог, но не съм се впускарал в подробности за връзката ни. Ще ми бъде много неприятно, ако Рут разбере, че съм ѝ изневерявал. Тя се показва много великодушна и ми прости тази заблуда.

— Що се отнася до мен, отдавна съм забравила този инцидент — усмихна му се Даяна. — И наистина се радвам, че всичко сега между вас е наред. Всеки прави грешки понякога, Алън, човешко е да се поддадеш на слабостите си. Но аз не искам да причинявам болка на Рут прекалено много я харесвам.

— Този симпатичен млад мъж, Фред Саймънс, приятел ли ти е?

— Играем заедно тенис.

— Познавам баща му. Саймънс са една от най-богатите фамилии във Флорида. Ако се ожениш за Фред ще направиш много сполучлив избор.

Даяна се разсмя. Трогваща беше загрижеността му за нея.

— Няма защо да се безпокоиш за мен, Алън. Не ми е необходимо да си търся изгодна партия и сама се оправям много добре. Освен това високо ценя независимостта си.

— Мистър Лоусън, ще ми позволите ли да отнема партньорката ви? — неочаквано прозвуча зад гърба и гласът на Рей. — Шефката ми сигурно ще се обиди, ако не я поканя нито веднъж на танц.

— Разбира се, не бих искал да съм отговорен за неблагоприятното отношение на Даяна към вас — усмихнато се отдръпна от нея Алън и се отдалечи.

Оркестърът свиреше бавен валс и Рей внимателно я обгърна с ръце.

— Твоята горила няма ли да има нещо против, че танцувам с теб? — иронично подхвърли той.

— Ако имаш предвид Фред, трябва да знаеш, че не съм женена за него.

— Сигурно е въпрос на време. Изглежда точно твоят тип. Освен това семейството му се движи в най-висшите кръгове на щата. Мога само да те поздравя за избора. Парите отиват при пари.

Даяна се усмихна многозначително. Вътрешно триумфираше. Беше го накарала да ревнува! Значи не му беше толкова безразлична, колкото той искаше да покаже.

— Надявам се само, че умът му е поне донякъде съразмерен с обема на мускулите му — продължи да задълбочава Рей в проблема, който явно не го оставяше на мира.

— Какво ти дава основание да отправяш такива упреци към младежа? — Тя поклати неодобрително глава. — Симпатичен млад

мъж от добро семейство като него едва ли е глупав. Във всеки случай поне е блестящ компаньон. И от къде на къде всъщност се интересуваш толкова подробно от него? Би трябвало да ти е напълно безразлично с кого се движа и с кого се появявам в обществото.

— Все пак заради него ти отклони поканата ми да те придружавам тази вечер — остро каза той. — Опитвам се да си изясня какви са предимствата му пред мен, за да го предпочетеш.

— Това вече си е мой проблем, не мислиш ли? — подигравателно се изсмя Даяна. — А сега ще ме извиниш ли, трябва да се върна при Фред. Не бива да пренебрегвам един толкова приятен във всяко едно отношение мъж — изкиска се приглушено. — Боя се да не започне да ревнува от теб. Трябва веднага да му обясня, че си мой служител, който се чувства задължен да ми окаже малко внимание. Това ще го успокои.

И Даяна остави сам напълно втрещения Рей на дансинга, като се отправи към подпряния с чаша в ръка на една от колоните Фред.

— Ще донесеш ли и на мен нещо за пиене? — помоли го. — Ужасно съм жадна.

— Но разбира се! А не искаш ли да отидем и двамата на бара? Това парти е достатъчно отегчително, не намираш ли?

Но Даяна съвсем не го намираше за скучно. В нейните очи то беше във висша степен вълнуващо. Усещаше погледа на Рей в гърба си, затова отправи ослепителна усмивка към Фред.

— Почакай, Фред, вечерта едва започва!

* * *

Беше вече минало полунощ, когато внезапно установи, че Рей беше изчезнал с хубавата манекенка Кристел. По дансинга се мотаеха все още няколко двойки под звуците на неуморния оркестър, повечето гости разговаряха на групи около басейна или седнали до масите. Даяна се подкрепи с един сандвич с чер хайвер, като през това време с половин ухо слушаше брътвежите на пийналия вече доста Фред, опитващ се да я склони да играе двойка с него на следващия клубен шампионат по тенис. Нямаше ни най-малко желание да затормозява ума си с разсъждения за някакъв си шампионат. Имаше си други грижи

в момента. Мислено проследяваше Рей и спътницата му. Представяше си, как я въвежда в апартамента си, как пият шампанско, как след това Рей я прегръща и бавно започва да я разсъблича, опипвайки тялото ѝ. Мисълта затова какво щеше да се случи после, я накара да изпусне дълбок болезнен стон.

— Не ти ли е добре? — загрижено я погледна Фред.

— Съжалявам, но ми стана лошо — попресили нещата тя. — Ще се обидиш ли, ако сега се измъкна незабелязано от приема? Ти можеш да останеш, ако искаш.

Той я погледна почти с възмущение.

— Няма да те оставя да се прибираш сама вкъщи, я! И без това вече е късно. Утре рано ще участвам в една ветроходна регата, така че и за мен ще е по-добре да запазя бистра главата си. Тъкмо се канех да ти предложа да си тръгваме.

Те се сбогуваха с Рут и Алън и излязоха на паркинга, където ги чакаше шофьорът на Алън, който ги закара до вилата на Даяна.

Щом колата спря, тя веднага изскочи навън и хлопна вратата.

— Благодаря ти много за компанията, Фред. Ще се видим в другиден в клуба.

— Окей, бейби! Приятна почивка.

Гласът му звучеше разочаровано. Вероятно се бе надявал, че ще го покани да изпият поне по чаша кафе. Е, в крайна сметка негов проблем си беше, ако очакванията му за края на вечерта са били други. Тя недвусмислено му бе заявила, че се нуждае от него само като придружител на партито.

Даяна с облекчение изгледа отдалечаващите се светлини на колата в мрака. Влезе в стаята си, съблече вечерната рокля, свали грима си и наметна тъмнозелен халат над тънката батистена нощница. Все още не ѝ се спеше. Реши да поседи малко на терасата, да подиша чист въздух и да изпие чаша вино. Извади от хладилника бутилка бяло калифорнийско, което много харесваше, взе си чаша и се настани удобно в креслото под навеса. Не запали лампа, луната ярко блестеше и заливаше всичко с призрачната си бяла светлина. Отпи голяма глътка от виното и си запали цигара. Загледа се замечтано през полупритворените си клепащи към градината. До слуха ѝ достигаха само далечният плясък на вълните и от време на време самотният крясък на някоя нощна птица.

Но внезапно тази мирна идилия бе нарушена от други, непознати звуци. Изправи се и затаи дъх. Не бяха ли това стъпки по алеята? Сърцето ѝ бясно се заблъска в гърдите. Може би крадец? Обхвана я ужас, който парализира движенията ѝ. Какво ли щеше да направи, ако я видеше сама и безпомощна на терасата?

Стъпките се приближиха. Даяна искаше да закрепци за помощ, но страхът беше сковал мускулите на гърлото ѝ. С разширени докрай очи гледаше как на стъпалата се появи една висока фигура и се отправи към нея. Тя издаде задавен вик и скочи. В същия миг се разнесе весел смях и един добре познат звучен глас изрече:

— Дори само моята поява ли те плаши толкова, Даяна?

Уплахата ѝ моментално премина в гняв и тя избухна:

— Защо се промъкваш като крадец? Изплаши ме до смърт!

— Съжалявам, нямах такова намерение. Предположих, че може би не си сама. Затова се промъкнах толкова тихо.

— Колко мило от твоя страна, че си решил да ме шпионираш! — кресна гневно Даяна. — Не мислиш ли, че превишаваш компетенциите си на мой мениджър? Как си позволяваш да се вмъкваш посред нощ в къщата ми и то за да ме заловиш в компрометираща ситуация?! Нямах такова право, Рей Брадли! При това ти самият беше онзи, който разруши всички мостове между нас. Достатъчно страдах заради теб. Какво искаш още?

— Трябваше да те видя — отвърна той с онзи мек, ласкав глас, който ѝ действаше винаги толкова възбуждащо. — Не искам нищо повече, освен да поседя малко до теб и да поддържа ръката ти.

— Не ти ли се уреди работата при Кристел? — попита тя злорадо.

— Как можа да си го помислиш?! Откакто те познавам, не ме интересува никоя друга жена. Твоя е вината, че прекарвам самотно нощите си. Ти унищожи в мен всякакво влечение към останалите жени. Сега съм осъден винаги да обичам само теб.

— Не ти вярвам нито дума. Не че горя от желание да науча колко жени си оцастливил междувременно, но само искам да ти припомня, че ти не се посвени да използваш за любовните си авантюри дори гардеробната на бутика. Ситуацията, в която те заварих там с Мей Уинтърс беше повече от красноречива.

— Подобна ситуация често лъже, скъпа — безгрижно заяви Рей. — Няма защо да ревнуваш, Даяна, нямаш никакво основание за това. Копнея само за една-единствена жена — за теб!

Той се приведе към нея и покри лицето ѝ с хиляди нежни целувки, които съвсем я разтопиха. Даяна неволно вдигна ръце и обви шията му, устните ѝ се разтвориха в очакване да посрещнат неговите. Когато се намираше близо до него, забравяше всичко друго на света пред желанието да го докосва.

Рей ги целуна и горещи вълни се разляха навсякъде по тялото ѝ. Тя го хвана за ръка и го поведе нагоре към стаята си. Включи само скритото осветление над голямото френско легло и с потъмнели от страст очи отново се притисна до него. Ръцете ѝ трепереха, докато смъкваше последователно сакото и ризата му. Зарови пръсти в къдравите косъмчета на голите му гърди и усети как потръпна.

С нарастващо нетърпение Рей се освободи от останалите си дрехи, посегна към нощницата ѝ и след миг тя се приземи на пода. Голите им тела се притиснаха в невъздържан порив.

Свлякоха се на леглото, впили устни в сладко упоение. Не искаха да бързат, трябваше да се насладят колкото се може по-дълго на радостта от докосването на телата си. Пръстите на Рей очертаваха нежно контурите на корема ѝ, езикът му ги следваше. Тя също галеше твърдите му мускули на гърба, раменете и гърдите му, търсеше с устни неспокойния му член. Чувството на блажен екстаз се разля в цялата ѝ вътрешност, когато го усети, твърд и настойчив, да се пробива път в меката топлота между бедрата ѝ. Завъртя я вихрушката на неговата мощ. Даяна се издигна и полетя в бездънната пропаст на телесната наслада...

Прислонила глава на гърдите му, морно заспа. От време на време изплуваше от дълбините на съня, но щом усетеше топлината на силното му тяло, отново се отпускаше в щастливо успокоение. Никога досега не бе съзнавала колко много го обича и се нуждае от него, както през тази нощ.

* * *

— Онзи дръвник от снощи любовник ли ти е? — направо я попита Рей, когато седнаха да закусват на следващата сутрин.

Даяна забави отговора си. Забеляза напрегнатия му поглед и реши да го поизмъчи малко. Заради него тя също бе изпитала разяждащата мъка на ревността — защо тази горчива чаша трябваше да го отмине? Затова само сви рамене и отхапа мълчаливо от препечената филийка.

— Престани да се тъпчеш и ми отговори! — заповяда й властно той. — Този Фред направо те поглъщаше с поглед. Не се опитвай да ме убеждаваш, че между вас няма нищо.

Даяна го погледна с широко отворени невинни очи.

— Но аз не съм казала нищо!

— Можеш да си спестиш думите. Липсата на отговор също е отговор. — Рей кръстоса ръце пред гърдите си и я изгледа с мрачен поглед. — Откога е това между вас?

— Ние с Фред играем заедно доста отдавна.

Забеляза, че лицето му изгуби всякакъв цвят и се разсмя звънко.

— Смей се, безсрамнице! — разлютено избоботи той. — Достатъчно ми е само да погледна този тип с гръб като четирикрилен гардероб, за да разбере, че има мозък колкото пиле!

— Не подхожда ли това описание на теб самия?

— Изключенията само подчертават правилото. — Рей изтри устните си със салфетка и я хвърли на масата. — На колко такива културисти си показала френското си легло?

Даяна се забавляваше неимоверно от изблиците му на несдържана ревност.

— Да не би да си очаквал, че ще живея като монахиня, след като ти ме изостави? — каза предизвикателно.

— Мислех, че за теб любовта означава много повече от секса. Но очевидно не можеш да издържиш дори четири седмици без мъж в леглото си. Съжалявам, че се поддадох на чувствата си. Ако знаех, че ще бъда за теб само един от многото, бих предпочел да се хвърля в морето, отколкото да вляза в спалнята ти.

— Къде остана желязната ти логика, Рей? — Даяна постепенно започваше да губи търпение. — Не беше ли ти този, който категорично се противопоставяше на една по-трайна връзка между нас? Не беше ли ти, който така подигравателно говореше за вечната любов и вярност!

Да не би да смяташ, че аз като покорна Пенелопа ще чакам седем години неверния си съпруг, докато в същото това време той се забавлява с други?

— Нямаше дори седем седмици — педантично отбеляза той. — Имах нужда от малко време, за да проверя чувствата си.

— И до какъв извод стигна? — ехидно попита тя. — Ще ти кажа ясно какво си ти, Рей — не искаш да живееш с мен, но не ме отстъпваш и на никой друг. Мисля, че и снощи нямаше да се промъкнеш тук, ако не те подтикваше болезнената ревност. Не ти харесва обстоятелството, че бих могла да бъда ухажвана и от други мъже. Ти си завършен егоист и егоцентрик. Приличаш на малко момче, което наново открива забравена играчка и я пожелава само защото някое друго дете иска да си поиграе с нея. Но аз не съм играчка, Рей! Аз съм жена, истинска жена от плът и кръв, и ми омръзна да чакам като глупачка редките мигове, в които ти благоволяваш да си спомниш за мен.

— Пак започваш със същото! — Погледът му я изпепеляваше. — Само да останем няколко минути заедно и започваш да вдигаш скандали. Животът с теб би бил истински ад!

— Като че ли от време на време се чувстваш много комфортно в този ад!

— Моля те, не ставай цинична. — Рей се привдигна от стола. — По-добре да си тръгна, преди да сме си наговорили неща, които няма да можем да преглътнем.

— Да, не се бави повече — жлъчно подметна Даяна. — Кристел вече те очаква, тръпнеца от огнена страст!

— За разлика от теб Кристел е едно мило и възпитано момиче. Истинска отмора ще бъде да прекарвам времето си с нея.

Грабна сакото си от облегалката на стола, стисна го под мишница и без нито дума за сбогом се отдалечи, оставяйки я да се пържи на огъня на безпомощния си гняв. Чу го как безгрижно размени няколко думи в антрето с Ани и избухна във весел смях, последван от дрезгавото кискане на негърката. Малко след това Ани се появи на терасата.

— Страхотно мил човек е този Рей Бродли — възбудено избумтя гласът ѝ. — Възхитен е от моята кухня.

— Наистина е страхотно мил — ожесточено процеди Даяна. — Когато дойде друг път, сложи му малко цианкалий в яденето!

— Но мис Даяна! — Ани залъка неодобрително с език. — Да не би да искате да причините зло на такъв приятен мъж? Шегувате се, нали?

— Шегувам се, разбира се. Така ще умре много бързо. По-добре да го удуша със собствените си ръце.

Тя се изправи с въздишка. Чувстваше се сломена, някак изпразнена. Винаги се повтаряше едно и също: любеха се до изнемога с Рей, прекарваха вълшебна нощ, а след това...

Как смееше да я подозира във връзки с други мъже!? Сигурно защото съдеше по себе си. Но той трябваше да разбере, че освен него има и други представители на силния пол, които я желаят. Не биваше непрекъснато да му повтаря, че обича само него. Нека знае, че тя също може да се възползва от правото си на избор. И тогава няма да бъде толкова самоуверен и сигурен в неотразимия си чар.

Качи се в стаята си и навлече спортния екип. Имаше нужда малко да се пораздвижи и да направи няколко обиколки из залива с моторната лодка. Борбата с вълните беше идеално средство да пропъди тъжните си мисли.

* * *

Без да иска, Даяна бе хвърлила горяща кибритена клечка в купа сухо сено — Фред Саймънс се влюби безнадеждно в нея. Всеки ден, следван от раздражения поглед на Рей, той се появяваше в бутика и я търсеше в кабинета ѝ. И колкото пъти Рей случайно — съвсем случайно, разбира се — минаваше покрай вратата на шефката си чуваше отвътре оживените им гласове и смехове.

Почти всяка вечер Фред извеждаше Даяна. Заедно ходеха да гледат поло или американски футбол и се забавляваха като истински деца в прочутия увеселителен парк в града. Той беше великолепен компаньон и бликаше от жизнерадост и желание за забавления. Тъкато до този момент не бе направил никакъв опит за по-голяма интимна близост, Даяна се чувстваше добре с него. Приличаше ѝ на по-голям брат, какъвто винаги бе искала да има. Но от друга страна си

даваше сметка, че така не може да продължава до безкрай. Един толкова витален мъж като Фред едва ли би се задоволил само да я държи за ръка и да я гледа мечтателно в очите.

Както и преди продължаваха да играят заедно тенис. На Даяна й се струваше, че Фред нарочно я оставя да го побеждава. Ядосваше се на това и реши да сложи край на малките му хитрувания.

След като един късен следобед безпроблемно бе спечелила трите сета, не издържа повече.

— Не ми доставя вече никакво удоволствие да играя с теб — рече му укорително, когато се обръщаха в плувния басейн след първата преплувана дължина. — Не си правиш труда да спечелиш дори един сет срещу мен. Какво става с теб, Фред? Ти си много по-добър, по-рано имах възможност да се убедя неведнъж в това.

— Напълно си права, Ди — спокойно й отвърна. — Но не мисли, че нарочно ти се оставям. Проблемът ми е, че не мога да се концентрирам в играта, когато си срещу мен. Направо се парализирам, като те гледам в тази къса поличка как летиш по корта. — Фред се ухили. — Сигурно същото е изпитал Самсон при първата си среща с Далила.

Даяна също се усмихна.

— Не ми привеждай библейски сравнения, за да оправдаеш слабата си игра!

— Нали знаеш, че удавникът се хваща и за сламка.

— Фред, мисля, че ние с теб трябва сериозно да си поговорим. Искаш ли довечера да вечеряме заедно у нас?

— С или без гости?

— Само ние двамата, Фред, малка вечеря за двама — шеговито каза тя.

— Всъщност исках довечера да ти покажа новия панорамен бар — опита се да се измъкне той. — Казват, че бил голяма атракция.

— Ще си остане такъв и утре. Но ние с теб досега не сме имали възможност да се опознаем истински. Аз познавам само външната ти фасада, но не и начина ти на мислене. Смятам, че не си толкова повърхностен, колкото се опитваш да се представяш.

— Да не би да искаш да ме подложиш на психоанализа? — извика с престолен ужас Фред.

— Бъди поне веднъж сериозен. Просто искам да поговоря с теб на спокойствие, без да сме заобиколени от стотици хора наоколо.

— Добре, Даяна. По кое време да дойда?

— Да кажем — в осем. Удобно ли ти е?

— Тъй като вече животът ми ти принадлежи, можеш без угризения да разполагаш с времето ми — заяви с иронично приповдигнат тон. — Ще бъда точен.

* * *

Даяна нареди на Ани да приготви лека вечеря за двама.

— Мистър Брадли ли ще дойде? — попита с благосклонна усмивка готвачката.

Даяна й хвърли сърдит поглед.

— Този Брадли май ти е изпил ума. Но не очаквам него, а мистър Саймънс. Той положително също така високо ще оцени кулинарните ти способности, както мистър Брадли.

— Няма друг като мистър Брадли, мис, той е неповторим. И вие най-добре би трябвало да знаете това — строго отвърна Ани.

— Бъди така любезна да не се месиш в личния ми живот! — избухна Даяна. — Ако продължаваш да се държиш по този безсрамен начин, ще бъда принудена да те уволня!

— Няма да го направите — засмя се гърлено Ани. — Този мистър Саймънс сигурно ще предпочете риба. Какво ще кажете за стек от филе на акула?

— Разчитам на твоя вкус.

И Даяна се качи в стаята си, за да се облече за вечерята.

Избра лека вълнена, затворена около шията морскозелена кашмирена рокля, която въпреки че очертаваше добре стройната ѝ фигура, все пак не въздействаше предизвикателно. Не искаше да накара Фред да си мисли, че ще се опита да го прелъсти.

Ако той хранеше някакви по-особени надежди, щеше да преживее горчиво разочарование. Намерението ѝ беше ясно да му даде да разбере, че двамата могат да бъдат само добри приятели, но не и любовници. Докато все още имаше време, трябваше да предупреди, че не бива да си въобразява неща, които никога нямаше да станат.

Както можеше да се очаква, Фред се появи точно на минутата и галантно ѝ поднесе огненочервена орхидея, напръскана с черни точки, която беше дори по-хубава от диворастящите в нейната градина.

— Искаш ли да пийнеш нещо преди вечерята? — любезно го попита Даяна.

— С удоволствие, ако имаш бърбън.

Тя позвъни на Боб и му поръча да донесе две чаши уиски. В момента също предпочиташе нещо по-силно.

— Хубаво е тук при теб. — Фред отпи от чашата си. — Тази тишина е неоценимо предимство. Но не е ли прекалено просторно за една самотно живееща жена? Не се загубваш понякога в този голям дом?

Думите му прозвучаха в ушите ѝ като малки алармени звънчета, но въпреки това си наложи да отговори с безгрижие.

— В бутика през деня е толкова шумно и претъпкано, че с удоволствие вечер се наслаждавам на спокойствието вкъщи.

— О, извинявай, все забравям, че освен всичко друго ти си и проспериращ бизнесмен.

После я погледна с нескрито удивление.

— Ти си жена с много лица, Даяна. Сигурно ще бъдеш и прекрасна съпруга. Не си ли мислила понякога да се омъжиш?

— Естествено, че съм мислила затова, Фред. Като всяка нормална жена и аз искам да имам съпруг и деца.

— А хрумвало ли ти е да се омъжиш за мен?

Въпросът му беше толкова неочакван, че тя се стресна.

— Не говориш сериозно, Фред.

Усмихни се с надеждата, че ще успее да разведри ситуацията. Беше очаквала някои неща — най-вече, че Фред ще се опита да спи с нея, — но не беше подготвена да чуе предложение за женитба и то още в началото на вечерта. В никакъв случай не беше проява на добър вкус от негова страна.

За щастие в този момент се появи Боб, за да сервира ордъврите — коктейл от омари. Двата седнаха на масата, заемайки се с тях и с лекото розе. Още не бяха привършили, когато Ани им поднесе основното ястие — крехко изпечена риба със зелена салата. Даяна вътрешно благославяше решението на прислужницата да приготви

именно такава риба — бяха прекалено ангажирани да внимават за костите ѝ, за да имат време за разговор. Но си даваше ясна сметка, че това е временна отсрочка.

След вечерята тя предложи да се разходят до брега с надеждата, че свежият морски въздух ще отрезви Фред. Седнаха под една палма, изложили лица на лекия бриз откъм океана. В полуздрача забелязаха как от вълните изпъзля на брега костенурка, за да си направи гнездо на сушата.

— Съвсем ясно си представям, че сме женени с теб — предпазливо поде Фред. — Толкова неща бихме могли да предприемем. Ние си подхождаме идеално във всичко.

Даяна спокойно го погледна.

— В твоята представа липсва един съществен детайл Фред. Ние не се обичаме. Просто сме добри приятели. Харесвам те, хубаво ми е, когато сме заедно. Но това далеч не е достатъчно за брак!

— Любовта е само един порив, който с времето преминава. Не е ли по-важно, че имаме еднакви интереси и че си подхождаме? — Той улови ръката ѝ и я целуна — Отдавна исках да ти го кажа, Даяна, но не намирах смелост. Ти толкова демонстративно показваше своята независимост, че не посмях да говоря за чувствата си. А не можеш ли да си представиш, че един ден ще ме обикнеш. Аз ще направя всичко възможно, за да си щастлива!

Даяна сложи покровителствено ръка на раменете му.

— Трябва да ти призная нещо, Фред. До скоро имах много страстна любовна връзка с Рей Бродли, моя мениджър. Все още го обичам и не мога да го забравя. Как тогава бих могла дори да си помисля да стана твоя жена? Не би било честно спрямо теб.

— Не е нужно да решиш веднага. — Фред леко погали с устни бузата ѝ. — Повярвай ми, Даяна, аз съм търпелив. Нека засега си останем просто приятели. Надявам се, че един ден от дружбата ни ще излезе и нещо повече.

Изпълненото му с разбиране поведение беше в пълен контраст с необуздания темперамент на Рей и това ѝ подейства благотворно. Фред ѝ даряваше приятелството си, без да изисква нещо в замяна. И все пак не беше в състояние да пропъди спомена за Рей от съзнанието ѝ. Рей ужасно ѝ липсваше. Никой не можеше да го замени. Непрекъснато копнееше само за него.

* * *

Даяна очакваше с нетърпение датата на следващото си съвместно пътуване с Рей. То стана през септември, когато двамата отлетяха за Париж. Там се откриваше новият моден сезон и много прочути моделиери устройваха ревюта на последните си колекции.

Рей се беше погрижил за всичко. От летище „Орли“ наетото такси ги откара към хотела, в който трябваше да отседнат. По големите булеварди на Париж цареше такъв невъобразим транспортен хаос, какъвто във Флорида не бяха сънували дори, макар да се считаше за един от най-натоварените с коли щатове в Америка. Ругаейки непрекъснато на непознатия за тях френски език, шофьорът с големи усилия успяваше да си проправя път напред. Даяна си отдъхна облекчено, когато таксито се добра до елегантната сграда на хотела. В банята дълго стоя под душа, а после се излетна в огромното меко легло. По американско време сега беше девет часа сутринта, а в Париж часовникът показваше десет. Значи трябваше да си набави допълнително няколко часа сън. Вечерята им беше далече.

В ранните вечерни часове, когато влязоха с Рей в „Максим“, привлякоха погледите дори на разглезената публика вътре с приятната гледка, която представляваха като двойка. Даяна остана запленена от великолепието и младежката жизнерадост, с която бяха обзаведени помещенията на прочутото заведение. Хапнаха набързо и се отправиха към ревюто с пролетна мода на Карл Лагерфелд.

Екстравагантните модели грабнаха погледите им и докато Рей усърдно си водеше бележки, Даяна успя да обсъди с него кои от експонатите да бъдат закупени. За сетен път се убеди, че в професионалните им вкусове имаше пълна хармония. Макар да не бяха разменили нито дума по личен въпрос, тя усещаше в него известна резервираност, някакво напрежение.

На финала маестро Лагерфелд се появи, обкръжен от очарователните си манекенки, за да обере овациите на публиката. Очертаваше се още един значителен негов успех.

После Рей отведе Даяна в един ресторант с традиционна френска кухня, където тя остана изумена от броя и качеството на предлаганите специалитети. Такова нещо не беше виждала и в най-люксоznите

ресторанти на Флорида. Пожела да опита почти всичко и когато станаха да си тръгват, едва ходеше.

— Какво ще кажеш за една малка разходка? — предложи ѝ Рей.
— Или си изморена?

— Напротив, свежа съм като утринна роса — усмихна се тя. — Имаш ли нещо специално предвид?

— Искам да ти покажа истинския Париж, а не само нощните локали, където е пълно почти само с чуждестранни туристи.

Той хвърли изпитателен поглед на вечерната ѝ рокля от златиста коприна и поклати глава.

— Преди това обаче трябва да се върнем в хотела, за да се преоблечем в по-скромни и удобни дрехи. Ако се появим така на Монмартър, всички веднага ще забележат, че сме чужденци и ще се държат резервирано с нас. Предлагам ти да облечеш нещо по-спортно — панталон и блуза например. Аз мисля да си обуя джинси.

Уличните лампи вече бяха запалени, когато се запромъкнаха по тесните улици на Монмартър. От всяко бистро се носеше музика. Във входовете на къщите клечаха клошари, младички проститутки висяха на всеки ъгъл в очакване на клиента.

Всичко това се стори на Даяна, твърде непривично и някак застрашително затова се вкопчи здраво в ръката на Рей. Отпусна се малко едва когато седнаха в един подземен локал и си поръчаха червено вино. На малката сцена пееше една хубавичка изпълнителка на шансони.

Обстановката в заведението беше много непринудена. Всички седяха близо един до друг на масите, смееха се и разговаряха високо, пиеха и бурно аплодираха всяко изпълнение на певицата. След нея на сцената излезе илюзионист, за да покаже изкуството си, последван от вентрилокок^[1], който предизвика истинска буря от здрав южняшки смях със своята кукла. Даяна също се смееше с останалите, макар да не разбираше нито дума френски. Тежкото тъмночервено вино замая главата ѝ и я доведе до приповдигнато весело настроение. Станаха да танцуват с Рей на тясната пътечка между масите и тя силно се притисна към гърдите му. Последният им спор отново беше забравен.

Струваше ѝ се, че това беше мястото, където би искала да остане завинаги. Постепенно зарази и Рей с душевното си настроение. Внезапно изчезна досегашната отчужденост между тях и те танцуваха плътно прегърнати, впили погледи един в друг, от които струеше пламтящо желание. Забравени бяха всички онези седмици, когато говореха само по делови въпроси или се разминаваха безмълвно в бутика. Сега имаха само едно желание — да бъдат сами.

Полунощ отдавна беше минало, когато излязоха от локала. Пиха кафе с коняк в един малък нощен бар, но шумът от мюзикбокса бързо ги пропъди оттам. Целуваха се дълго под Триумфалната арка, преди да се отправят към хотела си на „Шанз-Елизе“.

Любезен нощен портиер им подаде ключовете. Изкачиха се с асансьора и Рей отключи нейната стая. През широко отворената балконска врата нахлуваше хладен нощен въздух, носещ със себе си шума от уличното движение долу под тях, приличен на далечен морски прибой.

Като по негласно споразумение и двамата започнаха да смъкват дрехите си. Рей я вдигна на ръце и внимателно я положи на леглото. Сведе глава към нея и даде воля на езика и пръстите си да открият отново неповторимата наслада от досега с младата развълнувана плът.

Даяна простена и придърпа главата му, намери с език горещите му устни и потъна в тях. Изминаха секунди, минути — тя не се отделяше от тъй дълго копнялата сладост на целувката. Притегли тялото му върху своето и се заизвива сладострастно под тежестта му. Ръцете му се плъзнаха върху кожата ѝ, сякаш че докосваха някаква рядка скъпоценност.

И отново ги понесе вълната на триумфиращ възторг, и отново след това Даяна заспа, сгушила глава в силните му гърди. Колчем се събуждаше за миг от лекия си сън усещаше спокойните, равномерни удари на сърцето му, и това я изпълваше с по-голямо блаженство, отколкото при спомена за бурните му ласки.

И за кой ли път си пожела Рей да не я напуска никога...

На следващата сутрин се качиха на едно увеселително корабче по Сена. Рей познаваше добре Париж и с най-големи подробности ѝ обясняваше за най-прочутите архитектурни забележителности — сгради, мостове, паметници — покрай които минаваха. За Даяна беше неповторимо удоволствие да бъде с него в „столицата на света“. Той беше неуморим в желанието си да ѝ представи всичко в този град, за който се казваше, че е град на любовта. Тя беше във висша степен съгласна с това определение. Дните, прекарани в Париж, бяха белязани с най-хубавите и светли страни на любовта ѝ към Рей.

Но все пак те не забравяха и за какво са дошли тук. Не пропуснаха нито едно модно ревю на прочутите модни къщи и поръчваха всичко, което им се струваше подходящо за „Каприз“.

Когато последната сутрин от престоя си закусваха, Рей забеляза унилия вид на Даяна. Лицето ѝ беше бледо и тя без желание отхапваше от хрупкавия кроасан. Имаше дълбоки сенки под очите, за които и Рей имаше немалка вина. Все пак през всичките нощи, докато бяха тук, двамата за много кратко време бяха виждали леглата си — и то не за да спят, а да се любят до пълно изтощение.

— Какво ти е, скъпа? Виж само как блести слънцето! Защо имаш такава тъжна физиономия?

— Днес е последният ни ден в Париж — скръбно каза тя. — Непрекъснато мисля за това. Как ми се иска да останем поне още няколко седмици!

— Скоро тук ще настъпи зимата. Едва ли би искала да останеш, след като опознаеш суровата европейска зима.

— Защо тогава имам теб? — пошегува се Даяна. — Нали ще ме топлиш!

— Прекарахме чудесни дни — тихо каза Рей.

— Най-щастливите в моя живот — допълни тя. — Във Флорида всичко ще бъде както преди. Ти отново ще се вживееш в ролята си на делови мениджър, ще се забавляваш с манекенките и няма да ми обръщаш внимание — завърши и сведе поглед.

— А ти отново ще се превърнеш в моя шефка, ще критикуваш остро всичко и ще прекарваш свободното си време с мускулести спортисти — контрира я той.

Ето че отново се появи този скандалджийски тон!

— Ако намекваш за Фред Саймънс, ние с него сме само приятели.

— Трябва ли да опресня малко паметта ти? Не си ли призна самата ти, че този културист ти е любовник?

— Излъгах те. Контактите ми с него са само в областта на спорта, най-вече в тениса.

— И той не те е докоснал? — изумено попита Рей. — Не е възможно! Да не е паднал от луната, или пък е педи?

Даяна му хвърли гневен поглед.

— Не те ли е срам да говориш така! Фред е изключително порядъчен и си е съвсем нормален. Не иска само да се любим, защото намеренията му са много по-сериозни — да се оженим.

— Тогава защо още не си го сграбчила? Саймънс е възможно най-добрата партия за теб. При това толкова много искаш да имаш съпруг.

— Значи ме увещавах да се омъжа за Фред Саймънс? — раздразни се тя. — Колко интересно! И ще гледаш невъзмутимо как се венчавам за някой друг?

— Е, вероятно няма да остана невъзмутим. Но в края на краищата ти решаваеш бъдещето си. А тъй като един брак между нас е невъзможен, нямам право да те спирам, когато имаш толкова благоприятен шанс другаде. Фред Саймънс е много предпочитан жених в цяла Флорида. Би могла да попаднеш на далеч по-лоша кандидатура.

Даяна се усмихна.

— Има само един малък проблем. Аз обичам теб, а не Фред. Заявих му го съвсем открито.

— И той още не ме е извикал на дуел? — ухили се Рей. — Значи е мекушав и страхливец. Наистина ли няма нищо между вас?

— Дори не се е опитал да ме целуне... освен върховете на пръстите ми. Рей, дори и да се пръснеш от гордост, ще ти призная, че всеки мъж след теб ще бъде истинско разочарование за мен. Не искам никой друг. Съгласна съм с твоите условия. Нито дума повече за сватба, окей? Стига ми само да бъда твоя любовница. Няма да те насилвам повече да се жениш за мен. Ще запазиш свободата си и можеш да ме посещаваш, когато имаш желание да го сториш.

— Боя се, че твърде често ще имам такова желание. — Рей я стисна в прегръдките си и страстно я целуна. — Лудост е, но с всеки изминал ден все повече се влюбвам в теб. Как ли ще свърши това?

— Нека никога не свършва — промълви тихо тя.

* * *

Моторът на яхтата работеше безупречно. С усърдие, достойно за всеки професионален кормчия, Даяна уверено манипулираше с руля. Беше ранна утрин и току-що изгрялото слънце хвърляше златисти отблясъци върху спокойната вода. Брегът се виждаше като начупена зелена черта в далечината. Яхтата се насочваше смело към открито море.

— Къде всъщност ме отвличаш?

Рей пристъпи зад гърба ѝ с чаша уиски в ръка, която поднесе към устните ѝ.

— Ще благоволите ли да приемете глътка освежителна течност, мис?

— Алкохолът е забранен на кормилото! — възмутено го отблъсна тя. — Ако искаш, можеш да поемеш управлението, но гледай да държиш курса!

Отмести се и зачака да види как ще се справи той с руля. После въздъхна щастливо.

— Имаме на разположение цял уикенд! Толкова е хубаво, че чак не мога да повярвам!

— Една такава малка хубава играчка би ми допаднала — изхъмка Рей. — Но очевидно могат да си я позволят само милионери.

— Нито дума повече за пари, моля те, Рей!

— Добре, млъквам. — Той отпи голяма глътка уиски. — Само си зададох въпроса, колко ли дълго трябва да спестявам, за да мога да си позволя нещо, което ти си купуваш с джобни пари.

Даяна предпочете да не му отговаря. Нищо не трябваше да помрачи великолепното ѝ настроение днес.

Откакто се върнаха във Флорида, бяха постигнали компромисното решение през седмицата да бъдат един за друг само началник и подчинен, а през уикендите да се превръщат в това, което искаха да бъдат — влюбени до полуда един в друг. Досега всичко вървеше по мед и масло. Освен домашната прислуга на Даяна никой друг не знаеше, че в почивните дни Рей беше неизменен гост във вилата ѝ. Ани се стараеше с все сили да угоди на своя любимец, който ѝ се отплащаше с безкрайни хвалебствия и щедри бакшиши. Чернокожата готвачка направо го боготвореше и надминаваше себе си в желанието да му приготвя предпочитаните от него ястия.

Междувременно Даяна постепенно свикна с начина, по който Рей въздействаше на другите жени в бутика. Дамите от висшето общество изрично настояваха да бъдат консултирани лично от мистър Брадли. Тънкият му артистичен усет понякога буквално я изумяваше. Рей притежаваше непогрешим инстинкт относно възможностите, които даден тоалет предоставяше, за да подчертае само предимствата, на която и да било женска фигура, туширайки същевременно евентуалните „слаби“ места.

И въпреки това нито една дама не можеше да се похвали, че е успяла да привлече вниманието му извън обсега на модните дрехи. Независимо от природния си чар и пословичната си любезност той винаги оставаше в рамките на коректността и съдържаността. Истински

джентълмен от глава до пети! Успяваше тъй ловко да отклони някои по-определени намеци от страна на дръзки клиентки, че никоя от тях не можеше да се почувства обидена или пренебрегната.

Към обяд достигнаха един от малките, ненаселени острови, които се срещаха в изобилие около Флорида. Спуснаха котва близо до ослепително белия пясъчен бряг, зад който се издигаше стена от непроходим тъмнозелен храсталак. Откъм вътрешността на вековната гора се чуваха крясъците на маймуни, мелодичните трели на райски птици и дрезгавите викове на папагали.

— Гладен съм — заяви Рей, ала Даяна поклати глава усмихнато.

— Първо работата, после удоволствията, мили мой. Какво ще кажеш за един скок в студената вода? Тук не ти трябва бански, наблизно няма жива душа.

— Ами ти нали си тук? — закокетничи той. — Затвори поне очите си и се извърни.

— Добре, няма да те гледам. Пипането също ли е забранено.

— Да не си посмяла да ме докоснеш, развратно създание такова! — възмути се той. — Аз съм порядъчен мъж какво си въобразяваш?!

Със смях се хвърлиха в бистрата вода, което им дойде добре дошло в обедната жегата. Спокойно можеха да виждат дъното и ятата фантастично пъстри риби, които се стрелкаха между матово блещукащите черупки на бисерни миди. Започнаха да събират раковини по дъното и ги мъкнеха на брега, предизвиквайки се взаимно в надпреварата за повече и по-красиви трофеи. Когато се умориха да се гмуркат, клекнаха голи един до друг на пясъка и ревностно се заеха да броят плячката си. По едно време погледите им се срещнаха и двамата едновременно избухнаха в смях.

— Не сме ли като малките деца? — възкликна Даяна — Знаеш ли какво, Рей, подарявам ти моите раковини.

— Тогава аз пък ти подарявам моите.

Оставиха всичко на плажа и се изкатериха на моторницата, за да обядват. След като се подкрепиха с чер хайвер, пъстърва и шампанско, потърсиха сянка в малката кабина под палубата, където, освен легло имаше и един вграден гардероб. Взеха със себе си бутилката шампанско и го наливаха в чашите си дотогава, докато се свърши.

Яхтата кротко се полюшваше върху вълните, водата меко подплисваше в бордовете. През прозорчето виждаха как зелената завеса на джунглата ту се издигаше, ту изчезваше от полезрението им.

Възбуждащото люлеене на яхтата постепенно се предаде на сетивата им и някак неусетно се намериха в прегръдките си върху леглото. Даяна се повдигна на лакът и се надвеси над Рей. Езикът ѝ се плъзна по зърната на гърдите му, замилва с ръка хълбоците му, пъкна я между краката му и я задържа там.

Рей простена и се опита да помръдне, но тя го притисна здраво надолу и той се остави неподвижен на ласките ѝ. Естествено, това не продължи много дълго, защото скоро желанието я разтърси толкова силно, че тя импулсивно го възседна и насочи с ръка готовото да изригне твърдо стълбче плът във влажната пролука между бедрата си. Прие го дълбоко в себе си и застина неподвижно, без да му позволи да се движи. Искаше да го усеща колкото се може по-дълго, да се наслади на възхитителната пулсираща твърдост, предизвикваща огнени кръгове под затворените ѝ клепачи. Мускулите на влагалището ѝ от само себе си започнаха да се свиват и разпускат спазматично, предизвестявайки прииждането на върховния миг на екстаза, подсилван от дисхармоничното клатене на яхтата. Рей издаде дълбок гърлен стон и с мощен тласък повдигна тялото ѝ нагоре, ръцете му се вкопчиха жадно в гърдите ѝ, хълбоците му се задвижиха в отсечен, спиращ дъха ритъм, и Даяна преживя такъв оргазъм, какъвто дори не бе сънувала, че може да съществува. Измина цяла вечност, докато затихна и последната тръпка на неописуемото чувство за безтегловност и неземно щастие, до което я бе довела страстта.

Усещаше тялото си меко като памук, лишено и от последната капчица сила, изпразнено от мускули, кости стави и сухожилия; всичко в нея беше само едно дихание на изначалната женственост, един повик към дълбините на първичната животворяща същност на жената, родена да люби и да създава живот чрез любовта си.

Не помнеше какво шепти в ухото му, нито какво ѝ шепти той; не помнеше и колко дълго милваше скъпото тяло и колко самата тя беше милвана; не помнеше и кога е заспала в прегръдките му с блажена усмивка на уста.

* * *

Даяна първа се събуди. Освободи се внимателно от ръцете му, като предизвика недоволно изръмжаване насън от негова страна — като че ли му отнемаха нещо много ценно, с което не искаше да се раздели. Хвърли му пълнен с любов поглед, после отиде да се изкъпе в малката баня. Облече черния си, обсипан с перли бански и се изкачи на палубата. Слънцето отдавна беше превалило зенита си и тя прецени, че беше време за едно силно и ароматно кафе.

Слезе в камбуза и включи кафе машината.

Тракането на съдове разбуди Рей. Прозявайки се и търкайки сънено очи, той се появи в момента, когато Даяна подреждаше масата.

— Хм-м, кафе! — измърмори с щастлива въздишка и се протегна. — Хиляди благодарности, мис! Признавам, че сервизното обслужване тук е превъзходно!

— Който е работил толкова много през седмицата, заслужава да бъде поглезен в почивните дни.

Рей отпи няколко малки глътки от чашата си и я похвали.

— Дори и кафето правиш най-добре от всички. Ти наистина си жена с удивителни способности. Я ми кажи на кого си правила още кафе тук на борда?

— Ти си първият ми гост, Рей.

— Сега кафето ми се струва още по-хубаво — ухили се по момчешки той.

— Типично мъжко чувство за собственост — подразни го тя. — Аз питам ли те колко русокоси манекенки си прелъстил, откакто работиш при мен?

— Спокойно можеш да ме питаш — погледна я предизвикателно Рей.

— Изобщо не ме интересува. Не искам да се ядосвам в ден като днешния. Няма никакво значение, миналото си е минало.

— Защо да не можем да говорим открито за това? — настоя той. — Смятам, че при нашите взаимоотношения се нуждаем от пълна откровеност. Искам да ти кажа, че не съм човек, комуто липсва желание за някое и друго приключение. Но откакто те познавам, дори през ум не ми е минавало да спя с някоя друга. За пръв път ми се

случва една жена да означава толкова много за мен, че да съм напълно безразличен към всички останали.

Даяна не се усъмни в думите му. Та нали и при нея беше същото? Седна и облегна глава на рамото му.

— Обичам те, Рей — каза тихо. — Толкова много те обичам, та не мога да си представя, че ще пожелаая някога друг мъж. Но стига приказки! Не искаш ли да полежим малко на плажа? Вече не е толкова горещо. Можеш да извадиш надуваемите дюшеци.

Ужасно ѝ се искаше един ден Рей да забрави глупавата си гордост и да се ожени за нея. Но не биваше сама да отваря дума. Беше си наложила табу на тази тема. Засега ѝ стигаше, че го има през уикендите. Беше се научила вече да се задоволява с това, което той доброволно ѝ даваше.

* * *

Върнаха се на брега едва в неделя следобед. Сбогуваха се нежно, все още под влияние на великолепните часове, прекарани на яхтата.

Даяна вече си беше легнала, когато телефонът на нощното ѝ шкафче иззвъня. Беше Алън Лоусън.

— Извини ме за късното обаждане, Даяна — извика възбудено той, — но исках ти да бъдеш първата, която ще научи. Имаме син, едно чудесно момченце!

— О, Алън, ужасно се радвам! Сърдечни благопожелания! Как е Рут?

— Чувства се прекрасно. Всичко мина добре, тя се държа геройски. Изпраща ти поздрав и пита кога ще можеш да я посетиш.

— Още утре ще отида при нея! Толкова съм любопитна да видя наследника ви.

— Рут твърди, че малкият приличал изцяло на мен — гордо заяви Алън. — Щом тя се възстанови, ще дадем голям прием. Считай се за поканена отсега. Ще ми звънеш ли, след като видиш бебето?

— Обещавам. Каж ми само в коя болница е Рут.

— В частната клиника на професор Колинс в Маями, да не те задържам повече.

— За такава добра новина можеш да ме задържаш, колкото си искаш — увери го Даяна. — Лека нощ, Алън. Утре ще се чуем.

Затвори телефона със замечтана усмивка на уста. Изгаси осветлението и се отпусна на възглавницата.

„Колко ли е щастлива Рут сега? — помисли си без завист. — Изпълни се най-голямото ѝ желание. Вече нямам никакви угризения на съвестта си спрямо нея. Тя се пребори с всички сили и средства за съпруга си и го спечели. Рут е забележителна жена и съм доволна, че я имам за приятелка.“

* * *

Както винаги и в понеделник Даяна отиде навреме в бутика. Рей беше вече там и наглеждаше аранжирането на новата парижка колекция. Погледите им за миг се срещнаха и те си кимнаха с лека усмивка. На работа поддържаха една коректна дистанция и никой от служителите не би могъл да си представи, че вчера са прекарвали целия ден голи в леглото. Само Джой знаеше за връзката им, но тя беше достатъчно дискретна, за да не разправя наляво и надясно за интимните взаимоотношения на шефката си с нейния мениджър.

Даяна даде на Карин необходимите нареждания, после ѝ продиктува няколко писма и се изкачи в салона за модното ревю.

Новата колекция бе широко рекламирана в пресата, затова в 11 часа бутикът беше препълнен с клиентки. Грациозни манекенки започнаха да представят екстравагантните, още „горещи“ експонати от Париж. Отегчените съпруги на милионерите от щата вече знаеха, че „Каприз“ винаги е в състояние да предложи нещо изключително.

Макар да познаваше вече моделите, Даяна изгледа с интерес шоуто, като през цялото време си припомняше времето, прекарано в онзи чуден град, авантюристичните излети до Монмартър, нощите в хотела. Още отсега предвкушваше следващото си пътуване с Рей, макар че нетърпението ѝ не беше така силно, както преди парижкия воаяж.

Навсякъде по света щеше да бъде хубаво, стига Рей да е с нея.

Излезе от бутика малко преди обяд, тъй като искаше да потърси подарък за малкия Лоусън. Отби се в бижутерийния магазин на „Картие“ и купи комплект златни бебешки прибори за хранене, избра

най-огромния букет цветя в първия срещнат цветарски магазин и се отправи към клиниката на професор Колинс.

Малкото здравно заведение се намираше в един разкошен парк и приличаше на всичко друго, но не и на болница. Сигурно беше истинско удоволствие да родиш тук дете.

Хубавичка млада сестра я придружи до стаята на Рут Лоусън. Щастливата майка беше сама заедно с бебето, което спеше в малкото си легло. Когато Даяна влезе, тъмните очи на Рут радостно заблестяха.

— Даяна, колко се радвам, че идваш да ме видиш! — извика тя. — Какво ще кажеш за Алън Лоусън Джуниър?

Даяна се наведе над миниатюрното легло. Развълнувано се загледа в мъничкото розово лице, в малките ръчички, свити в юмручета и въздъхна дълбоко.

— Завиждам ти, Рут. Бебето ти е просто прелестно. Колко тежи? Изглежда ми по-малко от повечето новородени.

— Цели три килограма! — гордо обяви Рут.

— Но тогава едва ли ти е било леко, като се има предвид колко си слаба и крехка!

Рут се изкиска.

— Ако знаеш само колко бях наддала, щеше да се въздържиш от думи като „слаба“ и „крехка“! Веднага след като родих, се качих на кантара, за да видя дали съм отслабнала. Нищо подобно! Тази зловеца теглилка разруши всичките ми илюзии. Свалила съм едва седем килограма, но трябва да ти кажа, че ми е съвършено безразлично. Това, че имам дете, е много по-важно от фигурата ми на манекен.

— Изглеждаш по-добре от всякога — убедено заяви Даяна и й подаде подарък за бебето. Рут много се зарадва на приборите и веднага позвъни на сестрата, за да поръча да донесат шампанско. Тъй като искаше сама да кърми бебето, изпи само една малка глътка, но държеше непременно да се чукне с Даяна за здравето на Алън Джуниър.

Не трябваше да изморява много родилката, затова Даяна скоро си тръгна. Докато пътуваше обратно към Палм Бийч, живо си представи как ще изглежда бебето, което искаше да роди от Рей. Отдавна я занимаваше мисълта да има дете от него. След като се върнаха от Париж бе престанала да взема контрацептиви с надеждата да забременее.

„А може би вече съм бременна?“ — запита се развеселено.

Непременно трябваше да се стигне до това. Не желаше ли всяка нормална жена да роди дете? Отдавна вече можеше да бъде щастлива майка, ако се бе омъжила за Фред. Но нима беше задължително да има съпруг? Като еманципирана, делова жена с прилична банкова сметка беше напълно в състояние да роди и отгледа сама дете.

Най-късно до една седмица щеше да бъде наясно по този въпрос.

* * *

След като Даяна загуби безапелационно и третия сет, Фред се обезпокои. Той я познаваше като най-темпераментната тенисистка, която тичаше и след безнадеждни топки, и избухваше в триумфиращ смях, когато ѝ се удадеше да пробие противниковата защита. Днес нямаше и помен от тези неща.

Дори и треньорът Бъртън се показва крайно недоволен от възпитаницата си.

— Играеш като хрома патица, меко казано. Какво става с теб, Даяна? Не се ли чувстваш добре?

— Нищо особено — отвърна тя, но по очите ѝ личеше, че не е така. — Не се ядосвай, Бъртън, всеки има понякога лош ден. Това, че днес не съм във форма, все още не е катастрофа.

— Окей, окей, млъквам — изръмжа недоволено треньорът. — Питам се само какво ще стане с двойката ви с Фред, ако лошата ти форма се запази. След четири седмици е клубният шампионат и не виждам нищо радостно в бъдещето ви, ако се провалите.

Клубният тенис шампионат беше голямото спортно събитие на сезона, което привличаше много зрители. Разбираем беше стремежът на Бъртън да представи в най-добра светлина питомците си. Повдигайки рейтинга си, печелеше пари и нови ученици, които заплащаха щедро уроците си.

Даяна наметна раменете си с хавлията и спокойно заяви:

— Съжалявам, че трябва да ти го кажа, Бъртън, но не разчитай на мен за шампионата. В бъдеще трябва да се пазя повече и да не се напругам, такива са указанията на моя лекар.

— Не можа ли да ми го съобщиш по-рано? — Бъртън беше готов да заскубе косите си от отчаяние. — Къде да ти търся сега в последния момент заместничка? Ти винаги си била най-добрата!

— Сигурна съм, че ще се справиш — приключи набързо разговора тя и се отправи към плувния басейн.

Нямаше никакво намерение да осведомява Бъртън за действителното си състояние. Беше още прекалено рано за това. Ами ако се окажеше фалшива тревога?

Съблече спортния екип и останала по бикини, се потопи в хладната вода.

По-предния ден беше се подложила на тестове при своя гинеколог, който потвърди подозренията ѝ: беше бременна във втория месец. Никой друг, освен него не знаеше. Все още не искаше да го споделя, преди да е напълно сигурно.

— Караш ме да се тревожа за теб — поде Фред, когато след половин час седяха на чаша плодов сок в бара на клуба.

Около тях цареше обичайната суматоха. Някои от членовете играеха бiliarд, мюзикбоксът гърмеше, най-запалените по тениса проследяваха на видеото финалния мач на Уимбълдън тази година.

— Не искаш ли да ми кажеш какво ти е? — настоя той. — Нали сме приятели? За какво са приятелите, ако не да им се довериш?

— Много си мил, Фред — усмихна му се Даяна, — но няма място за безпокойство. Добре съм, повярвай ми. Занимават ме само някои малки лични проблеми, с които ти нямаш нищо общо. Не се сърди, но не ми се ще да говоря за тях, дори и с теб.

— Значи, пак нещо във връзка с този Бърдли, така ли? — мрачно попита Фред. — Не те разбирам. Защо не се разделиш най-сетне с него, щом те прави нещастна?

— Това не е вярно! Щастлива съм всеки миг, който прекарвам с Рей! Аз го обичам, Фред.

— Толкова по-зле за теб. Не бива да се обвързваш с човек, който само гледа да те използва!

— Боя се, че се заблуждаваш.

— Никак даже — упорито тръсна глава той. — Ако този мъж те обичаше, щеше да поиска да се ожени за теб. Вместо това той пази в най-дълбока тайна връзката си с теб, като че ли се страхува да не провали шансовете си другаде. Просто е един долен женкар и нищо

повече. Повярвай ми, имам нюх за такива като него. Никога няма да бъдеш единствената жена в живота му, а само една от многото. Какво толкова намираш в този американски Казанова?

— И аз самата не знам — честно си призна Даяна. — Обичам го, и толкоз. Може да ти прозвучи банално, но той е моят живот. Такива са фактите. Макар че се колебае дали да приеме предложението ми за женитба, това с нищо не накърнява чувствата ми към него.

— Той има наглостта да отблъсква предложението ти за женитба? — изуми са Фред. — Какво си въобразява този тип? Не знае ли колко мъже биха се хвърлили в краката ти при най-малкия знак от твоя страна?

Даяна не отвърна нищо, само се усмихна.

— Значи не искаш да говорим повече за него, така ли? — оплака се той.

— Слушай, Фред, наистина не ми е лесно да говоря за Рей. Освен това изобщо не те засягат нашите взаимоотношения.

— Засягат ме и още как! Заради него ти отказваш да станеш моя жена!

— Лъжеш се. Просто не те обичам така, че да свържа живота си завинаги с теб. Може би по-добре ще разбереш Рей, ако ти кажа защо не иска да се оженим. За теб и за мен това може да звучи глупаво, но не и за него. Той е мой подчинен. Гордостта му не му позволява да се ожени за жена, която ще го издържа. Не иска хората да го смятат за човек, домогващ се до парите ми. — Даяна се усмихна невесело. — Никога не съм предполагала, че богатството ще се окаже пречка за щастието ми.

Фред мълчеше, свел поглед. Когато го вдигна, лицето му имаше смутен вид.

— Признавам, че не бях прав по отношение на Рей Бродли. Аз съм живото доказателство за това, че подозренията му са основателни. Убеден бях, че той се стреми към парите ти. Обикновено хората имат проблеми, че не разполагат с достатъчно пари. Във вашия случай е точно обратното. На негово място щях да се чувствам точно така. Кой мъж би се оставил да бъде издържан от една жена?

— Разочароваш ме, Фред — поклати глава Даяна. — Голяма заблуда е, че мъжете са по-силният пол. Ако аз бях бедна и се домогвах

до някой богат мъж, това нямаше да впечатли никого, нали? Защо смятате, че вие, мъжете, трябва да ни превъзхождате във всичко?

— За да можем после с по-голямо удоволствие да се оставим да бъдем покорени от вас, жените — философски заяви Фред.

Даяна се разсмя от все сърце.

— Ти си толкова некомплициран, Фред, че понякога ми се иска да можех да се влюбя в теб. Тогава животът ми нямаше да е толкова сложен.

— Е, може един ден и това да стане. Човек се надява, докато е жив. Докато не се омъжиш, няма да престана да се надявам, че може да настъпи промяна в отношението ти към мен.

* * *

Четири седмици по-късно Даяна посети професор Колинс. Той минаваше за най-големия капацитет в областта на гинекологията в щата, а тя искаше за детето си възможно най-добрия специалист. Рут Лоусън бе много доволна от професора. Даяна също го хареса от пръв поглед. Любезното му остроумно поведение пропъждаше всички страхове от главата ѝ.

След като я прегледа основно, той заяви:

— Всичко е наред, мис Шелдън. Можете да очаквате след половин година едно здраво и хубаво бебе. Радвате ли се, или за вас това е неприятна изненада?

— Страхотно се радвам! — усмихнато призна Даяна. — Който иска деца, не може да си позволи да чака до дълбоки старини.

— На вашите двадесет и осем години сте в идеалната възраст да станете майка. Асистентката ми ще ви състави план за диета. Занимавате ли се със спорт?

— Играя тенис, по-малко голф, плувам всеки ден...

— Можете да продължите всичко, с изключение на тениса. Намирате се в превъзходна телесна форма. Практически е невъзможно да възникнат някакви усложнения.

— Често се налага да пътувам по работа. Опасно ли е?

— Избягвайте дълги и изморителни пътувания с кола — посъветва я професорът. — За предпочитане е да летите със самолет. И

работете по-малко, мис Шелдън. Повече тишина и разходки на чист въздух. Ако не се случи нещо непредвидено, елате пак след осем седмици.

Даяна се върна вкъщи преливаща от щастие. Искаше ѝ се да изкрещи на целия свят, че ще има бебе. Но не смееше да каже на Рей, макар да искаше той да бъде първият, който ще научи.

Как ли щеше да реагира?

В събота сутрин Рей дойде много рано. Беше облечен в бял спортен панталон и синя моряшка фланелка. Даяна влюбено обви ръце около врата му.

— Здравей, мой неделни любовнико! Мислеше ли си за мен? Копнееш ли за своето момиче?

— Ужасно! Имах чувството, че тази седмица никога няма да свърши. — Той я притегли към себе си и горещо я целуна. — Изгарям от жажда за уханните ти устни. Ще отплуваме ли до нашия остров?

— Където искаш. В кухнята е приготвено всичко.

С помощта на Боб Рей отнесе всички припаси в колата, като не пропуснала побъбри с Ани. Готвачката прехласнато го гледаше в устата и се смееше с цяло гърло на шегите и похвалите му.

— Днес ти предоставям изцяло управлението — каза Даяна, когато се качиха на лодката. — Чувствам се уморена и не ми се иска да държа руля.

— Тогава си почини, мила. — Рей притегли един шезлонг на палубата, а после в най-добро настроение изкара моторницата от пристанището.

Даяна знаеше с какво удоволствие Рей я управляваше. Без капчица завист забеляза, че той се справя много по-добре от нея. Отпусна се блажено в шезлонга и затвори очи.

Беше задрямала, когато я събуди неприятно чувство на гадене, причинено от напречното клатене на яхтата. За пръв път ѝ се случваше да го усеща, и то в морето. Започна да диша дълбоко и спокойно, но това не ѝ помогна. Неприятното чувство се засилваше.

Изправи се с мъка, усети леко виене на свят и побърза да изтича в банята.

— Успяхме, мила — посрещна я с възторжена усмивка Рей, когато се върна на палубата, но като видя восъчнобледия цвят на

лицето ѝ, внезапно се стресна. — Но какво ти е, скъпа? Да, не би да имаш морска болест?

— Възможно е — уморено се свлече тя на мястото си. — Течението днес е по-силно от обикновено, не мислиш ли?

— Да, малко по-силно е — съгласи се колебливо той — Защо не ми каза по-рано? Щях да направя по-плавни маневри.

— О, няма значение, мина ми вече.

Действително се чувстваше значително по-добре. Досегашните леки сутрешни неразположения бе съумявала да предотвратява с малка закусчица, а днес не бе успяла да хапне нищо.

Островът се приближаваше. Рей умело насочи лодката към малък залив, заобиколен подковообразно от нискостеблени гори. Бяха го открили случайно при една от обиколките си.

Рей не позволи на Даяна дори и да помръдне малкото си пръстче, докато не нареди закуската върху ниската масичка.

— От теб ще стане добър къщовник — подразни го тя.

— Харесва ли ти кафето ми? — видимо се зарадва той. — Изглеждаш вече по-добре.

— Ами след като така ме глезиш... Чудесно е, че ще бъдем сами през целия ден.

— Радвам се, че няма да виждам никаква друга жена, освен теб. Ти си истинска отмора за душата ми след всички ония късащи нервите ми пискливи гъски в бутика. — Поклати усмихнат глава. — Нали познаваш мисис Кийри?

— Дебелата съпруга на фабриканта на месо ли? Да, и какво?

— Беше се влюбила в една огненочервена вечерна рокля. Изглеждаше наистина чудовищно в нея, можеш да ми вярваш. Истински пожарогасител в рокля. Трябваше да употребя цялото си красноречие, за да я разубедея. — Рей се изсмя. — Удивително е колко малко жени притежават добър вкус. Когато след това ѝ подадох една семпла сива рокля, сама се убеди, че ѝ стои много по-добре.

— Ако продължаваш така, ще трябва да ти увеличи заплатата.

— Значи признаваш, че не съм достатъчно добре заплатен?

— Е, нищо, не се притеснявай — пошегува се Даяна, — аз те обичам въпреки този твой ужасен недостатък.

Стана им горещо и слязоха на брега. Рей разпъна малката палатка и съблякоха дрехите си вътре, после се потопиха във водата.

Брегът тук беше доста стръмен, затова тя не се топлеше толкова бързо, колкото на другите места в плитчините.

Рей заплува мощно навътре, Даяна го последва. Нямахше желание да се състезава с него, мисълта за напредващата бременност я караше да бъде предпазлива. Питаше се как ли щеше да реагира той, когато разбере. Решила бе днес да му каже и само чакаше удобен момент.

Изведнъж забеляза на няколко метра пред себе си голяма тъмна сянка във водата и се парализира от ужас.

— Рей, Рей! — изкрещя с все сили.

Той се извърна рязко, огледа се и извика:

— Излизай бързо!

Даяна запляска отчаяно към брега, но след миг чу веселия му смях.

— Но това е само един делфин! Не се вълнувай, Даяна. Животното си плуваше насам-натам, но твоят вик го изплаши и то избяга.

Крайниците ѝ все още бяха парализирани от страх. Никак не беше невъзможно това и да е акула, заблудила се насам. С треперещи и подгъващи се колене достигна до палатката и се стовари върху един от матраците.

Рей също се измъкна.

— Добре ли си? Наистина беше делфин, при това великолепен екземпляр. Можеше обаче да бъде и акула, затова ти предлагам да не се отдалечаваме много от брега. Нека не предизвикваме нещастията.

— Ужасно се изплаших. — Даяна потръпна. — Очаквах всеки момент да бъда захапана и повлечена под водата.

— Да ти донеса ли един коняк?

— Не, вече съм добре. Хубаво, че ти поне не загуби самообладание.

— Та нали съм твоят голям и силен закрилник — изпъчи се той. — Никога няма да позволя нещо да се случи на моята любима.

Даяна се огледа боязливо наоколо. Всичко беше спокойно, но вече не се доверяваше на това привидно спокойствие.

— Не е ли по-добре да се качим на палубата?! — каза уморително. — Там ще се чувстваме много по-удобно. Островът някак си започна да ми действа заплашително.

Рей веднага се съгласи. Събра палатката, натовари я на лодката, провери дали котвата е добре закрепена и последва Даяна в малката кабина.

Свари я излетната гола в съблазнителна поза на леглото и кръвта се качи в главата му. Седна до нея и я загледа с любов и нарастващо желание, после с въздишка се отпусна на хладния чаршаф и протегна ръце към тялото.

— Гърдите ти са станали по-големи — установи с леко учудване в гласа той, докато нежно ги милваше и притискаше в едрите си шепи.

— Не ти ли харесват така?

Тя се извърна към него на хълбок и му поднесе влажните си, противоречиви устни. Езиците им се срещнаха и се вкопчиха в игрива схватка, дишането им се задържа движенията на ръцете им ставаха все по-трескави.

Даяна го притегли върху себе си и обви с коприненомеките си бедра хълбоците му, изчака го да проникне внимателно в извора на първичната ѝ наслада и раздвижи бавно и сладно тялото си. Любеха се безкрайно леко и нежно, виеха се страстно в гъвкави пози един върху друг, един до друг в пълно отдаване, шепнейки в безпаметност любовни думи. Преживяха апогея на чувствения екстаз като малко земетресение.

— Как само бие сърцето ти! — пресекливо изрече Даяна след доста време, долепила ухо до гърдите му. — Ах, любими, толкова ми е хубаво с теб!

— Знаеш ли колко много те обичам, моя малка ненаситна Венера!

Тя игриво впи острите си зъбки в раменете му.

— А ще ме обичаш ли толкова, когато тялото ми стане дебело и безформено?

— Ще те обичам винаги — унесено изрече Рой, но внезапно се сепна: — Какво искаш да кажеш?

Изправи се с разтревожено изражение. Едва сега думите ѝ проникнаха в съзнанието му с истинското си значение.

— Какво означава това, че ще станеш дебела и безформена? Защо... защо трябва да се променя фигурата ти?

Даяна тихо се засмя.

— Това става по-бързо, отколкото си го мислиш. След осем седмици няма да можеш да ме познаеш.

— Да не би... да не би да си бременна? — със затаен дъх попита той.

— В третия месец — кимна тя.

— Господи, какъв прелестен начин си намерила да ми го съобщиш! — почти изкрещя Рей. — Боя се, че сега наистина ще имам нужда от един коняк.

* * *

Седеше на ръба на леглото, стиснал в дланите си чаша коняк и я наблюдаваше със смесица от ужас и възхищение.

— Просто не ми го побира умът — поклати глава невярващо. — Нищо не личи отвън, изглеждаш както винаги. И все пак веднага го усетих.

— Няма що, учудващо бързо го усети — изсмя се Даяна. — Няма и три месеца от тогава! — После смени тона. — Слушай, да не се каниш да се напиеш? Това е вече третия ти коняк.

Той недоволно повдигна вежди.

— Нямам ли всички основания да отпразнувам събитието? Не всеки ден ми се случва да научавам, че ще ставам баща!

В погледа му внезапно изплува тревога.

— Всичко с бебето окей ли е, сърчице мое? Ходи ли на лекар?

— Разбира се. Искях да бъда сигурна, преди да ти го кажа.

— Толкова си крехка, Даяна. Дано всичко мине добре.

— Крехка, аз? — Тя се засмя иронично. — Нищо подобно, силна и здрава съм като кон. Професор Колинс беше изключително доволен от здравословното ми състояние. Впрочем, какво става с обяда? Гладна съм вече.

— Добре, сладката ми, веднага ще се погрижа за всичко. — Рей скочи в прилив на енергия. — Остани тук кротко да си лежиш и си почивай. Когато чуеш камбанката да звъни, ела на палубата, окей?

И той излезе, свирукайки си весело. В камбуза дори запя с глас. Даяна с удоволствие би му помогнала, но там и бездруго бе тясно за двама, пък и не искаше да го дразни. Той наистина бе приел с радост

новината. А и каква ли друга реакция би могла да очаква от него? Беше дълбоко убедена, че я обича. И все пак, никога не се знае как мъжете биха се държали при подобни ситуации.

Междувременно бе излязъл лек ветрец, на палубата бе много приятно под освежаващия му полъх.

— Сега вече си обяснявам защо тази сутрин ти стана лошо — Рей смръщи с упрек чело. — Трябваше по-рано да ми кажеш, че чакаш дете. Щях да управлявам по-внимателно яхтата. Вкусна ли е супата?

— Чудесна е, най-вкусната супа от консерва, която някога съм опитвала.

— Моя секретна рецепта — той гордо се потупа по гърдите. — Подправил съм я с една лъжица сметана. Хапни си хубаво, сега ще трябва да ядеш за двама.

— Със сигурност няма да го направя. Ще продължавам да живея както преди. Това трябва да ти бъде ясно.

— Затова ще си поговорим пак. — Рей замислено измъкна цигара, но почти веднага я остави обратно в пакета. — Щом не бива да пушиш и аз ще се откажа.

— Не ставай глупав, Рей. Просто цигарите вече не са ми приятни. Но ти спокойно можеш да си запалиш, не ми пречи.

— Аз също съм готов да правя жертви — героически каза той. — На кого другиго си разказвала за нашето щастие?

— Само лекарят знае. Искях ти пръв да го научиш. Наистина ли се радваш, Рей?

— Дали се радвам? Та аз ще се пръсна от щастие! Знаеш ли, никога не бих се осмелил да поискам от теб да ми родиш дете.

— Що за глупости! Всяка нормална жена иска и може да има деца.

— Винаги съм мислел, че няма да пожелаеш да родиш, за да не си развалиш фигурата.

— Колко мило от твоя страна, да ме смяташ за толкова суетно и повърхностно същество! Аз съвсем съзнателно спрях хапчетата, защото исках да имам дете от теб. Макар да не очаквах, че ще стане толкова бързо.

Рей закачливо й намигна.

— Е, прощавам ти този малък трик.

— Какъв трик? За какво говориш?

— За да ме впримчиш завинаги — ухили се той. — Сега вече няма мърдане, ти постигна целта си. От само себе си се разбира, че вече не мога да възразявам срещу брака. Предлагам ти да се оженим веднага.

В продължение на няколко секунди Даяна го гледаше втренчено, усещайки как в нея се надига гняв.

— Ах, ти, подъл, арогантен, самомнителен глупак! — експлодира най-сетне тя. — Да не би да си въобразяваш, че нарочно съм забременяла, за да те принудя да се ожениш за мен?

— Не исках да кажа това, скъпа. — Рей вдигна отбранително ръце. — Не се вълнувай, моля те!

— Точно това искаше да кажеш! — невъздържано изкрещя Даяна. — Но много се заблуждаваш, ако смяташ, че ще реша да се омъжа за теб, само защото очаквам дете! Какво се променя от този факт между нас? Аз все така продължавам да бъда твой шеф, а ти — мой подчинен. Дори и насън не мисля за венчило! Детето изобщо не е основание за това! Ти няма да плащаш никаква издръжка за него, имам достатъчно пари, за да си отгледам и десет деца, ако искам!

— Небеса, какво вълнение само! — Той беше пребледнял. — Как можеш да причиниш думите ми, Даяна?

— Много добре те разбрах! Но за мен няма никакво значение вече, чуваш ли? Думата „брак“ отдавна стана табу в отношенията ни. Не виждам причина това да се промени с раждането на детето.

— Но аз наистина искам да имам съвсем нормален брак! В края на краищата като баща имам определени права!

— Никой не ти ги оспорва. — Даяна войнствено скръсти ръце, зелените ѝ очи заблестяха. — Ще можеш да виждаш детето толкова често, колкото поискаш. Но да се женя за теб — струва ми се прекалено. Няма да го направя, дори да ми се влачиш на колене.

— Но защо реагираш толкова истерично? — запита напълно безпомощно Рей. — Обяснявам си го с твоето състояние в момента.

Той стана и започна да събира съдовете от масата.

— Моето състояние изобщо не ти влиза в работата! — Даяна грабна чинията си и я запокити в морето. — И престани да се държиш като хазяин тук! Лазиш ми по нервите!

— Това се нарича замърсяване на околната среда — укорително рече Рей.

После отнесе съдовете в камбуза, върна се на палубата и почна да прибира котвата. Правеше се, че не забелязва мрачните погледи, които пронизваха гърба му. Запали мотора, поглеждайки я с ъгълчетата на очите си и надявайки се да го помоли да останат още малко тук.

Но Даяна, стиснала здраво устни, не каза нищо. Вероятно искаше да се прибере по-скоро вкъщи.

Дългоочакваният уикенд отново беше провален с поредния скандал. Нямах ли най-сетне да се сложи край на това?

[1] вентрилокок — човек, който говори с корема си. — Б.пр. ↑

Рей вече нищо не разбираше. Още по-малко пък можеше да разбере гнева ѝ. Та нали толкова често бе настоявала да се оженият? А сега, когато той се реши спонтанно на тази стъпка, го отблъсваше! Тази жена беше и си оставаше пълна загадка за него. Сигурен беше, че Даяна го обича; очакваше дете от него — предостатъчно основания за всяка жена да иде под венчилото.

Но за съжаление тя не беше „всяка“ жена.

Все пак Рей не губеше надежда. Той също можеше да бъде упорит и своенравен, щом се наложи. „Ще чакам. Тя ще размисли на спокойствие, ще прецени, че детето има нужда и от баща. И тогава сама ще ме потърси.“

* * *

Във вилата нямаше никого, тъй като Ани и Боб имаха свободен ден и не я очакваха да се върне толкова рано. След като отпрати Рей, Даяна започна безцелно да кръстосва помещенията на просторния си дом. Още трепереше от гняв. Как си позволяваше Рей да я обвинява в такава отвратителна подлост? Как можеше да я подозира, че е забременяла, с цел да го принуди да се ожени за нея? Разбираше ли изобщо колко дълбоко я бе наранил?

„Край, веднъж завинаги край с Рей. Никакви уикенди повече, никакви лични контакти“. О, тя можеше съвсем спокойно да живее без него, щеше да му покаже.

И все пак, какво да прави с остатъка от проваления уикенд? Не издържаше повече сама в пустото жилище.

Тогава и хрумна, че днес са полуфиналите на клубния шампионат по тенис. Разбира се, щеше да отиде и да погледа!

Денят беше спасен.

Облече лек бял спортен костюм, сложи бяла широкопола шапка и тъмни очила и изкара колата от гаража.

Шампионатът бе привлякъл много зрители и тя с мъка успя да намери свободно място на трибуните. От съседа си разбра, че мачът на смесени двойки ще започне след около половин час. Даяна се зарадва, че ще може да наблюдава Фред и новата му партньорка, тъй като от вчера знаеше, че те са едната полуфинална двойка.

В момента течеше женският полуфинал. Две млади дами тичаха с голямо усърдие по корта и си разменяха дълги пасове, които не биха могли да затруднят Даяна дори по времето, когато се учеше как се държи ракета. Въпреки това публиката посрещаше с овации всяко сполучливо попадение на състезателките, окуражаваше ги в паузите — изобщо атмосфера на едно напрегнато спортно събитие.

В почивката след мача Даяна се освежи с една кола, побъбри с неколцина познати и се разходи по пътеката между секторите. Развеселена наблюдаваше как Бъртън инструктира Фред и Били. Бегло познаваше момичето — миловидно, симпатично, с къси черни коси и хубава усмивка. Знаеше, че е много амбициозна и недостатъците в техниката си компенсираше с много стръв и страст в играта.

После, по време на мача, Даяна установи без нито следа от завист, че Били успешно се нагаждаше към маниера на Фред и двамата добре си партнират. Спечелиха без усилие и трите гейма и се класираха за утрешния финал.

Тя ги пресрещна на път за съблекалнята и ги поздрави с победата.

— Хубаво е, че дойде поне да погледаш състезанията — зарадвай се Фред. — Не изпита ли желание да посегнеш към ракетата?

Даяна се усмихна и поклати глава, после се обърна към младата девойка.

— Били, ти беше неотразима. Днес не бих могла в никакъв случай да играя толкова добре, колкото теб.

— Едва ли очакваш някой да ти повярва — отвърна поласканата девойка. — Но е много мило от твоя страна да го кажеш. Мисля обаче, че с партньор като Фред всеки би спечелил.

— Какво ще кажете да вечеряме заедно? — предложи Фред — Даяна, Бъртън искаше да те пита кога ще може отново да разчита на теб.

— Ще има дълго още да чака.

Тя го последва в сградата на клуба. Били искаше първо да се изкъпе и преоблече.

— Как си? — попита я Фред, вглеждайки се внимателно в лицето ѝ, докато седяха на една уединена маса в ъгъла. — Изглеждаш ми малко бледа. Неприятности ли имаш?

— Бременна съм — усмихна се безгрижно Даяна.

— Велики боже! — Фред изглеждаше ужасен. — И отгоре на всичко се смееш!

— Та какво по-хубаво от това — да чакаш дете!

— Но в твоята ситуация... Сега вече Бродли трябва непременно да се ожени за теб, това е негов дълг и отговорност.

— В кой век живееш ти? — раздразни се Даяна. — Рей вече иска да се оженим, но сега аз не желая. Едно дете далеч не е основание за брак.

— А според мен си е много добро основание — възпротиви се той. — С риск да ме сметнеш за старомоден ще ти кажа, че намирам за правилно детето да бъде отгледано в пълноценно семейство.

— Ти не ме разбираш — разочаровано каза тя. — Също като Рей. Когато научи, че съм бременна от него, внезапно започна да напират да се венчаем. Но аз не искам това да стане заради бебето, а от любов.

— Говориш глупости. Много добре знаеш, че Рей те обича. Колко особени сте понякога вие, жените. Не забравяй все пак да ме поканиш на сватбата. С удоволствие ще ви стана свидетел.

— Сватба няма да има. Приключих с Рей Бродли.

— Пак ли? — пошегува се Фред. — Тогава защо не се омъжиш за мен? Няма значение, че детето е от друг. Ако ти ме обикнеш, аз ще го приема като свое.

— Подиграваш ли ми се? Изобщо не искам да се омъжвам — разлюти се Даяна. — Мислех, че поне ти ще ме разбереш. Но явно всички мъже са еднакви. Живеете със заблудата, че сама жена не е в състояние да отгледа дете. Много отдавна съм се научила да бъда самостоятелна, така че няма да е проблем да бъда една щастлива самотна майка. Но ето, Били се приближава. Трябва да тръгвам. Ще ти се обаждам от време на време.

— Винаги съм на твое разположение, когато имаш нужда от мен — сериозно рече той.

Даяна се наведе към него и го целуна по бузата.

— Благодаря, Фред, ти ще си останеш винаги най-добрият ми приятел. Но сега се погрижи за Били. Още ли не си забелязал, че е влюбена до уши в теб?

Той силно се изчерви. Очевидно не беше в неведение относно чувствата на младото момиче, но не пожела да си признае.

* * *

През следващите дни Даяна имаше много работа в кабинета си. Беше взела спонтанно решение да попътешества малко, за да се отдалечи от Рей и от пълните му с укор погледи, които я следваха навсякъде из бутика.

Той нямаше представа за намерението ѝ. Не беше негова работа. Инструктира секретарката си за не му казва нищо, преди да е заминала.

Ани и Боб я изпратиха до пристанището и качиха багажа ѝ в луксозната кабина на презокеански лайнер.

— Какво да кажем на мистър Бродли, когато се обади? — попита напрегнато прислужницата, докато ѝ помагаше да подреди дрехите в стенния гардероб.

Даяна сложи ръце на хълбоците си и я изгледа строго.

— Ако мистър Бродли научи от теб дори една-единствена думичка за целта на пътуването ми, ще те уволня веднага. Разбра ли ме?

— Мога ли поне да знам кога ще се върнете?

— И аз самата не знам. Ще телеграфирам.

Удари третият звънец, изпращачите бяха помолени по високоговорителите да слязат на брега.

Даяна се облегна на релинга и наблюдаваше как корабът вдига котва. Долу на кея Ани и Боб ѝ махаха за сбогом.

С нарастващо удовлетворение тя гледаше как ивицата вода между нея и кея се увеличава. Струваше ѝ се, че проблемите, свързани с живота ѝ на сушата, намаляват обратнопропорционално на разширяващата се водна маса. Скоро между Рей и нея щяха да лежат хиляди мили. Дано тази дистанция се окажеше достатъчна.

Усмихна се и това изглежда окуражи един не съвсем млад, елегантно облечен мъж, стоящ до нея, да я попита:

— Сама ли пътувате, мадам?

Извърна се към него. Мъжът беше среден на ръст, не бе красив като Рей, но имаше нещо симпатично в чертите му, в светлосините му

очи. Усмивката ѝ стана по-широка.

— Да, пътувам сама.

— Тогава мога ли да ви предложа да пийнем нещо на бара?
Казвам се Филип Кадлиф. Можете да ме наричате Фил.

— Даяна — представи му се тя и му подаде ръка. — Да вървим,
Фил.

* * *

На вечерята Даяна се появи в черна, дълбоко деколтирана рокля с пайети, в която изглеждаше повече от предизвикателно. С дълбоко вътрешно удовлетворение посрещаше завистливите погледи на жените и възхищението в мъжките очи.

Стюардът я заведе на мястото ѝ, където за нейна (всъщност малко вероятна) изненада я очакваше вече Фил. Сигурно бе дал тлъст бакшиш на стюарда.

— Какво приятно съвпадение, да се окажем на една и съща маса — засия той. — Да ви наля ли чаша вино, Даяна.

— Знаете ли, не пия алкохол — усмихна се тя — Но с удоволствие бих приела чаша вода.

Наля ѝ от гарафата, казвайки същевременно:

— Много разумно от ваша страна. Вероятно сте привърженичка на здравословния начин на живот?

— В момента, да.

— Сигурно затова сте предприела и това морско пътешествие.

— И така може да се каже. А вие, Фил? Защо пътувате сам?

Той забави отговора си, докато стюардът им сервираше ордъврите.

— От няколко месеца съм вдовец и ми беше необходима малка промяна. Познавате ли Бермудите? Райско кътче. Досега винаги съм летял със самолет дотам, но този път реших да пътувам по море. Така човек има време да се отпусне. И което е по-хубаво — Фил ѝ се усмихна, — може да срещне доста приятни хора.

След обилната вечеря, завършила със сметанова торта, от която впрочем Даяна се отказа, гостите бяха поканени в балната зала. Там свиреше малък корабен оркестър, а един духовит водещ запълваше

паузите с весели морски истории, които предизвикваха буря от смехове сред пасажерите. Имаше маса и за най-различни забавни игри.

Около полунощ Даяна почувства умора и реши да се оттегли. Фил, естествено, тръгна да я изпрати. След задимената атмосфера в залата свежият морски въздух на палубата ѝ подежда благотворно. Небето беше обсипано с безброй ярки звезди, луната очертаваше сребърна пътека по гладката повърхност на океана.

С дълбока въздишка Даяна си пое въздух и се облегна на перилата.

— Защо не се върнете в залата, Фил? — каза през рамо приятелски на кавалера си. — Вътре има достатъчно дами, които ще се радват да се запознаят с вас.

Той тихо се засмя.

— Искате да ме отпратите ли? Предпочитам да остана с вас.

Тя усети ръката му на голото си рамо.

— Мога ли да ви призная, че ми харесахте още от пръв поглед? — дрезгаво прошепна Фил.

— Радвам се да го чуя. — Даяна внимателно отмести ръката му. — Но моля ви, не се опитвайте да флиртувате с мен. Губите си времето.

— Разбирам — проточи разочаровано той. — Не съм ви симпатичен.

— Напротив, Фил. Намирам ви за твърде мил.

— Защо тогава ме отблъсвате?

— За да ви предпазя от разочарование. — Обърна лице към него и го погледна право в очите. — Ще продължите ли да флиртувате с мен, след като ви кажа, че очаквам дете?

Изсмя се на слисаната му физиономия, пожела му лека нощ и се прибра в кабината си.

* * *

Щом Даяна не се появи няколко дни в бутика, Рей започна да се тревожи. Възбудената му фантазия рисуваше страхотни картини — Даяна смъртно болна, шепнеща името му, но прекалено горда, за да го повика при себе си.

Най-сетне събра смелост и позвъни в дома ѝ.

— О-о, мистър Брадли, как сте? — зарадвано извика Ани в слушалката.

— Благодаря, добре, Ани. А при вас как е?

— Чудесно тихичко е при нас, благодаря. Спокойствие.

— Мога ли да говоря с Даяна?

— Не, съжалявам, мис е... — Ани се закашля нервно. — Госпожицата замина, но нямам право да ви кажа къде.

— Ани, знаеш, че на мен можеш да кажеш — с мек глас рече Рей. — В болница ли е?

— Не, не нищо ѝ няма. Жива и здрава е, като малко жребче. — Ани се поколеба, после зашепна: — Мис Даяна замина на почивка с един голям бял кораб, много, много, надалеч.

— Ани! — извика Рей заплашително. — Ако веднага не ми кажеш къде е заминала, никога повече няма да хваля яденето ти!

— Но, мистър Брадли... — отчаяно простена тя — мис Даяна най-строго ми забрани да ви казвам, че заминава за Бермудите. Така че нищо няма да научите от мен.

— Добре, добре. Ще ти изпратя кутия шоколадови бонбони.

В слушалката се чу доволно кискане, после Ани добави:

— Най-много обичам ония с коняк вътре, мистър Брадли!

Рей побърза да изпълни обещанието си, кипящ от гняв. Не за пръв път изпитваше желание да напердаши Даяна като малко непослушно момиченце. Просто така да замине, без да му каже нищо! И при това бе забранила на подчинените си да дават информация за нея? Това наистина беше върхът! Ще се кае за това!

Влезе с трясък в кабинета ѝ, където Джой я заместваше.

— Джой, знаеш ли адреса на Даяна! — нахвърли се веднага върху нея той.

— Хей, я почакай, какъв е този тон от теб?

— Нямам време за любезности, питам те — знаеш ли адреса ѝ.

— Естествено. Защо, нима ти не го знаеш?

— Престани да се държиш с мен като с малоумен! — изкрещя вбесен Рей. — Ако го знаех, щях ли да те питам?

Джой го гледаше спокойно, с леко превъзходство.

— Ако Даяна е искала да го знаеш, щяла е сама да ги то даде.

— Значи, става дума за подготвен заговор — произнесе с ожесточена физиономия той. — Окей, Окей! А аз мислех, че с теб сме приятели.

— Даяна също ми е приятелка — възрази Джой.

— Както искаш. Но да знаеш, че няма да те поканя на сватбата ни!

— Как така изведнъж се реши да се жениш за нея?! — подигра му се тя. — Къде останаха принципите ти? Не се ли боиш от хорските подозрения, че я преследваш само заради парите ѝ?

— Бихме могли да подпишем с нея подялбен протокол на имуществото ни.

— Трябвало е по-рано да се сетиш за тази възможност, преди да си успял да я направиш нещастна!

— Никой не е съвършен — ухили се Рей. — Дори и аз не мога да мисля за всичко. А сега ще бъдеш ли така любезна да ми дадеш адреса ѝ?

— Ако го направя, Даяна ще ме уволни без предизвестие.

— Ще ѝ кажеш, че съм допрял нож до гърлото ти.

— Пфу, ама че си брутален! — После недоверчиво попита: — Какво всъщност искаш от нея?

— Искам да се оженим, за да не ѝ се наложи да преживее срама от раждането на извънбрачно дете.

— Рей, не ставай смешен, така нищо няма да постигнеш при Даяна. Тя не иска да се омъжи за теб само заради детето. Но би го направила, ако ти я обичаше.

— Дрън-дрън. Ако не я обичах, щеше ли да го има бебето?

— Случват се и такива неща — поклати усмихната глава Джой. — Вие наистина сте най-побърканата двойка, която ми е попадала пред очите! Сигурен ли сте, че от брака между вас ще излезе нещо? Доколкото ви познавам, непрекъснато ще хвърчи пух и перушина.

— По-добре така, отколкото да умираме от скука!

— Е, добре, с теб наглава не се излиза. — Тя бръкна под една купчина писма и измъкна картонче с адреса на хотела на Даяна. — Веднага ли ще отлетиш?

— Нямам никакво намерение да летя — ядно промърмори той. — Тя ме изостави внезапно, нека се върне спокойно тогава, когато сама реши.

— В такъв случай защо ти е адресът ѝ?

— Ще ѝ изпратя телеграма, че си подавам оставката.

Джой подскочи.

— Не говориш сериозно! Нима ще ни напуснеш? След като знаеш колко много се нуждае Даяна от теб?

— Надявам се и тя да го знае. Ако държи на мен, ще вземе първия самолет за насам. Не го ли направи и продължи с детинския си инат, ще си направя съответните изводи. Нека си потърси нов мениджър, аз няма да остана на улицата, в това можеш да бъдеш сигурна.

— Вие сте най-дебелите глави, които познавам. — В погледа на Джой се примесваха страх и удивление. — Във всеки случай желая ти късмет, старче.

— Благодаря, наистина ще имам нужда от него.

* * *

Ако Даяна си мислеше, че шокиращото ѝ откровение щеше да пропъди новия ѝ обожател, то беше се излъгала. Откакто бяха пристигнали на острова, Фил не се отделяше от нея. Заедно предприемаха дълги разходки из тропическите цветни градини на Бермуда. Под влияние на топлото течение Гълфстрийм климатът тук караше цветята да показват през цялата година едно главозамайващо великолепие от цветове и багри.

През първите няколко дни Даяна се наслаждаваше на благословено спокойствие на природата, като непрекъснатото бърборене на Фил не я дразнеше много-много. Но след като той за трети път ѝ разказа с най-големи подробности целия си жизнен път, компанията му започна да ѝ досажда. Фил произвеждаше бензин и масла, беше се женил два пъти, като и двете му жени бяха загинали при транспортни злополуки.

— Защо не се омъжите за мен, Даяна — додояваше ѝ и днес той, след като бяха закусили на хотелската тераса. — Ще се отнасям с детето ви като с мое собствено. Двете ми дъщери вече са големи. Не е ли истинска трагедия това, че загубих и двете си жени при катастрофи?

— дълбоко въздъхна. — Сигурно над семейството ми тежи някакво проклятие.

Даяна потръпна от отвращение. Никак не ѝ беше приятна представата, че може да стане жертва на злополука само поради обстоятелството, че се е омъжила за Фил. На всичкото отгоре би ѝ се наложило да си има работа с двете му отрасли дъщери. Ама че розова перспектива!

— Фил, извинявай, но нямам никакво желание, нито пък намерение, да се омъжвам — търпеливо отвърна тя.

— Помисли си добре. Трябва да знаеш, че ще те нося на ръце — патетично я увери той. После изведнъж се сниши: — Дяволите да го вземат, насам идва мисис Бърд. Хайде да тръгваме бързо към плажа, Даяна.

Но вече беше късно. Мисис Бърд, една възпълничка, невероятно бърлива персона с широко развяващи се на слабия ветреца одежди, доплува величествено до масата им.

— Каква великолепна сутрин, нали, Фил? — извика тя жизнерадостно, като удостои Даяна само с бегло кимване. — Нали ще дойдете с мен на една малка разходчица по брега?

— Но... Даяна и аз... тъкмо искахме... — отчаяно запелтечи Фил.

Даяна побърза да се намеси, въздишайки вътрешно с облекчение.

— Но разбира се, можете спокойно да придружите мисис Бърд. Аз и бездруго трябва да напиша няколко спешни писма.

И без да се бави повече, потъна в хотела. Ако питаха нея, тези двамата можеха до безкрайност да си разказват един на друг за превратностите в житейската си съдба. Беше много благодарна на мисис Бърд, че отвлече със себе си досадния Фил. Започваше да я изнервя. А беше дошла на Бермудите, за да намери спокойствие! В негово присъствие обаче затова и дума не можеше да става. Той спадаше към оня тип хора, които те засипват с водопад от думи, които нищо не значат.

Тъкмо се настани удобно в шезлонга си на балкона, когато хотелският служител донесе телеграма за нея. Изтръпна вътрешно. Кой би могъл да ѝ я изпраща? Дали не беше се случило нещо с Рей?

С треперещи ръце разкъса плика и погледът ѝ пробяга по малкото думи върху бланката:

„С настоящето ви уведомявам, че подавам предсрочно оставката си при мис Шелдън. Още днес се връщам в Ню Орлиънс.

Рей Бродли“

Малкият плик се изплъзна от пръстите ѝ и падна на пода. Рей си подаваше оставката, от днес за утре! Не можеше да бъде вярно! Какво му беше хрумнало? Той много добре знаеше, че тя се нуждае от него. Как щеше отсега нататък да ръководи бутика сама и то в това състояние? Каква безотговорност от негова страна!

В пристъп на неудържима ярост смачка в юмрука си телеграмата и я захвърли в ъгъла.

— Дяволите да те вземат! — изкрещя с все сили и заблъска с юмруци по стената.

Но тъй като наблизко нямаше жива душа, която би се впечатлила от нервния ѝ изблик, скоро се успокои. Мислите ѝ блуждаеха безредно. Достатъчно добре познаваше вече Рей, за да знае, че той не се шегуваше.

Щеше да я напусне и да го загуби завинаги!

Сълзите бликнаха неудържимо от очите ѝ. Само при мисълта, че никога повече нямаше да види скъпото лице, се разтърсваше от ужасяващи ридания.

И все пак сълзите не можеха да ѝ помогнат в случая.

Трябваше да предприеме нещо. Трябваше да попречи на Рей да си отиде.

Нима беше забравил, че тя го обича?

Грабна телефона и се осведоми от хотелския администратор за следващия полет до Флорида.

— Следващият самолет излита след три часа мис — любезно я уведоми той. — Нима искате да ни напуснете.

— Неотложни семейни причини налагат да си тръгна. Моля ви, резервирайте ми място за този полет и ми изпратете една камериерка, за да ми помогне да си събера багажа.

След по-малко от два часа вече беше на път за летището. Беше оставила на Фил кратко съобщение за сбогом.

Вероятно никога повече пътищата им нямаше да се кръстосат. Тя лично щеше да го преживее.

През време на полета беше много нервна и се боеше, че ще пристигне прекалено късно. Какво щеше да прави, ако Рей вече беше си заминал? Минутите се точеха мъчително бавно. Отново и отново поглеждаше през илюминаторите надолу, но виждаше навсякъде само вода. Трескаво обмисляше какво да му каже, ако все пак го завареше в Палм Бийч. Чувстваше се унижена, че е принудена така да тича след него, но имаше ли друг избор?

Мисълта, че може наистина завинаги да изгуби Рей, беше толкова шокираща, че я караше да забрави цялата си гордост. Не биваше да му позволи да си отиде. Трябваше да опита всичко, за да го задържи при себе си, независимо какво щеше да й струва, независимо как щеше да се държи той.

Отдъхна си с облекчение, когато най-сетне в далечината забеляза характерните очертания на Флорида. Самолетът направи елегантна дъга и безпроблемно се приземи на летището в Маями. Още от Бермудите Даяна бе позвънила на Боб да я чака с колата, и сега, както винаги, той беше на поста си.

— Добре ли пътувахте, мис? — осведоми се той учтиво, когато подкара автомобила към вилата ѝ. — Не ви очаквахме толкова скоро. Нали не се е случило нищо лошо?

Даяна нямаше никакво желание да се впуска в дълги обяснения, още по-малко със своя слуга, който не можеше с нищо да ѝ помогне, освен да изпълни точно нарежданията ѝ. Затова припряно каза:

— Закарай ме до апартамента на мистър Бradли. Там ще ме оставиш и ще се върнеш вкъщи. Аз ще се прибера по-късно.

Беше почти шест вечерта и уличното движение бе в своя час пик. Напредваха едва-едва, проклятията и ругатните, които сипеше Даяна, с нищо не помагаха. Тя хапеше устните си до кръв. Когато доближиха апартамента на Рей, изскочи от колата и се затича.

Натисна звънеца и почака няколко секунди с разтуптяно сърце. Ами ако го нямаше? Погледна отново надписа под бутона, за да се увери, че не е сбъркала и го натисна пак.

Най-сетне вратата се отвори с лек свистящ звук. Даяна влетя в асансьора, натисна бутона за третия етаж и притаи дъх.

Жилището му беше отключено и тя пристъпи вътре. Всички врати в апартамента зееха отворени. Откъм спалнята се носеше висока музика от радиото. Рей ровеше с гръб към нея в гардероба. Като чу стъпките ѝ, се обърна и трепна.

— Даяна, ти? Мислех, че си в Бермудите!

— Току-що се връщам оттам. — Тя хвърли поглед върху отворените куфари, които се търкаляха по пода. — Закъде се стягаш?

Ако само знаеше колко ѝ струва този безгрижно спокоен тон!

— Изнасям се — безразлично каза той. — Не е ли истинска глупост, дето събираме толкова много непотребни неща? Цял ден се занимавам само с опаковане на багажа си. Впрочем, получи ли телеграмата ми?

— Иначе щях ли да бъда тук?

— Ах, значи искаш да ми помогнеш при събирането на багажа. Бързаш по-скоро да се освободиш от мен, разбирам. Но наистина не беше нужно, справям се. Все пак е мило от твоя страна.

— Какво да правя, такава съм си, винаги съм готова да помогна на всекиго, дори и когато става дума за най-безотговорния човек на света, какъвто си ти. Не те ли е срам така да тревожиш една бременна жена? Как можа да ти хрумне да ме изоставиш точно сега? Имам нужда от теб, Рей Бродли!

Рей хвърли бегъл поглед.

— Все ще успееш да намериш някой да ръководи работата в бутика.

— Нямам предвид бутика. Пък и след като стана дума за това, нека ти кажа, че ще те направя съсобственик. Тогава ще бъдем съдружници и няма да можеш да се оправдаваш с обстоятелството, че си ми подчинен. Съгласен ли си?

— Трябва сериозно да си помисля — спокойно каза той.

— Какво искаш още от мен? — не издържа тя и изкрещя невъздържано. — Искаш ли да падна на колене и да те помоля да останеш?

— Останала си си все същата дива котка — нежно каза Рей и като се приближи до нея, внимателно я пое в прегръдките си. — Какво ще си помисли нашето дете, като ни слуша как непрекъснато се караме? По-добре ме целуни. Толкова отдавна не съм усещал сладките ти устни.

— Наистина ужасно отдавна, Рей. — Даяна дълбоко въздъхна и обви с ръце хълбоците му. — Обичаш ли ме още?

— Винаги ще те обичам — тихо прошепна той. — Нима действително си смятала, че искам да се оженим само заради детето? Не бих могъл да живея без теб, Даяна, това е истинската и единствена причина. Нека най-сетне да опитаме да заживеем заедно!

— Съгласна съм — Даяна го целуна нежно по устните. — Не би ли могъл да изхвърлиш куфарите от леглото? Искам да ме любиш.

Внезапно бликналото желание накара очите му да заблестят.

— Не ти ли пречи безпорядъкът наоколо? Нали виждаш, че се бях заел да прибирам дрехите си.

— Боб ще се погрижи по-късно за всичко. Той ще докара нещата ти в нашия общ дом. Сега имаме по-важна работа!

С един ритник Рей смете всичко от леглото, извърна се отново към Даяна, свали жакета от раменете ѝ и започна да разкопчава блузата, като на всяко копче си наричаше: обича ме, не ме обича...

— Обича те, можеш да бъдеш сигурен — засмя се тя с премалял вече от страст глас. — Побързай, любов моя, ела да ти покажа колко много те обичам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.